

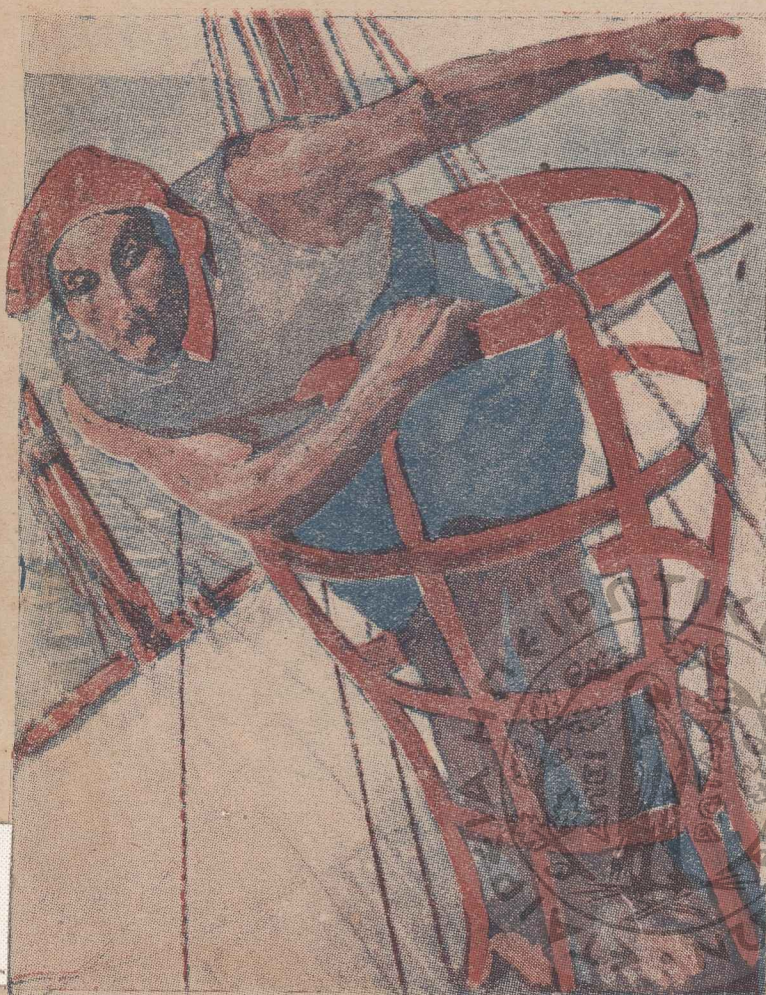
ΤΕΥΧΟΣ 45 ΑΘΗΝΑΙ 28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1923

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ Ι ΔΡΑΧΜΗ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΠΕΙΡΑΤΩΝ (ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ)

ΕΤΟΣ Α' ΑΡ. 45 ΑΘΗΝΑΙ 28 ΘΒΡΙΟΥ 1923

ΘΗΣΑΥΡΟΣ,

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Γραφεῖα ὁδὸς Κοραῆ ἀρ. 4

Στοὺς «Ν. Ἀστεως»

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Διὰ τὰς Ἀθήνας Δρ. 70

Ἑπαρχίας „ 75

Ἐξωτερικὸν Φρ. χρ. 20

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ:

ΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ

ΕΚΔΙΪΚΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ ΑΓ. ΑΓ. ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

16-8-23

36032

ἜΘΗΣΑΥΡΟΣ.

ἈΘΗΝΑΙ

Ὀδὸς Κοραΐ ἄρ. 4 (Στοὰ «Ν. Ἀστως»).

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΝΙΚ. Μ. ΣΗΦΑΚΗΣ (Διαχειριστής)

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΔΗΣ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΑΦΝΗΣ

Κ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΔΗΜ. ΔΑΛΛΑΣ (σελίδες Ἀθλητισμοῦ).

ΝΑΪΣ

ΚΟΣΜΙΚΗ κτλ, κτλ.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ

Εν ΤΡΙΠΟΛΕΙ— Β. Σπυρίδουλος

Εν ΠΥΡΓΩ— Τ. Καλαθᾶς

Εν ΑΙΓΙΩ— Γ. Ανδρικόπουλος

Εν ΣΕΡΡΑΙΣ— Κώστας Παπακωστίδης

Εν ΚΟΖΑΝΗ— Γ. Παπαδημητρίου

Εν ΛΑΜΙΑ— Δ. Ελασσώνας

Εν ΧΑΝΙΟΙΣ— Ηλ. Κινθᾶκης

Εν ΚΑΪΡΩ— Ἀριστ. Ζωγραφίδης

Οἱ ἐν ταῖς λοιπαῖς πόλεσιν ἀνταποκριταὶ δὲν διωρίσθησαν εἰσέτι ἐπισήμως.

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΚΗ

ΕΠΙΧΟΡΗΓΗΣΙΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Ἡ ἀρχὴ τῆς βασιλικῆς ἐπιχορηγήσεως καθιερώθη τὸ πρῶτον ὑπὸ τῆς ἐν Ἀργεὶ Ἐθνικῆς Συνελεύσεως, ἥτις τῷ 1829 ἐψηφίσει ἐπιχορηγίαν 180.000 φοινίκων, (ἴσων πρὸς τὰς σημερινὰς δραχμὰς). Ἡ ἐπιχορηγήσις αὕτη ἐψηφίσθη ὑπὲρ τοῦ πρῶτου τῆς Ἑλλάδος Κυβερνήτου Καποδίστρια, διότι οὗτος εἶχε δαπανήσει διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ Ἑθνικοῦ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ περιουσίαν, συμποσυνμένην ὑπὲρ τὸ ἐν ἑκατομύριον τουρκικῶν γροσίων, ἀλλ' ὁ Καποδίστριας ἠρηνίθη τὴν προσφερομένην αὐτῷ ἐπιχορηγήσιν δι' ὥρας ἐπιστολῆς.

Ὅταν ὁ Ὀθων ἀνηγερεῖται βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος κατ' ἀρχὰς τῷ ὁρισθῇ ἐπιχορηγήσις 600.000 δραχμῶν, ἀλλὰ τὸ ποσὸν τοῦτο τῷ 1837 ἀνεβιβάσθη εἰς 800.000 δραχμὰς καὶ τῷ 1841 εἰς ἐν ἑκατομύριον. Ἐκ τούτου ὅμως ὁ Ὀθων διὰ διατάγματος τῆς 25 Μαρτίου 1843 παρήτησε 200.000 δραχμῶν, ἀλλὰ μετὰ δύο ἔτη, τῷ 1845 ἡ βασιλικὴ ἐπιχορηγήσις ἀνῆλθε καὶ πάλιν εἰς ἑκατομύριον καὶ παρέμεινε ἀμετάβλητος μέχρι τῆς ἐξώσεως τοῦ Βασιλέως Ὀθωνος.

Ἡ διδεχθεῖσα τὸν Ὀθωνα Ἐθνοσυνέλευσις ὥρισεν ὅτι ὁ Βασιλεὺς λαμβάνει ἐνιαυσίαν ἐπιχορηγίαν 1.125.000 δραχμῶν. Τὸ ποσὸν τοῦτο ἀποτελεῖται ἐκ δραχμῶν 840.

000 ὀρισθεισῶν ὑπὸ τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως καὶ 10000 ἀγγλικῶν λιρῶν τὰς ὁποίας εἶχε ψηφίσει ἡ Ἰόνιος Βουλὴ τῷ 1863. Τὸ σχετικὸν ἄρθρον ὥριζεν ὅτι τὸ ποσὸν τῆς ἐπιχορηγήσεως δυνατὸν ν' αὐξηθῇ μετὰ δεκαετίαν, ὡς ἐκ τῆς ἐνδεχομένης αὐξήσεως τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας καὶ τῶν δαπανῶν ἐν γένει, ἀλλ' οὐδέποτε προεταθῇ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἐν λόγῳ ἁρθρου.

Αἱ τρεῖς προστάτιδες Δυνάμεις προσχώρησαν διὰ τῆς συνθήκης τοῦ 1864 εἰς τὸν βασιλέα Γεωργίον τὸ τρίτον τῶν 900.000 φράγκων, τὰ ὅποια ἡ Ἑλλὰς ἀνέλαβε τὴν υποχρέωσιν νὰ πληρῶναι ἀπέναντι τοῦ ὑπ' αὐτῶν ἐγγυηθέντος καὶ σχεδὸν καθ' ὁλόκληρίαν ἐξοφληθέντος δανείου τῶν 60 ἑκατομμυρίων, ἀλλὰ τὸ ποσὸν τοῦτο, συμποσυνόμενον εἰς 12.000 λίρας στερλίνας, δὲν εἶνε ὁρῶν νὰ θεωρηθῇ ὡς μέρος τῆς βασιλικῆς ἐπιχορηγήσεως. Τὸ ποσὸν τοῦτο δὲν ἐδίδετο ὡς ἥρων, ἀλλ' ὑπὸ τῶν Δυνάμεων. Οὕτως ὁ Βασιλεὺς Γεωργίος ἐλάμβανε ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος 1.125.000 δραχμῶν καὶ ὑπὸ τῶν Δυνάμεων 12.000 λίρας στερλίνας.

Τὰ περὶ τῶν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Βασιλέως Γεωργίου βασιλικῶν ἐπιχορηγήσεων ἀνάγονται εἰς τὴν πολιτικὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ὀθωνος δὲν ἀναμειγνύεται.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ ΕΝ ΤΗ ΞΕΝΗ

Ο ΑΣΜΟΔΑΪΟΣ

[Τὸ ἐν Καῖρῳ ἐκδιδόμενον ἀπὸ δικτατείας πλήρες πάντοτε πνεύματος ἔμμετρον σατυρικὸν φύλλον «Ἀσμοδαῖος» τοῦ λογίου φίλου κ. Τηλεμάχου Τσιχλάκη δημοσιεύει ἐκτὸς τῶν ἄλλων λυρικῶν ἐνίοτε καὶ πλήρη πατριωτικοῦ πόνου στίχων του καὶ διάφορα σατυρικά ἐπιγράμματα ἐκ τῶν ὁποίων δὲν θεωροῦμεν ἄσκοπον νὰ παραθέτωμεν ἐνίοτε τινὰ ἐξ αὐτῶν, ἀποβλέποντες ὅπως διὰ τοῦ «Θησαυροῦ» ἐκτὸς τῶν ἄλλων καθιστῶμεν ὅσον τὸ δυνατόν πυκνοτέραν καὶ τὴν ἐπικοινωνίαν τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος.]

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Στὴν εἴσοδο τοῦ Τουρκικοῦ στρατοῦ εἰς Κων(πολιν)

Εἰσέρχεσαι μὲ τὸ καλὸ ἀηδόνι καὶ μπουλπούλ
στὴν ξακουστὴ Σταμπούλ
Κι' ἔχεις εἰς τὸ σαντζάκι σου τὸ ἱερὸ γραμμένον
πῶς δὲν θ' ἀφήσης Χριστιανὸν στὸ σπίτι του σφαγμένον,
Ε ἄσκολοι στανὲ στρατὲ τοῦ νέου Ταμερλάνου
ἀξίζει νὰ σὲ στέφουνε διὰ χρυσοῦ στεφάνου.
Κι' ἐπάνω στῆς ταινίαις του τῆς κόκκινες νὰ γράφῃ
γιά τὴ δική σας τὴ φυλὴ
οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Ἰταλοὶ
ἐφήσανε στὰ χεῖλη μας γιά σὰς ἀτμέζ πιλάφι.

Στὸν Παπᾶ Εὐθύμη

Εἶχες δὲν εἶχες βρὲ Παπᾶ τα ἔκαμες βεράνι
καὶ σ' ἔχειροκροτήσανε ὅλοι οἱ μυουσουλμάνοι.
Γιατὶ τὸ θρόνον τὸ σεπτὸ τῶν Χρυσοστόμων ἤδη
τὸν ἔκαμες σκουπίδι
Κατάρρα εἰς τὴν φύτρα σου διαόλου τραγογένῃ
κ' ἐλπίζω εἰς τὸν οὐρανὸν
πῶς ὅτι ἀπὸ τὸν πισινὸν
ἢ βρωμερά σου ἢ ψυχὴ δταν ψοφᾷς θὰ βγαίνει.

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΔΙΠΛΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

(Τοῦ τακτικοῦ μας συνεργάτου κ. Δ. Ι. Καλογεροπούλου)

Ἡ κόρη τοῦ παπᾶ τὸ στολίδι τῆς ἐνορίας— μ' ὅλην τὴν ἀσκητικὴν σοβαρότητα τοῦ πατρικοῦ της σπιτιοῦ ἦτο ἕνας πειρασμός. Τὰ εὐαγγελικὰ ρητὰ ἐλησμονοῦντο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της, εἰς τοὺς ὁποίους ἀπετυποῦτο ὅλη ἡ γλυκύτης τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης.

Ἦτο ἕνας ἄγγελος ἀγαθότητος· κανένα δὲν κατεφρόνει καὶ ἦτο τόσο καλὴ, ὥστε χωρὶς πολλοὺς δισταγμοὺς ἀνοιξε καὶ ἐνεπιστεύθη τὴν καρδίαν της εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς πολλοὺς θαυμαστάς της ποὺ ἐπίμονα τὴν περιτριγύριζαν.

Ἦρχισαν αἱ συνομιλίας, ἔπειτα τὰ γράμματα κατόπιν αἱ συνεντεύξεις, οἱ ὅρκοι, αἱ ζηλοτυπίαι. Καὶ δυνάμωσε ὁ ἔρωσ καὶ ἠκούσθησαν οἱ πρῶτοι στεναγμοί, τὰ πρῶτα ἔρρευσαν δάκρυα. Δὲν ἔμενε ἄλλο, πὰρ νὰ θραύσουν τὰ δύο τρυγόνια τοῦ κυλινδρί. Α, ἦτο πολὺ στενὸν χωρὶς τὸ σπίτι αὐτὸ τοῦ παπᾶ, διὰ τὴν γεμάτη πόθους κόρη. Αἱ πτέρυγες τοῦ ἔρωτος θέλουν ἐλεύθερον δρῶντα.

Ἦτο τολμηρὰ ἡ ἀπόφασίς ποῦ ἐλάβαν· ἀλλὰ καὶ ἡ καρδιά των ἦτο θαθεῖα πληγωμένη. Ἐπάλαισαν τὸ καθήκον καὶ τὸ αἶσθημα· ἡ ἡθικὴ καὶ ὁ ἔρωσ ὁ σεβασμὸς πρὸς τὸν ἱερεῖα καὶ ὁ πόνος πρὸς τὸν ἐραστήν. καὶ ὑπερίσχυεν ὁ μικροσκοπικὸς αὐτὸς θεὸς, ποῦ μόνος αὐτὸς ἐσώθη ἀπὸ τὴν πανωλεθρίαν τοῦ Ολύμπου.

Ὁ μανδύας τῆς νυκτὸς ἀπλώνεται ὡς ἐν ἀπέραντον ὕφασμα διηνηθισμένον ἀπὸ θρύμματα ἀδαμάντων— τὰ ἄστρα. Ὁ Γαλαξίας ὡς ἂν μία ζώνη χρυσοποίκιλκος περιβάλλει τὸν μανδύαν. Ἡ φύσις σιγῇ καὶ μυστηριώδης ρίπτει τὴν ψυχὴν εἰς ἔκστασιν.

Μεσάνυχτα περασμέναι.

Τὸ σπίτι τοῦ παπᾶ εἶναι θυθισμὲν εἰς τὸ σκότος καὶ τὴν γαλήνην.

Αἴφνης, κτυποῦν τὴν ἐξώθυραν.

Ὁ παπᾶς προβάλλει ἀπὸ τὸ παράθυρον.

Ἀκούεται μία νεανικὴ τρομώδης φωνή.

— Τρέξε παπᾶ μου καὶ ψυχομαχᾶ ἡ μάνα μου, πρόφθασε νὰ τὴν κοινωγήσῃς...

Ὁ παπᾶς ἐνεδύθη διαστικά τὸ ῥάσος του καὶ ἔσπευσεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν διὰ νὰ παραλάβῃ τὸ Ἅγιον Δισκοπότηρον.

Ἡ ὄρα τῆς συναντήσεως τῶν δύο ἐρωτευμένων ἐφθασεν.

Ὁ παπᾶς ἔχει φύγει ἤδη διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ ὕψιστον τῆς ἱερωσύνης του καθήκον.

— Ετοιμὴ; ἐρωτᾷ ἐκεῖνος. Ἐλα γλήγορα.

Ἀμαξά ἀναμένουσα εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ τοὺς παρέλαβε καὶ ἐχάθη μετ' ὀλίγον, ὅτε αἴφνης ὁ ἀμαξηλά-

ης ανακόπτει τὸν δρόμον του καὶ ἀποκαλύπτεται, σταυροκοπείται.

Ένα παιδί προπορευόμενον ἐφώτιζε τὸν δρόμον μὲ ἓνα φανόν.

Ἀσκεπής μὲ οὐς ὀφθαλμούς χαμηλωμένους ὁ παπᾶς ἐπανήρχετο μετὰ τῆς ἁγίας Μεταλήψεως ἀπὸ τὴν οἰκίαν τῆς ψυχorroαγοσύης εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Ὅταν ἡ κόρη ἐπὶ τὸ βάθος τῆς ἀμάξης εἶδε τὸν πατέρα της νὰ περνᾷ, συνεσπειρώθη, ἐρρίγησεν. Ἐκεῖνος τὴν ἀγκάλιασε διὰ νὰ μὴ τὴν ἰδοῦν.

— Φοῦμαι, τοῦ ἐψιθύρισε... αὐτὴ ἡ παρέλασις... Θάθελα νὰ γυρίσω σπιτί...

Ἡ ἄμαξα ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον της, ἐνῶ εἰς τὸ σκότος ὑπέτρεμε δειλὴ ἡ ἀκτίς τοῦ φανοῦ, δεικνύοντος τὸν δρόμον εἰς τὸν παπᾶν. ὁ ὁποῖος ἀνύποπτος ἠκολούθει, κρατῶν εἰς χειρὸς τὴν ὑστάτην παρηγορίαν.

Εἰς τὸ πνεύμα τοῦ παπαῆ ἔρρευσε ἡ ἀγωνία τῆς θνησκούσης, ἡ ὁποία τὸ τελευταῖον δλέμμα της ἐπάνω του ἐστύλωσεν, ἐνῶ οἱ δύο ἐρωτευμένοι ἐνηγκαλισμένοι ἐσπεύδον πρὸς τὸ ἀγνώστον.

— Γρηγορότερα, ἄμαξά, ἠκούσθη ἡ ἀνδρική φωνὴ ἀπὸ τὴν ἄμαξαν.

Θαμπός, ὡς ὀφθαλμοὶ ψυχorroαγῶν. τὸ φῶς τοῦ φανοῦ δὲν ἀφῆκε τὸν πατέρα νὰ ἴδῃ τὴν τιμὴν τοῦ σπιτιοῦ του διασυρομένην ἐμπρὸς εἰς τὴν ἁγίαν Κοινωνίαν, τὸ φῶς τοῦ φανοῦ, τὸ ὁποῖον ὡς ἀστὴρ ὄραπετεύσας καὶ αὐτὸς ἐκ τοῦ οὐρανόου θόλου, ἐξηκολούθει νὰ ρίπτῃ τρέμουσαν ἀκτίνα εἰς τὸν ἐρημον δρόμον.

ΚΟΣΜΟΣ ΟΝΕΙΡΩΝ

I

Ἡ πλατεῖα τοῦ θεάτρου ἔλαμπεν ἀπὸ πλοῦτον καὶ καλλονάς.

Ὁ κόσμος τῶν γραμμάτων, τῆς ἀριστοκρατίας, τῆς τέχνης, εἶχεν ὅλος συγκεντρωθῇ διὰ τὸ ἀκούσῃ τὸν νέον καλλιτέχνην περὶ οὗ πολλὰ ἐλέγοντο, ἀλλὰ τὸν ὁποῖον ἐλάχιστοι εἶχον ἀκούσει.

Ένας ψιθύρος ἀναδεύει τὰ χεῖλη ὧν. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν κυριῶν ἐξηκόντιζον ἀστραπάς. Οἱ κύριοι προσήλυναν τοὺς ἰδικούς των εἰς τοὺς γυμνοὺς ὤμους τῶν κυριῶν.

Ἡ συναυλία ἤρχισεν.

Ἡ ὀρχήστρα ὡς ἓν μία συστοιχία νευροσπᾶστων ποῦ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὰ μπαγκέτα τοῦ μαέστρου, παίζει Μπετόβεν. Αἱ ψυχὰ ὧν δονοῦνται εἰς τὴν ὑπέροχον ἔμπνευσιν τοῦ μεγάλου Διδασκάλου.

Μία δεσποινὶς κατόπιν ἐτραγούδησε καὶ ἦλθεν ἔπειτα ἡ σειρὰ τοῦ νεοῦ βιολονίστα.

Εἶναι τόσον ἐπικίνδυνος ἡ στιγμή τῆς πρώτης ἐμφανίσεως! Ἡ παραμικρὰ παρέκκλισις ἀπὸ τὸν τόνον, ἡ καταπόνησις ἐνὸς νεύρου. Ένας ψιθύρος ἀπὸ τὸ ἀκροατήριον εἰμτορεῖ νὰ τὸν κάμῃ νὰ τὰ χάσῃ.

Εμφανίζεται. Ἡ συμπαθὴς φυσιογνωμία τοῦ διαθέτει εὐμενῶς τὸ κοινόν.

Τὸ βιολί εἰς τὰ δάκτυλά του σκορπίζει ἤχους γλυκυτάτης ἁρμονίας. Ἡ τέχνη του εἶναι μεγάλη.

Καὶ τὸ μαγικόν ὄργανον ἀφίνει τοὺς τελευταίους λυγμούς του, ἓνα ψιθύρισμα ποῦ χαιδεύει ἀπαλὰ τὴν ψυχὴν καὶ ὑγραίνει τὰ μάτια ἐκείνων ποῦ ἠξεύρουν τὸ ἀγαπᾶν.

II

Δι' ἓνα ζωγράφον ὅστις θὰ ἤθελε νὰ προσωποποιήσῃ τὴν χάριν, ἡ εὐλύγιστος, ἡ χαριτωμένη ἐκείνη κόρη θὰ ἦτο τὸ τελειότερο μοντέλο.

Τὸ πρόσωπόν της τριανταφυλλέιον. τὸ κτένισμα τῶν μαλλιῶν της σὰν ἀρχαίας ἑλληνίδος, τὸ φόρεμά της, θαῦμα παρισινῆς κομψότητος.

Παρηκολούθει μὲ παλμούς ἐξαιρετικῆς συγκινήσεως τὸν καλλιτέχνην. Καὶ ὅταν ἐτελείωσε ἐχαμήλωσε τὰ μάτια διὰ νὰ μὴ τὴν ἀντιληφθοῦν δύο νεαροὶ, οἱ ὁποῖοι τὴν ἐκυτοῦσαν προσεκτικά, ὅτι εἶχαν δακρύσῃ.

Ὅταν ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς συναυλίας ἐπῆγεν ἀμέσως εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἔρριψεν εἰς μίαν πολυθρόναν ἐπὶ ἐπανοφῶρι της καὶ ἤστραψεν εἰς τὸ ἡλεκτρικὸν φῶς τὸ λευκὸν παρθενικὸν στήθος της.

Ἡθέλησε νὰ παῖξῃ πιάνο.

Ἀδύνατον!

Ἐξηπλώθη εἰς τὸ διδάν. (Τὰ μάτια της προσηλώθησαν ἐπάνω εἰς μίαν φωτογραφίαν ποῦ ἦτο ἀπέναντι. Εἰς τὰ δλέφαρά της τὰ νώπα ἔτι ἀπὸ τὸ δάκρυ διὰ τὸν θρίαμβον τοῦ βιολονίστα, τρέχει ἐν ἀκόμῃ δάκρυ. Ἡ φωτογραφία ἦτο μίᾶς ἀγαπημένης φίλης της, ἡ ὁποία ἦτο καὶ ἡ πρώτη ἀγάπη τοῦ καλλιτέχνη. Αἰσθάνεται μίαν τύφιν διότι τὴν ἠμπόδιζε νὰ ἀγαπᾷ ἓνα ἄσχημον ὡς τὸν ἀπεκάλει νέον.

Εκείνη σήμερον δὲν ὑπάρχει τὸ σαρὰκι μίᾶς τρομερᾶς ἀρρώστειας τὴν ἐνέκρωσεν. Καὶ κείνος ἔκτοτε ἀφωσιώθη εἰς τὴν τέχνην. Πῶς νὰ μὴ θριαμβεύσῃ, ἀφοῦ τὸν ἐνέπνεεν ἡ ψυχὴ τῆς πρώτης του ἀγάπης;

III

Ἡ ὀρχήστρα σκορπίζει ταῦς ἤχους τρελλοῦ βιολισμοῦ εἰς τὴν αἶθουσαν τοῦ χοροῦ.

Τὰ ζεύγη παρελαύνουν κάτω ἀπὸ τὰ ἐκθαμβωτικὰ φῶτα.

— Τὶ καλλιτεχνικὸ ζευγάρι, ψιθυρίζουν ὅσοι τοὺς βλέπουν.

Ὁ χορὸς διακόπτεται καὶ ὅλοι παρκαλοῦν τὸν καλλιτέχνην νὰ παῖξῃ βιολί.

Ποῖος θὰ τὸν συνωδεύσῃ στὸ πιάνο; Ὅλοι ἀπευθύνονται εἰς ἐκείνην.

Καὶ παίζει τὸ ἁρμονικὸ ζευγάρι μίᾶ σύνθεσι τοῦ Σαραζάτε.

Ἡ τέχνη τοὺς εἶχεν ἐνώσῃ σφικτά. Αὐτὴ συμπλήρωμα ἐκείνου.

Καθισμένοι ἔπειτα εἰς μίαν γωνίαν συνομιλοῦν χαμογελῶντες, ἐνῶ τὰ μέτωπά των ἐστεφάνωσαν τὰ γυρτὰ φύλλα μίᾶς μεγάλης λατάνιας.

IV

Μετὰ ἓνα μῆνα ἐτελοῦντο οἱ γάμοι των. Κανείς των δὲν ἐνεθυμήθη τὴν παλαιὰν φίλην, εἰς τὸν θάνατον τῆς ὁποίας αὐτὸς ὤφειλε τὴν δόξαν, αὐτὴ τὴν εὐτυχίαν.

Εἶχε λησμονήσῃ ὁ καλλιτέχνης τὸ ἐν οὐρανοῖς ἐγὼ τοῦ καλλιτέχνης τοῦ δάκρυ ποῦ ἐκυλίσθη πρὸ τῆς εἰκόνης τῆς νεκρᾶς. Καὶ ἐστρεφον ἐν χορῷ ὑπὸ τὰς εὐλογίας τῶν ἱερέων οἱ νεόνυμφοι, χωρὶς νὰ βλέπουν ὅτι ἀνωθέν των ἐπετερυγίζεν καὶ ἐχόρευε μίᾳ τῶν μίᾳ ἀγγελικῇ ψυχῇ, ἡ ὁποία ἐστέναζε.

Γάμος ἐρωτευμένων ἐτελείτο ἡ μνημόσυνον μίᾶς νεκρᾶς;

ΓΝΩΜΑΙ ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Αί χάριτες καὶ τὸ πνεῦμα ζωο-
νοῦν τὴν καλλονήν. Ωραία ἀλλὰ
μὴ εὐφυῆς γυνὴ ὁμοιάζει τοὺς ψευ-
δεῖς ἀδάμαντας, οἱ ὅποιοι προσελ-
κύνουν διὰ τῆς λάμψεώς των τὰ
ελέμματα, ἀλλὰ θραδύτερον ἀναγνώ-
ρίζονται ὡς οὐδεμίαν ἔχοντες ἀξίαν.

Ο Μέγας Ναπολέον ἔλεγεν·—Ε-
χετε σχέτιν με γυναῖκας ἀλλὰ μὴ
λησιμονεῖτε καὶ τὴν μάστιγα.

Οἱ ἄνδρες δὲν εἶνε εἰλικρινεῖς κα-
τακρίνοντας τὴν φιλαρέσκειαν.

Κυρία Στάελ. Δικαίως ἡ νῆσος
Ιθάκη ἐγενεῖν ἐν τῇ ἱστορίᾳ περίφη-
μος, διότι μία γυνὴ ἔμεινε διὰ πρῶ-
την καὶ μόνην φορὰν ἴσως πιστή. (Ἡ
Πηνελόπη).

Αρσὲν Οὔσαι. Ἡ καρδιά τῆς γυ-
ναικὸς ὁμοιάζει πρὸς μητρόπολιν. Ο
βωμὸς τοῦ Θεοῦ ἵσταται ἐν τῇ μέ-
σῃ ἀλλὰ πόσα παρεκκλήσια ὑπάρ-
χουν εἰς τὰ περίε.

Βίτωρ Οὐγκώ. Ὑπάρχουσι γυ-
ναῖκες αἱ ὁποῖαι θὰ ἐνυμφεῖοντο
καὶ τὸν διάβολον ἂν ἦτο πλούσιος.

Μπωσὲν. Ἡ φιλολογία τῶν πλεί

στων γυναικῶν εἶνε ἡ βαθεῖα μελέ-
τη τοῦ συρμού.

Πρίγκηψ δὲ Δίν. Καὶ ἡ ἐνα-
ρετωτάτη γυνὴ ἔχει τὸν νικητὴν τῆς,
ἐὰν δὲ ἐξακολουθῇ οὕσα ἐνάρετος,
σημαίνει ὅτι δὲν τὸν συνήνησεν ὡ-
κόμη.

Αισιοτέλης. Ἡ φύσις τότε μό-
νον παράγει γυναῖκας ὅταν δὲν κα-
τορθώσῃ νὰ πλάσῃ ἄνδρας.

Ἅγιος Γρηγόριος. Εὐκόλωτερον
νὰ εὑρεθῇ κόραξ λευκός ἢ γυνὴ ἀ-
γαθή.

Σοφία Αρνοῦ. Ἡ καρδιά γυναι-
κὸς φιλαρέσκου ὁμοιάζει με ρόδον,
ἐκ τοῦ ὁποῦ ἐκαστος ἐραστής ἀπερ-
χόμενος συναποφέρει καὶ ἐν φύλλον
καὶ μετ' ὀλίγον μένει μόλις ἢ ἀκαν-
θα εἰς τὸν ἀγαθὸν σύζυγον.

Λέσινγκ. Ἡ γυνὴ εἶνε τὸ καλλι-
τέχνημα τοῦ Πλάστου.

ΜΙΧ, Ν. ΚΑ' Τ' ΡΗΣ

Μαιευτὴ Γυναικολόγος

24 Προαστείου 243-5 μμ.

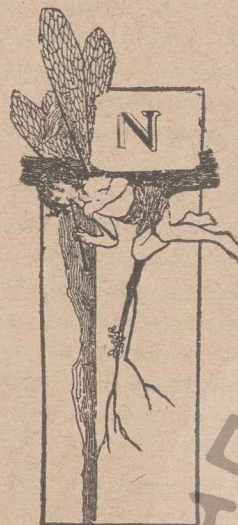
MAURICE LEBLANC

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

Ἡ ΠΛΕΟΝ ΤΡΥΦΕΡΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ
ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

[Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου].

αί, ἀλλὰ ὥς
τὴν στιγμὴν δὲν
βλέπω...

— Μάλιστα,
δὲν βλέπετε
παρὰ πράγμα-
τα μικρὰς ση-
μασίας, ἀλλὰ
σὰς βεβαιῶ πὺς
αὐτὰ μοῦ ἐκά-
μαν μεγάλην
ἐκτύπωσιν, καὶ
ἔμαθα ὅτι ὁ
ζωγράφος Σαρ-
πνέ, ὁ ἀντιγρα-
φεὺς τῶν Ροῦ-

του, τὴν ἐξῆς διεύθυνσιν: «Κύριον Α. Α.
Ν. θυρίδι 45, Παρισίους». Τὴν ἐπομένην
ἀνεκαλύπτετο ὅτι τὸ τηλεγράφημα, τὸ
ὁποῖον εἶχε στείλει ὁ δῆθεν ἀμαξᾶς ἔφερε
τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς διεύθυνσιν. Ἰδοὺ λοι-
πὸν μία ἀπὴν ἀποδείξεις ὅτι ὁ Ντεβάλ εὐ-
ρίσκειτο ἐν συνεννοήσει μετὰ τὴν συμμορίαν
ἢ ὁποία διωργάνωσε τὴν κλοπὴν τῶν
ταμπλῶ.

Ο κ. Φιλλιέλ δὲν ἔφερε καμμίαν ἀν-
τίρρησιν.

— Καλὰ, ἄς παραδεχθῶμε ὅτι ἦσαν
συνένοχοι, ἀλλὰ τότε τί συμπεραίνετε;

— Πρῶτον ὅτι ὁ θραπτεψόσας δὲν εἶναι
καὶ ὁ φονεὺς, ἀφοῦ ἦταν συνένοχος τοῦ
Ντεβάλ.

— Ἀλλὰ τότε;

— Κύριε ἀγακρίτα, προσπαθήσατε σὰς
παρακαλῶ νὰ ἐνθυμηθῆτε ποῖα ἦσαν τὰ
πρῶτα λόγια τοῦ κυρίου κόμητος ὅταν
συνήλθε ἀπὸ τὴν λιποθυμίαν του. Μας τὰ
ἐπανέλαβε ἡ Δεσποινὴς ντὲ Ζεδρὲς: «Δὲν
εἶμαι πληγωμένος. Καὶ ὁ Ντεβάλ;... ἔζη;...
Τὸ μαχαίρι;» Καὶ τὰ λόγια αὐτὰ σὰς πα-
ρακαλῶ νὰ συνδεάσθε μετὰ τὴν κατάθεσιν
τοῦ κ. ντὲ Ζεδρὲς, ἢ ὁποία ἀναφέρεται
εἰς τὴν δικαστικὴν ἐκθεσιν: «Ο ἄνθρωπος
ὥρμητος ἐναντίον μου καὶ μ' ἔρριψε χάμω
μετὰ μιὰ γροθιά στὸν αὐχένα.» Πῶς λοιπὸν

μπεν, ἐσυστάθη εἰς τὸν κόμητα ντὲ Ζερ-
δὲς παρὰ τοῦ ἰδίου τοῦ Ντεβάλ.

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν εἶναι πολὺ εὐκόλον νὰ συμ-
περάνωμεν ὅτι ὁ Ἰωάννης Ντεβάλ καὶ ὁ
Σαρπνέ ἦσαν συνένοχοι.

— Σὰν νὰ βιάζεσθε πολὺ νομίζω.

— Οχι χωρὶς ἀποδείξεις. Ἐκάρμα μιὰ
μικρὴ ἐξέτασι στὸ δωμάτιόν του τὴν ἐπο-
μένην τοῦ φόνου καὶ ἐνθ' αὖτε ἐπρογεμα-
τίζατε. Ἀνεκάλυψα λοιπὸν εἰς τὸ στοπό-
χαρτο ποὺ εὑρίσκειτο ἐπὶ τοῦ γραφείου

ὁ κ. ντὲ Ζεβρὲς, ὁ ὁποῖος ἦταν λιπόθυμος ἤξευρε ὅταν συνῆλθε ὅτι ὁ Ντεβάλλ εἶχε κτυπηθῇ μ' ἓνα μαχαίρι;

Καὶ χωρὶς νὰ ἀναμείνῃ ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐρώτησίν του ὁ Ἰσίδωρος Μπωτρελέ ἐξηκολούθησε.

— Ο Ἰωάννης Ντεβάλλ εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ὠδήγησε τοὺς λωποδύτας εἰς τὸ σελόνι. Ἐνῶ εὐρίσκετο μαζὺ τοῦς ἐντὸς αὐτοῦ ἀκούει θόρυβον στὸ πλαϊνὸ δωμάτιο. Αἰσθάνεται τὴν πόρτα, ἀναγνωρίζει τὸν κ. ντὲ Ζεβρὲς καὶ ἐπιτίθεται ἐναντίον τοῦ μ' ἓνα μαχαίρι. Ο κ. ντὲ Ζεβρὲς κατορθώνει νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ τὸ μαχαίρι καὶ ἀμυνόμενος τὸν κτυπᾷ ἐνῶ συγχρόνως πέφτει καὶ αὐτὸς κάτω κτυπηθεὶς ἐκ τῶν ὀπισθεν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, τὸν ὁποῖον αἰδεσποινίδες εἶδαν νὰ φεύγῃ ὀλίγον ἀργότερα.

Ο κ. Φιλλιέλ καὶ ὁ Γκαγιέμάρ ἀντήλλαξαν ἓνα βλέμμα ἀπογοητεύσεως. Αἱ υποθέσεις τοῦ Μπωτρελέ τοὺς ἐφαίνοντο ἐντελῶς ἀδόκιμοι.

— Τί ἔχετε νὰ πῆτε δι' ὅλα αὐτά, κύρι (κόμη; ἡρώτησε τὸν κ. ντὲ Ζεβρὲς.

Ο κ. ντὲ Ζεβρὲς ἔμεινε σιωπηλός.

— Διατί δὲν ἀπαντᾶτε κύριε κόμη; ἡ σιωπὴ σας ἡμποροῦσε νὰ μᾶς κάμῃ νὰ υποθέσωμεν...

Ο κ. ντὲ Ζεβρὲς ἐπρόφερε τονίζοντας τὴν κάθε λέξι.

— Αἱ υποθέσεις τοῦ κυρίου εἶναι ἀκριβεῖς καὶ εἰς τὴν παραμικροτέραν λεπτομέρειάν των.

Ο ἀνακριτὴς ἀνεπύθησε.

— Ἀλλὰ τότε δὲν ἐγνοῶ διατί ἐπαπαλνήσατε τὴν δικαιοσύνην. Διατί νὰ ἀπακρῦψετε μίαν πράξιν, τὴν ὁποῖαν εἶχατε κάθε δικαίωμα νὰ διαπράξετε εὐρισκόμενος ἐν ἀμύνῃ;

— Ο Ἰωάννης Ντεβάλλ, κύριε ἀνακριτά,

εὐρίσκετο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου πρὸ εἰκοσι ἐτῶν. Τοῦ εἶχα ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην καὶ μοῦ εἶχε προσφέρει ἀπειράριθμους ἐκδουλεύσεις. Ἀν μὲ ἐπρόδωσε εἰς τὸ τέλος, ἐξακολουθῶ ἐντοῦτοις νὰ ἐνθυμούμαι τὸ παρελθὸν εἰς ἀνάμνησιν, τοῦ ὁποῖου δὲν ἠθέλησα νὰ γνωσθῇ ἡ προδοσία του.

— Ἐντοῦτοις εἶχατε καθήκον....

— Δὲν συμφωνῶ μαζὺ σας, κύριε ἀνακριτά. Ἀφ' ἧς στιγμῆς τὸ ἔγκλημα δὲν ἀπεδίδετο εἰς κανέναν ἄθωον, ἦτο ἀπόλυτον δικαίωμα μου νὰ μὴ κατηγορήσω ἐκείνον, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε ὁ ἐνοχὸς καὶ συγχρόνως τὸ θῦμα. Ἀπέθανε. Κρίνω πῶς ὁ θάνατος εἶναι ἀρκετὰ μεγάλη τιμωρία.

— Ἀλλὰ τώρα, κύριε κόμη, τώρα ὅπου ἡ ἀλήθεια εἶναι πλέον γνωστὴ, μπορεῖτε νὰ ὀμλήσετε.

— Μάλιστα. Ἰδοὺ δύο γράμματα, τὰ ὁποῖα ἦνρα εἰς τὴν τσέπη μου καὶ τὰ ὁποῖα ἀπευθύνοντο πρὸς τοὺς συνεγόνους του.

— Καὶ γνωρίζετε καὶ τὸν λόγον, διὰ τὸν ὁποῖον προέβη εἰς τὴν κλοπὴν;

— Μάλιστα. Εἰς τὴν Διέπνη, εἰς τὴν δὲδὸν Μπάρ ἀριθμὸς 18 κατοικεῖ κάποια κυρία Βερντιέ. Γιὰ τὴν γυναῖκα αὐτήν, τὴν ὁποῖαν ἐγνώρισεν πρὸ δύο ἐτῶν, διὰ νὰ ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς ἀνάγκας της, προέβη εἰς τὴν κλοπὴν.

Ἔτσι ὅλα ἐδραίναν εἰς φῶς. Τὸ δρᾶμα ἐξηγεῖτο ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

— Ἀς ἐξακολουθήσωμεν, εἶπεν ὁ κ. Φιλλιέλ ἀφ' οὗ, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κόμητος, ἔμειναν μόνοι.

— Πλησιάζομε πιά στὸ τέλος, εἶπε χαρούμενος ὁ Μπωτρελέ.

— Ἀλλὰ ὁ πληρωμένος, ὁ ὁποῖος ἐγείνε ἀφαντος;

— Ὅσο γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ κ. ἀνακριτά, γνωρίζετε ὅσα κι' ἐγώ.... Ἀκοῦ λουθήσατε τὰ ἴχνη του στὰ ἐρείπια....

ἔξυρετε....

— Naί, ναί, τὰ ξύρω ὅλα αὐτά, ἀλλὰ ἐν τῇ μεταξὺ τὸν ἀπήγαγον καὶ ἐκεῖνο πού θά ἤθελα εἶναι νὰ εἶχα πληροφορίες γιὰ τὸ πανδοχεῖον....

Ο Μπωτρελέ ἔσκασε στὰ γέλια.

— Τὸ πανδοχεῖον! ἀλλὰ τὸ πανδοχεῖον εἶναι ἀνύπαρκτο! Ἦταν ἀπλῶς ἓνα τέχνασμα γιὰ νὰ ξεγελάσουν τὴν δικαιοσύνην, ἓνα τέχνασμα πολὺ ἔξυπνο ἀφ' οὗ ἐπέτυχε.

— Ἐντοῦτοις ὁ ἱατρὸς Δελάρτ βεδιωνεῖ....

— Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ, ἔσπευσε νὰ ἀπαντήσῃ ὁ Μπωτρελέ μέ ὕψος πού δὲν ἐπεδέχετο ἀντίρρησην, ἀκριβῶς ἐπειδὴ ὁ ἀτρός τὸ βεβαιώνει δὲν πρέπει νὰ τὸ πιστεύσωμε. Πῶς! ὁ ἱατρὸς Δελάρτ δὲν θέλησε νὰ εἰπῇ τίποτα τὸ σαφές γιὰ τὴν περιπέτειά του! δὲν θέλησε νὰ ἀναφέρῃ οὔτε τὴν ἐλαχίστην λεπτομέρεια, ἡ ὁποία θὰ μπορούσε νὰ ἐκθέσῃ τὸν ἄρρωστο του, καὶ νὰ πού διὰ μίαν ἐπισύρει τὴν προσοχὴν τῆς δικαιοσύνης εἰς ἓνα πανδοχεῖον! Νὰ εἰσθε βέβαιος πῶς ἂν τὸ ἔκαμε αὐτὸ ἦταν γιὰ τὸν ἀνάγκασαν. Ὅ,τι κι' ἂν ἐδιηγήθῃ τὸ τοῦ τὸ ὑπέβαλαν μὲ πόλιν, ἔρεσι τί τρομερὰς ἀπειλὰς. Ο ἱατρὸς ἔχει μίαν προσφιλὴ σύζυγον, μίαν κόρη πολυαγαπημένην. Διὰ τὴν ἀσφάλειά των δὲν θὰ ἐτολμοῦσε ποτὲ νὰ παρακούσῃ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, τῶν ὁποίων ἐδοκίμασε τὴν δύναμιν. Καὶ γι' αὐτὸ ὅσα ἔδωσε τόσον ἀκριβεῖς πληροφορίας....

— Τόσον ἀκριβεῖς, ὥστε μᾶς εἶπε ἀδύνατον νὰ ἀνακαλύψωμε τὸ πανδοχεῖον.

— Μάλιστα τόσον ἀκριβεῖς, ὥστε ἐξακολουθεῖτε ἀκόμη νὰ τὸ ἀναζητῆτε, κι' ἔτσι ἡ προσοχή σας ἔχει ἀποπλανηθῇ ἀπὸ τὸ πραγματικὸν σημεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἐστραμμένη, ἀπὸ τὸ

μόνον μέρος ὅπου ὁ ἄνθρωπος ἐξακολουθεῖ νὰ κρύβεται καὶ ὅπου ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν σὰν πληγωμένο θηρίον ἔχει τρυπώσῃ γιὰ νὰ κρυφθῇ ἀπὸ τὰ μάτια σας.

— Μὰ ποῦ; πρὸς Θεοῦ!

— Εἰς τὰ ἐρείπια!

— Ἀλλὰ δὲν ἀπομένουν πλέον οὔτε καὶ ἐρείπια, ἓνα δυὸ τοῖχοι μισογρημεῖσμένοι!

— Ἐντοῦτοις ἐκεῖ θὰ τὸν εὕρετε, κύριε ἀνακριτά, μόνον ἐκεῖ πρέπει νὰ συγκεντρώσετε τὰς ἐρεῖνὰς σας, ἐτόνισεν μὲ δύναμιν ὁ Μπωτρελέ, ἐκεῖ μόνον θὰ ἀνακαλύψετε τὸν Ἀρσέν Λουπέν.

— Τὸν Ἀρσέν Λουπέν! ἀνεφώνησεν ὁ κ. Φιλλιέλ κατάπληκτος.

Μία ἐπιβλητικὴ σιγὴ ἐπηκολούθησε, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἡ ἀπήχησις τοῦ φαντασμαγορικῶν ὀνόματος τοῦ Ἀρσέν Λουπέν ἐφάνη σὰν νὰ ἐπαναλαμβάνετο μέσα στήν γενικὴ σιωπὴ. Ο Ἀρσέν Λουπέν, ὁ περίφημος τρυφερότης, ὁ βασιλεὺς τῶν διαρρηκτῶν, μὰ ἦταν λοιπὸν δυνατὸν νὰ εἶναι αὐτὸς ὁ ἡττημένος ἀντίπαλος, ὁ ὁποῖος ὅμως ἐξακολουθεῖ νὰ μένῃ ἀφαντος καὶ ἡ ἀνακάλυψίς του νὰ καθίσταται ἀδύνατος! Ἀν ὅμως τέλος κατορθούτο ἡ σύλληψίς του, ἂν ἐπλάγτο πλέον εἰς τὴν παγίδα, τότε ἦταν ἡ δόξα, ἡ μεγαλύτερη ἐπιτυχία γιὰ τὸν ἀνακριτὴν, ὁ ὁποῖος θὰ εἶχε ὀδηγήσει τὴν υπόθεσιν!

Ο Γκαγιέμάρ ἔμεινε σιωπηλός.

— Δὲν εἰσθε καὶ σὺς τῆς γνώμης μου κύριε ἐπιθεωρητά; τὸν ἡρώτησεν ὁ Μπωτρελέ, ἀποτεινόμενος πρὸς αὐτόν.

— Διὰ βολῆς!

— Δὲν ἀμφισβάζετε ποτε, δὲν εἶναι ἔτσι πῶς αὐτὸς ἦταν ὁ διαργανωτὴς ὅλης αὐτῆς τῆς υποθέσεως;

— Οὔτε πιά στιγμὴ! Εἶναι σὰν νὰ ἔβαλε ὁ ἴδιος τὴν υπογραφήν του. Ὅπου

βάλει ο Λουπέν το χέρι του το καταλαβαίνει κανείς με την πρώτη.

— Α! ώστε νομίζετε..... νομίζετε.....
έλεγε ο κ. Φιλλιέλ.

— Αν νομίζω! ετανέλαθε ο Μπωτρελέ. Μά όρίστε, αυτή μόνον ή απόδειξις είναι αρκετή. Με πιά αρχικά οι συνένοχοι; Α. Α. Ν. δηλαδή το πρώτο γράμμα του ονόματος του Αρσέν και το πρώτο και τελευταίο του ονόματος Λουπέν.

— Μά τίποτα δέν σας ξεφεύγει, παρ' τήρησε ο Γκανεμάρ, είσαθε μά την αλήθεια πολύ δυνατός!

Ο Μπωτρελέ έκοκκίνησε από ευχαρίστησι και έσφιξε το χέρι που του έτεινεν ο έπιθεωρητής.

Εν τή μεταξύ οι τρεις άνδρες διηυθύνθησαν προς το άνοιχτό μπαλκόνι και το βλέμμα τους διηυθύνθηκε προς τα έρειπωμένα τέχνη ένθ' ο κ. Φιλλιέλ έψιθύριζε:

— Ωστε λοιπόν εκεί να είναι!

— Ναί, εκεί είναι, επανέλαθε ο Μπωτρελέ με χαμηλή, αλλά σταθερή φωνή. Εκεί είναι από την στιγμή που τον είδατε να πέφτη. Η λογική μας λέγει πως ήταν αδύνατον να φύγη απ' εκεί χωρίς να τον αντίληφθ' ή Δις ντε Σαιν Βεράν και οι δύο ύπηρεται.

— Τι απόδειξις μπορείτε να μας δώσετε;

— Την απόδειξις μας την έδωσαν οι ίδιοι οι συνένοχοί του. Το ίδιο πρωτ' ένας απ' αυτούς μεταβάλλετο εις άμαξάν και σας ώδηγούσε εδώ.....

— Για να πάρη το κασέτο.

— Και γι' αυτό, αλλά ιδίως για να έπισκεφθ' το μέρος, και να μπορέση να καταλάβη σε ποιά κατάστασι εδρίσκετο ο άρχηγός των.

— Το κατώρθωσε να το εξακριβώση;

— Το φαντάζομαι, άφ' ης στιγμής εγνώριζε το κρυφήγετόν του. Άλλως τε μόνον υπό την επήρρειαν τής άνησυχίας την όποίαν θά του ένέπνευσε ή κατάσταση του άρχηγού του ήταν δυνατόν να κάμη την έπισκεψία να γράψη την άπειλητική αυτή φράσι: «Άλλοίμονο στήν Δεσποινίδα αν έσκοτώσε τον άρχηγό.»

— Μά ίσως οι φίλοι του να τον άπήγαγαν εκ των υστέρων;

— Πότε; οι άνθρωποι σας δέν έπαυσαν να φυλλάτουν τα έρείπια. Κι' έπειτα που θά τον επήγαιναν; Άίγα μέτρα ίσως μακρύτερα, γιατί βέβαια είναι αδύνατον να μετακινηθ' περισσότερον ένας έτοιμοθάνατος..... Αλλά τότε θά τον εύρίσκατε. Οχι δέν μπορεί παρά να είναι εκεί. Ποτέ οι φίλοι του δέν θά έρριφοκινδύνευαν να τον άπομακρύνουν από το ασφαλέςτερο καταφύγιον που ήταν δυνατόν να εύρεθ'.

Εκεί ώδηγήσαν και τον ίατρόν, ένθ' οι άνθρωποι σας σάν βλάκες έτρεχαν να σβύσουν την φωτιά.

Αλλά πώς ζή. Πρέπει να έχη τρόφιμα, νερό!

— Δέν μπορώ να πω τίποτα, δέν ξέρω τίποτα..... Αλλά είναι εκεί, γι' αυτό μπορώ να πάρω όρκο. Είναι εκεί διότι είναι αδύνατον να μ'ην είναι. Είμαι βέβαιος σάν να τον έδλεπα, σάν να τον ήγγιζα. Είναι εκεί.

Και με το χέρι τεταμένο προς τα έρείπια ο Ισίδωρος Μπωτρελέ έδειχνε ένα όρισμένο σημείο, εις το όποιον συνεκεντρώοντο τα βλέμματα και ή προσοχή των άκροατών του. Η πεποίθησις του νεαρού έραυτέχνου αστυνομικού τούς ειχε επηρεάσει και αυτούς, και όυτε κατ' έλάχιστον δέν άμφέβαλον πλέον περί τής παρουσίας του Αρσέν Λουπέν, έντός των έρειπίων. Παρουσία ή όποία έπροξενούσε επ' αυτών

φοδεράν έντύπωσιν όταν έσκέπτοντο ότι επρόκειτο περί του παγκοσμίου φήμης άριστοκράτου διαρρήκτου, του όποίου τα άθλα ήταν τόσοσν πολλά όσον και μυστηριώδη, και ο όποιος, τίς οίδεν, ίσως να έπνεσε τα λοιόθια, όλίγα μέτρα μακρότερα απ' αυτούς.

— Και αν αποθάνη; έψιθύρισεν ο κ. Φιλλιέλ χαμηλοφώνως.

— Εάν αποθάνη, άπήνητησεν ο Μπωτρελέ, και ο θάνατός του γίνη γνωστός στούς συντρόφους του, τότε λάθετε όλα σας τα μέτρα για την διαφύλλαξι τής Δ)δος ντε Σαιν Βεράν, γιατί ή εκδίκησις θά είναι φοδερά.

Ολίγας στιγμάς αργότερα και παρά τας παρακλησεις του κ. Φιλλιέλ, ο όποιος έπιθυμούσε να εξακολουθήση ή πολύτιμος βοήθεια του νέου, ο Μπωτρελέ, του όποίου αι παύσεις έληγον ακριβώς την ήμέραν εκείνην, άναχωρούσε διά την Διέππη. Εφθανε στο Παρίσι εις τας 5 το άπόγευμα, και εις τας 8 διέσχιζε με τούς άλλους συμμαθητάς του την είσοδο του Λυκείου.

Ο Γκανεμάρ άφου προσέβη σε έπισταμένη έρευνα των έρειπίων, ή όποία άλλως τε απέβη και τελείως ματαία επέστρεψε και αυτός με την ταχεία άμαξοστοιχία τής έσπείρας. Φθάνοντας δε σπίτι του εύρήκε έόμοιο τηλεγράφημα:

«Κύριε έπιθεωρητά,
«Μόλις εφθασα εδώ και πρότερό επιστρέ-

ψω εις το Λύκειον άσχολήθηκα να σας συνάξω μερικάς πληροφορίες, που δέν άμφιβάλλω θά σας κινήσουν πολύ το ένδιωφόν.

«Πρò ενός έτους ο Αρσέν Λουπέν ζή εις το Παρίσι υπό το όνομα του Ετιέν Βωντρώ. Είναι ένκ όνομα το όποιον συχνά θά διαδιδάσκατε εις την κοσμικήν κίνησιν και εις ότι έχει σχέσιν με διασκεδάσεις και Σπόρ. Ο Ετιέν Βωντρώ αγαπά πολύ τα ταξείδια, άπουσιάζει ένίοτε επί πολύ, λέγεται δε ότι κατά τας άπουσίας του φθάνει και μέχρι τής Ρωσσίας και Σιδηρίας, ακόμη, όπου άσχολεται εις το κυνήγι άγρίων θηρίων. Λέγουν ότι άσχολεται σε διάφορες έργασιες, κανείς όμως δέν ήμπορει να καθορίση ποίας ακριβώς φύσεως είναι. Κατοικεί προς το παρόν επί τής όδοϋ Μαρμπέφ αριθ. 36. (Σας παρακαλώ να παρατηρήσετε ότι ή όδός Μαρμπέφ είναι πλησίον τής ταχυδρομικής θυρίδος 45). Από την Ημέτην τής 23 Απριλίου παραμονήν τής επιθέσεως της Αμπρουεζδ δέν έχουν καμμίαν απολύτως είδησιν.

«Δεχθήτε κ. έπιθεωρητά την έκφρασιν τής μεγάλης μου ευγνωμοσύνης διά την καλωσύνην που έδειξατε απέναντί μου καθώς και την άπειρον εκτίμησιν μου.»

Ισίδωρος Μπωτρελέ

(Ακολουθεί)

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ
ΑΦΙΧΘΗΣΑΝ
ΣΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΑΝΤΖΟΓΛΟΥ
53 Σταδίου 53

ΕΚΛΑΐΚΕΥΜΕΝΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΠΩΣ ΜΕΤΑΔΙΔΕΤΑΙ Ο ΗΧΟΣ

Ολλανδία, διαθέτουσα σεβαστήν ποσότητα χλωριδίου άμμωνίας, προσωρισμένης νά χρησιμεύσῃ ἐν ἐνδεχομένη περιστάσει πρὸς κατασκευὴν ἐκρηκτικῶν ὕλων, ἀπεφάσισε τῇ αἰτῇ τῆς Διεθνoῦς Επιτροπῆς, διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τῶν ἀνωτέρων στρωμάτων τῆς ἀτμοσφαίρας νά διαθέσῃ αὐτὴν πρὸς ἐπιστημονικὸν σκοπὸν. Ἐπρόκειτο νά ἐξηγηθoῦν μερικαὶ ἀνωμαλίαι εἰς τὸν τρόπον τῆς διαδόσεως τοῦ ἤχου, ἐπὶ τῶν ὁποίων οἱ φυσικοὶ δὲν εἶχαν κατορθώσει νά ἔλθουν εἰς συμφωνίαν.

Πρὸς τοῦτο ἀπεφάσισαν νά ἀνατινάξουν εἰς τὸ ἀναπεπταμένον πεδῖον τοῦ Ολτεμπροκ, πλησίον τῆς πόλεως τοῦ Τσουόλλε μίαν μεγάλην ποσότητα ἐκρηκτικῶν ὕλων. Συγχρόνως παρεκλήθησαν πάντα τὰ ἀστεροσκοπεῖα καὶ παρατηρητήρια ὅπως σημειώσουν μετὰ προσοχῆς τὰς παρατηρήσεις, τὰς ὁποίας θὰ ἔκμναν κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐκρήξεως.

Τὸ πείραμα δὲν εἶχε τὴν εὐρύτητα, τὴν ὁποίαν ἐσκόπευαν ἀρχικῶς νά τοῦ δώσουν. Οἱ κάτοικοι τοῦ Τσουόλλε ὀλίγον ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὴν πρόοδον τῆς ἐπιστήμης εἰς βά-

ρος τῶν καὶ φοβούμενοι μήπως γίνουν θύματα τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ ἐκρηκτικοῦ κύματος, διεμαρτυρήθησαν ζωηρότατα ἐναντίον τῆς ἀνανάξεως μεγάλης ποσότητος ἐκρηκτικῶν ὕλων. Συνεπεῖα τούτου, τὸ βέρος τῆς χλωριδίου ἀμμωνίας, ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νά ἀνατιναχθῇ, ἤλατ τώθῃ εἰς ἓνα τόννον, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν ἠμπόδισε τὰ τζάμια τῆς πόλεως Τσουόλλε νά συντριβoῦν ὅλα. Ὁπωσδήποτε δὲν συνέβησαν μεγαλειότητες ζημίαι καὶ αὐτὸ ἦτο βεβαίως, τὸ σπουδαιότερον.

Τὸ Ἰνστιτοῦτον τῆς Φυσικῆς ἀνεκοίνωσε πρότινος τὸ πόρισμα τῆς ἐξετάσεως τῶν συγκεντρωθέντων ἀποτελεσμάτων τῆς ἐκρήξεως. Τὸ πόρισμα τοῦτο ἐπιβεβαίωσεν τὴν ὑπαρξιν εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν ἀφ' ἐνὸς «ζωνῶν σιωπῆς» καὶ ἀφ' ἑτέρου «ζωνῶν ἰσχυρᾶς ἀκουστικῆς». Ἡ ἀκουστικὴ ζώνη, ἡ περιβάλλουσα τὸν τόπον τῆς ἐκρήξεως, ἦτο σχετικῶς μικρά, ἔχουσα ἔκτασιν, κυμαινομένην ἀπὸ 20 μέχρι 79 χιλιομέτρων. Γύρω ἀπὸ τὴν πρώτην αὐτὴν ἀκουστικὴν ζώνην διεπιστώθη ἡ ὑπαρξιν ζώνης σιωπῆς, ἐκτεινομένης, τοῦλάχιστον ἀπὸ 180 μέχρι 100 χιλιομέτρων καὶ πέραν αὐτῆς, μιᾶς ἀλλῆς ἀκουστικῆς ζώνης, περὶ τῆς ὁποίας ὅμως δὲν δυνάμεθα νά εἰπωμεν

ἂν εἶναι συνεχῆς καὶ πόσης ἐκτάσεως εἶναι, διότι αἱ συγκεντρωθεῖσαι παρατηρήσεις δὲν ἦσαν ἀρκετὰ πολυάριθμοι. Ὁπωσδήποτε ἡ ζώνη αὕτη ἐκτείνεται, σχεδὸν πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις, εἰς τεραστίας ἀποστάσεις· πρὸς νότον, ἐν Γαλλίᾳ, μέχρι 500 καὶ 600 χιλιομέτρων· πρὸς τὰ δυτικὰ καὶ νοτιοδυτικὰ, ἐν Ἀγγλίᾳ, μέχρι 700 χιλιομέτρων πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ, ἐν Σκωτίᾳ μέχρι 750 χιλιομέτρων· πρὸς τὰ Νοτιοανατολικά ἐν Αὐστρίᾳ, μέχρι 750 χιλιομέτρων, καὶ εἰς τινα σημεῖα μέχρι ἐννακοσίων. Συνεπεῖα παραξηγήσεως ἡ ἡμερομηνία τῆς ἐκρήξεως ἐγνώσθη πολὺ ἀργὰ ἐν Δανίᾳ καὶ Γερμανίᾳ καὶ συνεπῶς δὲν κατέστη δυνατόν νά συγκεντρωθoῦν ἐκεῖ παρὰ ἐλάχισται παρατηρήσεις. Ὁ ἤχος ἠκούσθη εἰς τὴν Βρέμην, εἰς ἀπόστασιν 200 χιλιομέτρων, καὶ εἰς τὸ ἀστεροσκοπεῖον Λίντερμπεργ, πλησίον τοῦ Βερολίνου, εἰς ἀπόστασιν 500 περίπου χιλιομέτρων». Τὸ Ρήγιον περιελαμβάνετο σχεδὸν ὁλόκληρον εἰς τὴν «ζώνην τῆς σιωπῆς». Ὁ ἤχος ἐν Βελγίῳ δὲν ἠκούσθη παρὰ μόνον εἰς μίαν περιοχὴν πρὸς νότον.

Ἡ ὑπαρξιν οὕτω ζωνῶν σιωπῆς διεπιστώθη κατ' ἀναμφισβήτητον τρόπον. Ἐναῦθα ὅμως γεννᾶται ἓνα ἐρώτημα. Πῶς, ἀφοῦ παρεμβάλλεται μία ζώνη σιωπῆς, ὁ ἤχος μεταδίδεται εἰς τὴν ἐκείθεν αὐτῆς ζώνην, καὶ μάλιστα εἰς τόσον μεγάλην ἀπόστασιν καὶ πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις;

Ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο εἶναι, ὅτι ἡ διάδοσις τοῦ ἤχου γίνεται διὰ τῶν πολὺ ὑψηλῶν στρωμάτων τῆς ἀτμοσφαίρας. Ἐκεῖ ἡ διαφορά τῆς συνθέσεως τοῦ ἀέρος παρα-

γεῖ μίαν σύγκλισιν τῶν ἡχητικῶν κυμάτων μὲ κατεύθυνσιν πρὸς τὸ ἑδαφος. Αὐτὰ εἶναι τὸ θετικὸν ἀποτέλεσμα εἰς τὸ ὁποῖον κατέληξε τὸ πρῶτον πείραμα τοῦ Ολτεμπροκ.... Αὐτὸ, πλὴν ἐννοεῖται, τῶν τζαμιῶν τοῦ Τσουόλλε, τὰ ὁποῖα, ὅπως ἐλέγχθη, ἔσπασαν ὅλα.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Αἱ σκέψεις τῶν σοφῶν καὶ αἱ παροιμίαι τοῦ λαοῦ ὁμοιάζουν μὲ τὸ διοτρί. Ὁσο παλαιότεροι εἶναι τόσο μεγαλειότεραν ἀξίαν ἔχουν.

Τὸ μυαλό. Ὑπάρχει ἐν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον λέγουν πολλοὶ ὅτι χανοῦν χωρὶς ποτὲ νά τὸ εἶχαν. Τὸ μυαλό.

Τὰ καφενεῖα. Ὑπάρχουν δολοφόνοι, τοὺς ὁποίους κανεὶς νόμος δὲν τιμωρεῖ. Εἶνε ἐκεῖνοι τοῦ σκοτωμοῦ... τὴν ὥραν τῶν εἰς τὰ καφενεῖα.

Σφάλματα καὶ προτερήματα. Εἰς τὴν δόξαν καὶ τὰ σφάλματα θεωροῦνται προτερήματα. Εἰς τὴν μετριότητα καὶ τὰ προτερήματα θεωροῦνται σφάλματα.

Ἡ αὐταπάτη. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἐν σοφίῳ εἰς τὴν τριωμίαν τῆς ζωῆς του. Τὴν αὐταπάτην.

Ἡ εὐφροσύνη δὲν εἶνε ἄλλο ἢ ἐπέκτασις μαρτυρίου. Οἱ εὐφροεῖς εἶναι οἱ περισσότερον βασανιζόμενοι εἰς αὐτὸν τὸν γελαιὸν κόσμον.

ΑΙ ΣΠΙΟΥΔΑΙΟΤΕΡΑΙ ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑΙ ΕΚ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

1.—1825. Εξόρμησις τῶν ἐν Μεσολογίῳ Ελλήνων κατὰ τῶν πολιορκητῶν καὶ ὀλεθρὸς 1,000 περίπου Τούρκων.

2.—1823. Κατάληψις τῆς Κορίνθου ὑπὸ τῶν Ελλήνων.

4.—Ναυμαχία ἔξω τῶν Πατρῶν καὶ ἦττα τοῦ Τουρκικοῦ στόλου διὰ τὴν ὁποίαν ἀγανακτήσας ὁ Τούρκος Ναύαρχος ἔκαυσε τὸ Γαλαξείδιον.

8.—1826. Εἰσπήδησις τοῦ Ν. Κριεζώτου μετὰ 300 Ελλήνων διὰ τῶν ἐχθρικών χαρακωμάτων εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν πρὸς δοθήθειαν τῶν πολιορκουμένων. 1827. Ἡ ἐν Ναυαρίνῳ ναυμαχία τῶν ἡνωμένων εὐρωπαϊκῶν στόλων κατὰ τοῦ Τουρκοαιγυπτιακοῦ.

9.—1823. Απόκρουσις τῆς εἰς Σκιάθον ἀποβάσεως τοῦ Οθωμανικοῦ στόλου, ἀπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ Καρατάσον, Γάτσον καὶ Περραιβόν, οἵτινες ὁρμήσαντες κατὰ τῶν ἀποβάντων 200 περίπου κατέστρεψαν αὐτοὺς ἐξ ὀλοκλήρου.

11.—1823. Ναυμαχία εἰς τὸν κόλπον τοῦ Βόλου καὶ νίκη τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου κατὰ τοῦ Τουρκικοῦ.

13.—1841. Θάνατος τοῦ ἐκ Σπετσῶν Ν. Μπότση, μέλους τοῦ συμβουλίου τῆς ἐπικρατείας εἰς Ἀθήνας καὶ τοῦ ὑποστράτηγου Νότη Βότσα-

ρη εἰς Ναύπακτον, ἀμφοτέρων ἀγωνιστῶν τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821.

14.—1825. Μάχη εἰς τὸ Τηγάνι ἐν Κρήτῃ 800 Ελλήνων καὶ 1,000 Τούρκων ἦττα τῶν Ελλήνων ἐξ ὧν ἐφρονεύθησαν 70.

17.—1827. Απόδασις Ελλήνων ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ συνταγματάρχου Φαδιέρου εἰς Χιον, μάχη, ἦττα καὶ ἀποκλεισμός τῶν Τούρκων ἐν τῷ φρουρίῳ.

21.—1823. Ναυμαχία εἰς Τρίκερα καὶ κυρίευσις ὑπὸ τῶν Ελλήνων μιᾶς κορβέτας καὶ δύο βρικίων Τουρκικῶν· τρία ἕτερα Τουρκικὰ βρίκια ἐξώκειλαν εἰς τὴν πλησίον ξηρὰν ὃ δὲ λοιπὸς στόλος κατεδιώχθη μέχρι Μιτυλήνης.

23.—1821. Αλωσις ἐξ ἐφόδου τῆς Τριπολιτσᾶς ὑπὸ τῶν Ελλήνων.

26.—1821. Οἱ Πασάδες Ὁμέρ Βρυώνης καὶ Βασίλης μετὰ 11,000 στρατιωτῶν ἄρχονται τῆς πολιορκίας τοῦ Μεσολογίου.

28.—1822. Πυρπόλησις τῆς Τουρκικῆς Ναυαρχίδος παρὰ τὴν Τένεδον ὑπὸ τοῦ Κανάρη, φυγὴ καὶ εἰσπλους τοῦ Καπετάν Πασά εἰς τὴν Ἑλλάσποντον καὶ ἀποκεφαλισμὸς αὐτοῦ ἔνεκα τῆς ἀνικανότητός του.

ΑΝΑ ΤΟΝ ΡΗΝΟΝ

Η ΚΟΛΩΝΙΑ

σημερινὴ πόλις τῆς Κολωνίας ἦτο ἡ Κολωνία Ἀγγρῆ πῖνα τῶν Ρωμαίων, ἡ γενέθλιος Πόλις τῆς συζύγου τοῦ Αυτοκράτορος Κλαυδίου. Ὁ Αὐτοκράτωρ Κλαύδιος ἰδρύσας μίαν Ρωμαϊκὴν ἀποικίαν ἐκεῖ καὶ τὴν κατέστησε σπουδαίαν. Ἐνᾷ ἡμικύκλιον ἀπὸ φρούρια εἶχε κτισθῇ, τὸ ὁποῖον ἔκλειε μὲ τὸν πλατὺν ποταμὸν Ρήνον. Ἐπὶ τῆς γομφίᾳς τῶν ἀρχαίων αὐτῶν φρουρίων εἶναι τὰ ὠραῖα ὀν Βουλεβάτον ἢ τὸ Ρινγαστράσσε. Αὕτη εἶναι μία ἀπὸ τὰς ὠραιότερας ὁδοὺς καὶ ἔχει μῆκος περισσότερον τῶν τεσσάρων μιλίων. Ἡ πόλις προσεχώρησεν εἰς τὴν ἔνωσιν τῶν πόλεων Χάνσα, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 13ου αἰῶνος, ἀλλὰ ἀργότερον, ἔσχασε τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς καὶ ἐπὶ τινα καιρὸν ὑπὸ τὸν παγκύριον Ναπολέοντα περιῆλθεν ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῆς Γαλλίας. Ὅταν ἔπαισεν ὁ Ναπολέων, ἡ πόλις ἀπεδόθη εἰς τὴν Γερμανίαν.

— Η ΑΓΙΑ ΟΥΡΣΟΥΛΑ

Μία ἀπὸ τὰς ἀρχαίας ἐκκλησίας προκαλεῖ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἐπισκεπτοῦ, διότι οἱ ἐσωτερικοὶ τοῦ τοῖχου στοιλίζονται ἀπὸ χιλιάδας ὁστᾶ, το-

ποθετημένα κατὰ φανταστικὰ γεωμετρικὰ σχήματα μὲ κροαία ἐν τῷ μεταξῷ. Ὅλα εἶναι ἀνθρώπινα ὁστᾶ καὶ λεπτὰ ὡς γυναικῶν. Φυσικὰ ὑπάρχει καὶ ἡ σχετικὴ παράδοσις.

Ἡ ἱστορία τὴν ὁποίαν ἐπὶ αἰῶνας τώρα πιστεύουν ὅλοι ὡς Εὐαγγελικὴν ἀλήθειαν, ἔχει ὡς ἐξῆς· Τὴν ἐποχὴν τοῦ περιφήμου Ἀττίλα, ὃ ὁ ποῖος ἦτο τόσο ἀγριὸς καὶ βάρβαρος, ὥστε ἐλέγετο ὅτι χόρτον δὲν ἐφύτρωνεν ἐκεῖ ὅπου ἐπάτει, μία ἀγγλὶς περιγλήπισσα, κόρη ἑνὸς ἀπὸ τῶν πρώτων Χριστιανῶν βασιλεῖς ἀπεφάσισε νὰ μὴ ὑπανδρευθῇ ποτέ. Ἀκόμη καὶ ὁ Ἀττίλας ἐζήτησε τὴν χεῖρά της, ἀλλ' ἀπερρίφθη. Ὁ πατήρ της τὴν ἐπέσει πολὺ νὰ ὑπανδρευθῇ, διότι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν ἐθεωροῦτο δοθὼν διὰ μίαν γυναῖκα νὰ μὴ ἔχη ἕνα σύζυγον νὰ τὴν προστατεύῃ. Ἐπὶ πλέον, ἐν τῷ μέσῳ τῶν συνεχῶν ἐκείνων πολέμων, ἡ το καλὸν ἑνα βασιλεὺς μὲ διαφόρους σχέσεις καὶ γάμους νὰ ἐνισχύῃ τὸν βασιλεῖόν του. Εἰς τὸ τέλος ἡ Οὐρσοῦλα εἶπεν ὅτι μὲ δέκα εὐγενεῖς παρθένας θὰ ἔφευγε δι' ἕνα προσκύνημα. Κάθε μία ἀπὸ τὰς νέας θὰ ἔπαιρνε μαζί της ἑκατὸν νέας ἀκολούθους. Πλοῖα ἐτέθησαν εἰς τὰς διατάξεις τῶν καὶ ἐξελίγησαν μὲ τὴν συμφωνίαν, ὅτι κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἡ Οὐρσοῦλα θὰ ὑπανδρευέτο ἕνα ὄνδρα της. Ἀνστηχῶς αἱ νέαι αὐταὶ ἐναυάγησαν καὶ διήλθον ἀπὸ πολ-

λοὺς κινδύνους καὶ περιπετείας, ἀφοῦ ἐσώθησαν ἀπὸ τὰ κύματα. Εἰς τὸ τέλος ἔφθασαν εἰς τὴν Κολωνίαν διευθυνόμενοι πρὸς τὴν Ἀγγλίαν. Κάθε ἴχνος των τότε ἐχάθη, καὶ ἐπειδὴ τρομερὰ μάχα, τότε ἐγίνοντο πλησίον τῆς Κολωνίας καὶ ἀφθονα γυναικεῖα ὁστᾶ καὶ σώματα σφαγμένα εὐρέθησαν, ἐπιστεύθη ὅτι ἡ Οὐρσούλα καὶ ὅλαι αἱ ἄλλαι νέαι εἶχον πέσει θύματα. Τὰ γυναικεῖα ὁστᾶ τότε ἐκαθιζομένησαν καὶ ἐτοποθετήθησαν εἰς μίαν ἐκκλησίαν καὶ ἡ ἱστορία τῆς Χριστιανικῆς πίστεως τῆς Οὐρσούλας καὶ τῆς ἀρετῆς της καὶ τῆς παρθενικῆς της ὠραιότητος εἰλκυε ἄνδρας καὶ γυναῖκας ἀπὸ μακρὸν καὶ πλησίον, πλησίον εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἡ Οὐρσούλα ἀπέθανε κατὰ τὸν 3ον ἢ 4ον αἰῶνα, δὲν εἶναι ἀκριβῶς γνωστὸν πότε, καὶ ἡ Καθολικὴ ἐκκλησία ἐορτάζει τὴν μνήμην της τὴν 21 Ὀκτωβρίου, διότι ἔχει καταταχθῇ μετὰ τῶν ἁγίων. Ὑπάρχουν ἐκκλησίαι εἰς τὸ ὄνομα της καὶ ἐνὰ τάγμα μοναχῶν — αἱ διδάσκουσαι μοναχὶ τῆς Ἀγίας Οὐρσούλας.

— Η ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΤΗΣ ΚΟΛΩΝΙΑΣ

Τὸ κυριώτερον χαρακτηριστικὸν τῆς μεγάλης καὶ ὠραίας μητροπόλεως τῆς Κολωνίας εἶναι ὅτι οἱ πύργοι της καὶ ὅλα τὰ μέρη της εἶνε τέλεια. Πολλὰ ἀπὸ τὰς θαυμασιωτέρας ἐκκλησίας τοῦ κόσμου, ἡ Παναγία τοῦ Στρασοβούργου καὶ ἄπειροι ἄλλαι εἶνε ἡμιτελεῖς. Ἡ ἀναλογία τῆς ἐκκλησίας εἶναι τόσον τελεία, ὥστε δὲν ἀντιλαμβάνεται κανεὶς πόσον μεγάλη εἶναι. Τὸ μήκος της εἶναι ἴσον μὲ τὸ ὕψος τῶν πύργων της τὸ ὅποιον εἶναι περισσότερον ἀπὸ πεντακοσίους πόδας. Τὸ πλάτος

της εἶναι ἀνάλογον πρὸς τὸ ὕψος τῶν ἀετωμάτων τῶν πτερύγων της. Ἐχρειάσθη ἑπτακόσια σχεδὸν ἔτη διὰ νὰ κτισθῇ. Χιλιάδες ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ εἰργάζοντο διαρκῶς, βοηθοῦντες τοὺς τεχνίτας, μεταφέροντες τὰ διάφορα ὕλινά καὶ κάμνοντες ὅτι ἠδύνατο διὰ νὰ βοηθήσων τὸ μέγα ἔργον. Ἡ Μητρόπολις ἤρχισε νὰ κτίζεται εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 13ου αἰῶνος, ὅταν ἔνας ἀρχιεπίσκοπος, ὁ ὁποῖος εὐρίσκετο εἰς τὸ ἴδιον μέρος, ἐκάη. Ὁ χορὸς ἐτελειοποιήθη καὶ ἐγκαινιάσθη τῷ 1322. Αἱ ἐργασίαι διεκόπησαν κατὰ τὴν μεταρρυθμίσειν καὶ ἐφαίνοντο ὅτι τὸ θαυμάσιον ἔργον δὲν θὰ ἐτελείωνε ποτέ. Εἰς τὸ τέλος ἠγέρθη ἕνας πραγματικὸς ἐνθουσιασμὸς καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐθαύμαζον τὴν ὠραιότητα τοῦ ἡμιτελοῦς ἔργου. Ἑρᾶνοι ἐγίναν καθ' ὅλην τὴν Γερμανίαν καὶ ἡ κόμη καὶ εἰς ἄλλας χώρας καὶ αἱ ἐργασίαι ἐπανελήφθησαν. Μόνον κατὰ τὸν 19ον αἰῶνα ὅλα ἐτελείωσαν καὶ ἄπειρον πλήθος συνηθροίσθη ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου διὰ νὰ ἴδῃ τὴν μεγαλοπρεπὴ τελετὴν τῶν ἐγκαινίων. Ὅλοι οἱ βασιλεύοντες πρίγκηπτες τῆς Γερμανίας ἔλαβον μέρος εἰς τὴν ἐορτήν, καθὼς καὶ ἀντιπρόσωποι ὅλων τῶν χωρῶν. Γενικῶς θεωρεῖται ὡς τὸ ὠραιότερον Γοτθικὸν οἰκοδόμημα τοῦ κόσμου.

— Η ΑΡΙΑΔΝΗ

Ὑπάρχουν εἰς τὴν Κολωνίαν δύο ἔργα τέχνης, τὰ ὁποῖα εἶναι περιφημότερα ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα. Ἐνὰ εἶναι ἡ θαυμασιὰ προσωπογραφία τῆς ὠραίας Βασιλίσσης Λουίζας, ἡ ὁποία ἦτο τὸ εἶδωλον τοῦ Γερμανικοῦ ἔθνους, ἡ λατρευομένη μητέρα τοῦ μεγάλου Αὐτοκράτορος Γουλιέλμου I. Εἶναι μίαν εἰκὼν φυσικοῦ μεγέ-

θους, ἔργον τοῦ Ρίχτερ καὶ παριστάνει τὴν Βασιλίσσαν ἐνῷ κατεβαίνει ἀργὰ τὴν κλίμακα. Εἶναι ἡ πολὺ γνωστὴ εἰς ὅλον τὸν κόσμον εἰκὼν, ἡ πρὸ ἑκατομύρια φωτογραφιῶν, τῆς νέας, θαυμασίας ὠραίας, καὶ μὲ ἄθωαν ἑκφρασὴν γυναικὸς, ἡ ὁποία φαίνεται ὡς νὰ ἀγνοῇ τὴν θέσιν καὶ ὠραιότητά της ἀλλ' ἔχει μίαν γλυκεῖαν ὑπερφηφάνειαν μίαν γυναικεῖαν χάριν, ἡ ὁποία προδίδει μίαν φύσιν ἁθῶν καὶ καλὴν.

Τὸ ἄλλο ἔργον εἶναι ἕνα μαρμάρινον ἄγαλμα τῆς ὠραίας θυγατρὸς τοῦ Μίνωος, τῆς περιφημοῦ Ἀριάδνης, τὴν ὁποίαν ἠγάπα ὁ Θησεύς καὶ ὁ Διονύσιος. Τὸ ἄγαλμα αὐτὸ εὐρίσκεται μόνον εἰς ἕνα δωμάτιον καὶ στηρίζεται ἐπὶ ἐνὸς βάθρου. Οἱ τοῖχοι τοῦ δωματίου σκεπάζονται μὲ βελούδα. Μὲ χάριν κάθεται ἐπάνω εἰς τὸν ἄγριον ἵππον της, δελεαστικὴ καὶ ἱκανή, ὅπως ὅταν ἔσωσε τὸν ἔραστήν της ἀπὸ τὸν λαβύρινθον καὶ τὸν ἐβοήθησε νὰ φονεύσῃ τὸν Μινώταυρον.

— Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ

Τὸ ἐμπόριον τῆς Κολωνίας εἶναι νεκρὸν, ὁ στόλος της ἀπυροβολίων τοῦ ποταμοῦ ἀργός. Ὅταν ὑπεγορεύῃ ἡ ἀνακοχή, ἐνόμισεν κανεὶς ὅτι ὁ πόλεμος εἶχε τελειώσει, ἀλλὰ κατὰ τὰ φαινόμενα εἶχε μόνον ἄρχισεν. Τὰ δεινὰ τῆς ἐποχῆς αὐτῆς της εἰρήνης εἶναι πολὺ χειρότερα ἀπὸ τὰ δεινὰ τοῦ πολέμου εἰς ὅλην τὴν κεντρικὴν καὶ ἀνατολικὴν Εὐρώπην. Ὅς ἐλπίζομεν, ὅτι κάποτε οἱ ἄνθρωποι θὰ ἀφήσουν διὰ μίαν στιγμὴν τὰ πάθη καὶ τὰ μίσση, θὰ παύσουν νὰ ποδοῦν χοῦμα καὶ ἔδαφος καὶ θὰ ἀποφασίσουν νὰ κάμουν τὴν Εὐρώπην ἑνωμένης Πολιτείας, τῶν ὁποίων τὰ σύ-

νορα θὰ εἶναι ἀνδόκητοι. Βεβαίως ὅλοι βλέπουν, ὅτι αἱ παροῦσαι μέθοδοι ἀπέτυχον. Οἱ ἄνθρωποι ἡμποροῦν τοῦλάχιστον νὰ δοκιμῶσιν ἄλλας. Εἴκοσιν ἑκατομύρια ἀκρωτηριασμένους καὶ φονευμένους ἐστοίχισεν ὁ πόλεμος. Διὰ τί ;

ΕΠΙΚΑΙΡΑΙ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

ΛΙΔΟΡΟΥΧΑ

Τὰ πενιχρά βαλάντια τῶν πτωχῶν δὲν θὰ ἐξευτελίζωνται τοῦ λοιποῦ διὰ της ἀντανανκλάσεώς των ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων. Εἰς τοὺς Παρισίους μίαν ράπτρια ἐφεύρεν ἐν εἶδος ὑφάσματος, ὅπως εἶναι τὰ σκεπάσματα τῆς τραπεζαρίας, μὲ τὸ ὁποῖον θὰ εἶναι δυνατόν αἱ γυναῖκες νὰ κάμωσι καθε εἶδος ἐνδυμασίας εἴτε διὰ τὴν οἰκίαν εἴτε διὰ τὴν ἀγορὰν εἰς οἱανδήποτε μῶδον. Τὸ καλὸ δὲ εἶνε ὅτι τὸ ὑφασμα εἶνε λαδωμένον, ὅπως οἱ μουσαμάδες καὶ συνεπῶς δύναται νὰ πλύνεται χωρὶς νὰ ξεβάφη. Ἐπὶ τούτοις εἶνε ἐπιδεκτικὸν διαφορῶν βαφῶν καὶ σχεδίων. Τὸ μόνον δυσάρεστον εἶνε, ὅτι ἡ νέα αὕτη μῶδα εἶνε πολὺ εὐθνή. Κ' αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ὁ πτωχὸς ὁ κόσμος δὲν θὰ τὸ ὑποδεχθῇ. Κατὰ τὸν πτωχόν, ὅτι εἶνε εὐθνήν δὲν εἶναι καλόν.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΕΙΟΝ ΟΔΟΝΤΟΓΑΤΡΕΙΟΝ ΑΔΕΞ. ΤΑΒΛΑΡΙΔΗΣ

55 Γ' Σεπτεμβρίου (Ισόγειον) 55
• Βοηθία ἡγγυημένη
Τιμαὶ ἀσυναγώνιστοι.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΚΙΝΕΖΟΥ

(Συνέχεια ἐν τοῦ προηγουμένου)

Ἀλλ' ὁ Κιν-Φό ἐξηγήσεν εἰς τὴν νεαράν γυναῖκα, ὅτι τῷ ἦτο ἀφόρητον νὰ διατελῇ ὑπὸ τὴν διαρκῆ ἐκείνην ἀπειλὴν ἔρμαιον ληστοῦ μέλлонτος ν' ἀπολαύσῃ περιουσίαν ὀλόκληρον ἐκ τοῦ θανάτου του! Ὁχι! Τό πρᾶγμα ἔπρεπε νὰ λάβῃ τέλος. Ὁ Κιν-Φό καὶ οἱ πιστοὶ τοῦ ὁπαδοῦ θ' ἀνεχώρουν αὐθημερόν, θὰ ἐφθάνον μέχρι τοῦ Τάι Πίγγ, θὰ ἐξηγόραζον ἀντὶ χρυσοῦ τὴν ἀτυχὴ ἐκείνην ἐπιστολήν, καὶ θὰ ἐπέστρεφον εἰς Πεκίνον πρὶν ἢ εἰ ἀνακληθῇ ἡ αὐτοκτορικὴ ἀπαγόρευσις.

— Ἀγαπητὴ μου μικρὰ ἀδελφή, εἶπεν ὁ Κιν-Φό, σὲ βεβαιῶ ὅτι λυποῦμαι ὀλιγότερον τώρα διὰ τὴν ἀναβολὴν τοῦ γάμου μας. Ἀν ἤμεθα νυμφευμένοι, φαντάσου τὴν θέσιν μας!

— Ἀν ἤμεθα νυμφευμένοι, ἀπὴν τῆσεν ἡ Λέ-Οὐ, θὰ εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ σὲ ἰκολουθόσω καὶ θὰ σὲ ἠκολούθουν.

— Ὁχι! ὑπέβαλεν ὁ Κιν-Φό. Θὰ ἐπρωτίμην μυριάκις ν' ἀποθάνω, παρὰ νὰ σ' ἐκθέσω εἰς κίνδυνον! Χαῖρε, Λέ-Οὐ! Χαῖρε!

Καὶ ὁ Κιν-Φό ἀπεσπᾶσθη δακρύων τῆς ἀγκάλης τῆς νεαρᾶς γυναίκας, ἣτις ἤθελε νὰ τὸν κρατήσῃ.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καὶ ἐντὸς μιᾶς μόλις ὥρας, ὁ Κιν-Φό, ὁ Κραίγ, ὁ Φράϋ, καὶ ὁ Σούν, εἰς ὃν ἡ ἀτυ-

χία του οὐδὲ στιγμῆς πλέον ἐπέτρεψεν ἀνάπαυσιν, κατέλειπον τὸ Πεκίνον καὶ ἀφικνοῦντο εἰς Τόγγ-Τσέον.

Ἰδοὺ δὲ τί εἶχεν ἀποφασισθῇ:

Ἡ διὰ ξηρᾶς ὁδοιορίας, δι' ἐπαρχίας ἥκιστα ἀσφαλοῦς, παρείχε μεγάλαν καὶ σοδαράαν δυσκολίαν.

Ἀν ἐπρόκειτο μόνον νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ Μέγα Τεῖχος, πρὸς βορρᾶν τῆς πρωτευούσης, ἀνάγκη θὰ παρίστατο νὰ περιφρονηθῇ πᾶς κίνδυνος ὁδοῦ τεσσαράκοντα μόλις λευγῶν. Ὁ λιμὴν ὅμως τοῦ Φου-Νίγγ δὲν εὐρίσκετο πρὸς βορρᾶν ἀλλὰ πρὸς ἀνατολάς, καὶ ἡ διὰ θαλάσσης ὁδὸς παρείχεν οὐ μόνον ἀσφάλειαν ἀλλὰ καὶ χρόνον συντομίαν. Ἐντὸς τεσσάρων πέντε ἡμερῶν ὁ Κιν-Φό συνεζητήθη τὸ συντομώτερον μέσον τοῦ ταξιδίου, καὶ ἡ τύχη ἡ τοσοῦτον κατεδίωκε ἐσχάτως τὸν Κιν-Φό, ἐφάνη, ἐπὶ τέλους κάπως ἐμνηστικῶς, καὶ συμπτώσεις εὐχάριστοι, διευκόλυνον τὴν μετὰ μίαν ὥραν ἀναχώρησιν, τῶν φίλων μας. Ἡ 26 τοῦ Ἰουνίου τοὺς εἶρε εἰς τὸ ἀτμόπλοιον.

Ἀνευ διακοπῆς ἀπεβίβαζοντο καὶ ἐπεβίβαζοντο, ἐσπευδόν τρομερὰ νὰ προῦπαντήσουν τὸν τρομερὸν ληστήν, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐμπόδιζε τοὺς δύο σωματοφύλακας νὰ ἐπιτηρώσιν μετὰ μεγίστης προσοχῆς τὸν ὑπὲρ ποτε πολῦτιμον πελάτην τῆς ἑκατον-

τούτιδος. Οἱ πτωχοὶ πράκτωρες ἐθεώρουν ὡς φονέα πάντα ἐπιβάτην.

Δὲν ἔτρωγον πλέον δὲν ἐκοιμώντο πλέον δὲν ἔζων πλέον.

Ἐνῶ δὲ ὁ Κιν-Φό, ὁ Κραίγ καὶ Φράϋ τόσοσιν σοβαρῶς ἀνησυχουν καὶ ὁ Σούν ἐπίσης ἡγωνία καὶ ἔτρεμε σύσωμος. Ἡ ἰδέα μόνον τῆς θαλασσοταραχῆς, τοῦ ἔφερε ναυτίαν, καὶ ὠχρία ὀδυςτυχῆς. Ἡσθάνετο κνισμούς τὴν ρίνα τὸ στόμα του συνεστέλλετο καὶ ὅμως τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ ἦσαν ἡρεμα καὶ οὐδένα κλονισμόν μετέδιδον εἰς τὸ ἀτμόπλοιον.

Τὶ θὰ συνέβαιναν ἀορά γε, ὅτε ὁ Σούν θὰ ὑπέφερε μετ' ὀλίγον τ' ἀλλεπάλληλα κύματα στενῆς θαλάσσης, τὰ κύματα ἐκεῖνα ἄτινα καθιστῶσι τοσοῦτον ζοηρὰ καὶ συχνὰ τὰ διατμήματα τοῦ πλοίου;

— Δὲν ἐταξείδευσε ποτέ; ἠρώτησεν ὁ Κραίγ.

— Ποτέ.

— Δὲν σὲ ἀγαπᾷ φαίνεται, ἡ θάλασσα.

— Διόλου.

— Κράτει τὸ κεφάλι σου ὑψηλὰ, προσέειπεν ὁ Κραίγ.

— Τὸ κεφάλι;

— Καὶ μὴν ἀνοίγῃς τὸ στόμα ὑπέβαλεν ὁ Φράϋ.

— Τὸ στόμα; . . .

Καὶ ὁ τα αἰπῶρος Σούν ἐνευσεν εἰς τοὺς δύο πράκτωρας, ὅτι προσέτιμα νὰ μὴ ὁμιλήσῃ, καὶ ἀπελθὼν κατέλαβε θέσιν ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ πλοίου, ἀφ' οὗ ἔροιπεν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, ὅστις εἶχεν ἤδη ἱκανῶς ἐδουρῆθῃ, το μελαγχολικὸν ἐκεῖνο βλέμμα τῶν πασχόντων ναυτίαν.

Τὴν ἐπαύριον, 27 Ἰουνίου, τὸ Πέι-Τάγγ ἐφθανε πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου εἰς τὸν λιμένα τοῦ Τακού, κατὰ τὰς ἐκβολὰς σχεδὸν τοῦ ποτα-

μοῦ.

Ἐκεῖ ἐπὶ τῶν δύο ὁχθῶν ἐγείρονται τὰ φρούρια τοῦ Βορρά καὶ τῆς Μεσημβρίας, κατεστραμμένα ἤδη, ἅτινα ἠλώθησαν τὸ 1860 ὑπὸ τοῦ ἀγγλογαλλικοῦ στρατοῦ. Ἐκεῖ ἐγένετο ἡ ἐνδοξος ἐφοδος τοῦ στρατηγοῦ Κολλινώ, τὴν 24 Αὐγούστου τοῦ αὐτοῦ ἔτους. Ἐκεῖ αἱ κανονιοφόροι λέμβοι εἶχον ἐκβιάσει τὴν εἴσοδον τοῦ ποταμοῦ. Ἐκεῖ ἐκτείνεται στενὴ γῆς λωρὶς μόλις κατὰ μέρη, ὀνομαζομένη δὲ γαλλικὴ παραχώρησις, καὶ φέρουσα ἐτι τὸ ἐπιτύμβιον μνημεῖον, ὑφ' ὃ ἀναπαύονται οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται, οἵτινες ἔπεσον κατὰ τὰς ἀξιωματικῶν ἐκείνας μάχας.

Τὸ Πέι-Τάγγ δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπερβῇ τὸν φραγμόν, καὶ πάντες οἱ ἐπιβάται ἠναγκάσθησαν ν' ἀποβῶσιν εἰς Τακού. Εἶνε δὲ αὕτη πόλις ἱκανῶς ἤδη σπουδαία, ἥτις θέλει μεγαλῶς ἀναπτύχθῃ, ἂν οἱ μανδαρίνοι ἐπιτρέψωσι τὴν κατασκευὴν σιδηροδρόμου μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Τιέν-Τσίν.

Τὸ πλοῖον, ὅπερ ἔφερε φορτίον διὰ τὸ Φου-Νίγγ, ἐμελλε ν' ἀποπλεύσῃ ἐντὸς τῆς ἡμέρας. Ὅστε ὁ Κιν-Φό καὶ οἱ ἐταῖροί του, μὴδὲ στιγμὴν δυνάμενοι νὰ βραδύνωσιν, ἐπεβίβασθησαν εἰς λέμβον καὶ μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἐπέβαινον τοῦ Σαμ-Γέπ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ

Ἡ ἐμπειρὴ ἀξία τοῦ Κιν-Φό κινδυνεύει καὶ πάλιν.

Πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν πλοῖον ἀμερικανικὸν εἶχεν ἀγκυροβολήσει εἰς τὸν λιμένα τοῦ Τακού. Ναυλωθέν ὑπὸ τῆς ἐκτῆς κινεζο-καταφορικῆς ἐταιρείας, εἶχε φορτωθῇ εἰς λογαριασμόν τοῦ πρακτορίου Φου-Τίγγ, Τόγγ, ἔδρευοντος ἐν τῷ κοιμητηρίῳ Λά-

ουρελλ-Χίλλ του Αγίου Φραγκίσκου.

Εκεί οι ἐν Αμερικῇ ἀποθνήσκοντες υἱοὶ τοῦ Οὐραγίου Κράτους ἀναμένουσι τὴν ἡμέραν τῆς παλιν-στίας των, πιστοὶ εἰς τὴν θρησκείαν αὐτῶν. ἤτις ἐπιτάσσει τὴν ἐν τῇ πατρίδι γῇ ταφῇ.

Τὸ πλοῖον ἐκεῖνο, ὅπερ κατηυθύνετο εἰς Καντώνα, εἶχε παραλάβει, ἐπὶ τῇ γραπτῇ ἀδείᾳ τοῦ πρακτορείου φορτίον διακοσίων πεντήκοντα φερέτρων, ὧν ἑβδομήκοντα καὶ πέντε ἔμελλον ν' ἀποβιβασθῶσιν εἰς Τακού, ὅπως σταλῶσιν ἐκεῖθεν εἰς τὰς βορείους ἐπαρχίας.

Ἡ μεταβίβασις τοῦ μέρους τούτου τοῦ φορτίου εἶχεν ἤδη γίνεαι ἀπὸ τοῦ ἀμερικανικοῦ πλοίου εἰς τὸ κινεζικόν, καὶ τὴν αὐτὴν ἐκείνην, πρῶταν, 27 Ἰουνίου, τὸ σκάφος τοῦ τοῦ ἡτοιμάζετο ν' ἀπάρη διὰ τὸν λιμένα τοῦ Φου-Νίγγ.

Τοῦ πλοίου τούτου ἐπέβησαν ὁ Κιν-Φὸ καὶ οἱ σύντροφοί του. Δὲν θὰ τὸ ἐξέλεγον βεβαίως, ἂν εἶχον ἐκλογὴν, ἀλλ' ἐν ἐλλείψει ἄλλου ἡναγκασθῆσαν νὰ ἐπιβῶσιν εἰς αὐτό, καθότι ἄλλως βραχὺς μόνον, δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν, προέκειτο πλοῦς.

Τὸ Σάμ-Γέπ ἦτο νεωτέρας κατασκευῆς, εὐθὺ σχεδὸν ἀπὸ τῆς πρώρας εἰς τὴν πρύμναν, καὶ ὅμοιον πολὺ πρὸς σκάφος εὐρωπαϊκόν. Οὔτε καθηλωμένον οὔτε γομφωμένον ἦτο, ἀλλὰ συνεραμμένον ἐκ βαμβοκαλιμίων, στυπωμένον καὶ πισσωμένον, τοσοῦτον δὲ στεγανὸν ὥστε οὐδὲ ἀντίαν κἂν εἶχεν, ἔνεκα τῆς ἐλαφρότητός του ἐπέπλεε τῆς θαλάσσης ὥς φερός· εἶχε δὲ μόνον μίαν ἄγκυραν ἐκ ξύλου σκληροτάτου, ἱστία εὐερίστα, ἀνοιγόμενα καὶ κλειόμενα ὥς ριπίδια, καὶ δύο μόνον ἱστούς. Ὅπως δὴποτε ἦτο πλοῖον προσφορώτατον εἰς ἀκτοπλοῖαν.

Οὐδεὶς βεβαίως, βλέπων τὸ Σάμ-Γέπ, ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ ὅτι οἱ ναυλωταῖτοι εἶχον μεταβάλλει αὐτὸ εἰς εὐρὴν νεκροταφεῖον· διότι τὸ πλοῖον διετῆρει ἅπασαν τῆς χροιάς του τὴν ζωηρότητα. Ἀπὸ τε τῆς πρύμνης καὶ τῆς πρώρας ἐκρέμαντο ἐπὶ σεῖοντες καὶ φούντες πολύχρωμοι, ἐπὶ δὲ τῆς πρώρας τοῦ ἠνοίγετο ὀρὴ φεγγοβολοῦσα δίκην ὀφθαλμοῦ, καὶ ἐξομοιοῦσα τὸ σκάφος πρὸς θαλάσσιόν τι τέρας.

Οὔτε ὁ Κιν-Φὸ οὔτε ὁ Σούν, γνήσιος Κινέζος ὄντως, ἠσθάνοντο δυσσεβείαν τινα πλέοντες ἐπὶ τοιαύτου πλοίου. Ὁ Κραὶν ὅμως καὶ ὁ Φράϋ, οἵτινες, ὡς Ἀμερικανοί, δὲν ἠρέσκοντο εἰς τοιαύτης φύσεως ἐμπορεύματα, θὰ προετίμων βεβαίως ἄλλο πλοῖον· ἀλλ' ἔλειπεν εἰς αὐτοὺς ἡ ἐκλογὴ.

Ὁ πλοίαρχος καὶ ἔξ ναῦται, ἀποτελοῦντες τὸ πλήρωμα τῆς βάριδος, ἐπῆρκον εἰς χειρισμὸν τὸν ἀρμένων καὶ ἱστίων. Ἡ πυξίς, λέγεται, ἐφευρέθη παρὰ τῶν Κινέζων. Τὸ πρᾶγμα εἶνε δυνατόν· οἱ ἀκτοπλοῦντες ὅμως Κινέζοι δὲν μεταχειρίζονται πυξίδα, καὶ τοῦτο ἀκριβῶς ἐσκόπει νὰ πράξῃ ὁ πλοίαρχος Γίν, μένων πάντοτε πλησίον τῆς παραλίας.

Ὁ πλοίαρχος Γίν, βραχὺς καὶ φαίδρος ἄνθρωπος, ζωηρὸς καὶ φλύαρος, ἦτο ἡ ζωὴ λύσις τοῦ ἀλύτου προβλήματος τοῦ ἀεικινήτου. Ἐχειρονόμοι ἀδιάκοπως, οἱ δὲ βραχίονες, αἱ χεῖρές του, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐλάλουν ἀπαύστως πλειότερον τῆς ἀεικινήτου γλώσσης του. Παρηγκλώνει καὶ κατεπάτει ἀδιάκοπως τοὺς ναῦτας του, ἐπιτιμῶν καὶ ὑβρίζων αὐτούς. Ἀλλ' οὐχ ἦτιν ἦτο καλὸς ναυτικός, πνακτικός καὶ ἐμπειρότατος, ἐκυβέρνα δὲ τὸ πλοῖον του ὥς νὰ ἐκράτει αὐτὸ εἰς τὴν παλάμην του.

Ὁ Κιν-Φὸ, ὁ Φράϋ καὶ ὁ Κραὶν ἐχον ἐγκατασταθῇ ἐκ τῶν ἐνόντων εἰς τῆς πρύμνης τὸ μεσόστεγον, ὁ δὲ Σούν εἰς τὸ τῆς πρώρας.

Οἱ δύο πράκτορες, δυσπιστοῦντες πάντοτε, ἤρξαντο λεπτομερῶς ἐξετάζοντες τὸ πλήρωμα καὶ τὸν πλοίαρχον, ἀλλ' οὐδὲν παρ' αὐτοῖς ἀνεκάλυψαν ὑποπτόν. Ἡ ὑπόθεσις, ὅτι διετέλουν οὔτοι εἰς συνεγγόνισιν μετὰ τοῦ Λάο-Σέν, ἦτο πάντῃ ἀπίθανος, ἀφοῦ ἡ τύχη μόνῃ εἶχεν ἐπιβίβασει τὸν πελάτην αὐτῶν εἰς ἐκεῖνο τὸ πλοῖον. Ἀφήκαν λοιπὸν μόνον, πρὸς μεγάλην του εὐχαρίστησιν, τὸν Κιν-Φὸ, ὅστις ἀπεσύρθη εἰς τὸν θαλαμίσκον του καὶ ἤρξατο φιλοσοφῶν ἐν τῇ μονώσει του, διαλογιζόμενος, πῶς ἤθελε κατορθώσει νὰ προλάβῃ τὸν φοβερὸν Λάο-Σέν καὶ νὰ ἐξαγοράσῃ παρ' αὐτοῦ, ἀντὶ πεντήκοντα χιλιάδων ταλλήρων, τὴν φο-

βεράν ἐπιστολήν. Ἐννοεῖται δὲ, ὅτι μέγα τῶν διαλογισμῶν του μέρος ἀπησχόλει καὶ ἡνεαρά τοῦ Πεκί-νου ἡρα.

Ὁ δὲ Σούν, ἐν τούτοις, τὶ ἐσκέπτετο :

Ὁ Σούν οὐδὲν ἐσκέπτετο. Ἐμεινεν ὁ τάλας ἐξηπλωμένος ἐν τῷ μικρῷ δωματίῳ, πληρώνων τὸν φρόνον του εἰς τοὺς κακοποιούς δαίμονας τοῦ κόλπου τοῦ Πέ-Τσε-Λί. Οσάκις δὲ κατῴρθον νὰ συνάψῃ ὀλίγας ἰδέας, συνῆπτεν αὐτὰς μόνον ὅπως καταρασθῇ καὶ τὸν αὐθέντην του, καὶ τὸν φιλόσοφον Βάγγ καὶ τὸν ληστήν Λάο-Σέν. Εἶχον ἐντελὲς ἀποβλακωθῇ καὶ ὁ νοῦς αὐτοῦ καὶ ἡ καρδιά· οὔτε τέτον δ' ἐσυλλογίζετο πλέον οὔτε ὀρυζιον.

(Ἀκλουθεῖ)

ΙΑΤΡΕΙΟΝ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ Α. ΚΑΜΠΑ

Πλατεία Κάνιγγος (Τζωρτζ 6) Τηλέφ. 30-74

Τηλέφ. 40-74 ΑΘΗΝΑΙ

Συνεργασία Ε. Α. ΚΑΜΠΑ ἱατροῦ Γυναικολόγου,

Ακτινοσκοπήσεις, Ακτινοθεραπείαι, Ακτινογραφίαι,

Μηχανοθεραπείαι, Διαγνωστικὴ, Χρόνια νοσήματα

Θεραπεύονται **ἀνεν φαρμάκων** εἰμὴ δι' ἰδιαίτερας ὅλως μηχανικῆς μεθόδου, ἀνωδύνου καὶ ἀναχρωστικῆς, πλείστα βασ. χρόνια νοσήματα δυσίατα ἢ καὶ ἀνίατα μέχρι σήμερον θεωρούμενα ἦτο.

Ρευματισμοί, Ισχυαλγίαι, Στομαχικὰ, δυσκοιλιότης, Προστατίτις, Φαρμιάσις, Αὐπνία, Αναίμία, Εξηντημένοι ὁργανισμοί, Παρалуσεις, Συρίγγια, Αιτὸν ἐλκὴ, Πολυσαρκία, Αἰμορροΐδες κτλ. Προλαμβάνεται καὶ σημαντικῶς βελτιώνεται ἡ **Αρτηριοσκληρώσις**

ΤΜΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΟΝ

Τοκετοί, Στειρώσεις, Μητροΐδες, Χρόνιοι κατάρροι, Συρίγγια, Κυστιτιδες κτλ.

Δι. ἰδιαίτερας μεθόδου με καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα.

ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΚΥΠΕΛΛΑ,

[Εν νέον βιβλίον με στίχους αποτελεί ήδη τὸ θέμα τῶν συζητήσεων μεταξὺ τοῦ φιλολογικοῦ μας κόσμου, διαβάζεται ἀπλήστως, κρίνεται ἀναλύεται. Εἶναι τὰ «Χρυσὰ Κύπελλα» τῆς κυρίας Αἰμιλίας Στεφ. Δάφνη τῆς γνωστῆς ἑλληνίδος ποιητρίας καὶ συγγραφέως τῆς μυθιστορηματὸς «Τὸ Τάλαντο τῆς Σμαρῶς». Εἰς ὀκτασέλιδον πρόλογόν του, ὁ ποιητὴς κ. Κωστῆς Παλαμᾶς εἰσάγει τὸν ἀναγνώστην εἰς τὸν ποιητικὸν κόσμον τῶν «Χρυσῶν Κυπέλλων» καὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἀποφαίνεται ὅτι τὸ «τραγοῦδι τῆς Αἰμιλίας Δάφνη εἶναι τὸ σεμνότερον στοχαστικὸ τραγοῦδι ποῦ σκόρπισεν ὡς τὴν ὥρα ἡ Λύρα ἡ Νεοελληνικὴ κινήμενη ἀπὸ χέρια γυναίκευ». Πράγματι τὰ νέα αὐτὰ ποιήματα τῆς κ. Δάφνης, ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἑλληνικὴν φύσιν, μετὰ τὴν πρωτοτυπίαν τῶν θεμάτων τῶν καὶ κομψότητι τῆς ἐκφράσεως, ἀποτελοῦν ἀληθῆ συμβολὴν εἰς τὰ ἑλληνικά Γράμματα. Τὰ «Χρυσὰ Κύπελλα» κοσμούμενα μετὰ τὴν συμπαθεῖς εἰκόνα τῆς ποιητρίας εἶναι ἐκδοσις πολυτελεῆς τοῦ ἐκδοτικοῦ Οἴκου Ι, Σιδεῶν. Ἐκ τοῦ νέου βιβλίου παραθέτομεν τὸ κατωτέρω πλαστικὴς ὀραιότητος σονέττον].

ΤΟ ΑΛΟΓΟ

*Φίλε γλυκιέ, ἀλησμόνητε, διαβαίνει
πυρρὸ στή φαντασίᾳ μου τ' ὄραμά σου·
Ξανθός, ὠραίος—τ' αἶτι σου ἀνασαίνει
σ' ἀέρα λεβεντιάς σ' ἀέρα δάσους!*

*Στερνὴ φορὰ ποῦ σ' εἶδα φλογισμένη
ἀπὸ τὸν πόλεμον ἦτανε ἡ καρδιά σου,
κι' ἔνα τριαντάφυλλο ἔπαιρνες κοντὰ σου
ποῦ σοῦ εἶχε δώσει ἡ κόρη ἡ λατρεμένη.*

*Στήν ἀξενι ἐρημιὰ εἶναι ξαπλωμένο
τ' ὠραῖο κορμί σου τώρα, ὦ παλληκάρι
μετὰ τοῦ αἵματός σου τ' ἀνθος στολισμένο.*

*Καὶ τὸ αἶτι σου ὀρφανὸ ποῦ τριγυρίζει
κυττάζει ἀπελπισμένο τὸ φεγγάρι,
τὸ χῶμα κρούει βαριά καὶ χλιμνιτρίζει.*

ΑΙΜΙΛΙΑ ΣΤ. ΔΑΦΝΗ

ΡΑΣΠΟΥΤΙΝ Ο ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ταν ἀνήγγειλε τὴν ἀπόφασίν του νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πρωτεύουσάν ἢ μᾶλλον τὰς γυναῖκες τῆς ἀνωτέρας ἀριστοκρατίας, αὐτὰ ἔλυθησαν σφοδραπρόπαντων ἡ αὐτοκρατορία.

Τέσσαρας ἡμέρας μετὰ τὴν ἀναχώρησίν

του διὰ Σιβηρίαν, ὁ μικρὸς Τσάρεβιτς ἔπεσεν αἰφνιδίως ἀσθενῆς καὶ ἡ αὐτοκρατορία ἀπληκτισμένη διότι ἐξέφρασε λέξιν σχεδὸν ψυχρὰν διὰ τὸν ψευδοάγιον σὺς ἡδὴ ἐξήσκει ἐπ' αὐτῆς μεγάλην ἐπιρροήν, τοῦ ἐτηλεγράφησεν.

Τὸ φρενητιώδες τοῦτο ἔγγραφον ἀνεκαλύφθη ἀκολούθως παρὰ τῶν ἐπαναστατῶν καὶ ἔχει ὡς ἐξῆς·

«Δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω τὴν ἀπουσίαν σας, ἡ ζωὴ μου ἵνα ὀλιβερά καὶ μέγα κενὸν μοῦ διανοίξατε Μεγάλε σύμβουλε καὶ διδάσκαλέ μου. Μὴν δώσετε προσοχὴν πρὸς τὸν Κοκοβδζώφ αὐτὸς πταίει διὰ τοὺς ἀπερίσκεπτους λόγους μου καὶ θέλει τιμωρηθῇ. Συγχωρήσατέ με καὶ ἔπα νέλθετε πρὸς χάριν μου καὶ πρὸς χάριν τῆς ζωῆς τοῦ Ἀλεξίου».

«Αλεξ.»

Ἀλλ' ὁ πανοῦργος Μουζίκος δὲν κατεβάλλετο τόσο ἐνκόλῳ. Μίαν ἐβδομάδα πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του εἶχε προσκληθῇ παρὰ τοῦ Κοκοβτζώφ εἰς γεῦμα ὅστις μετὰ τῶν συνδαιτημόνων εἶχον ἐντέλως μεθύσει. Ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ πότου εἶχε κάμει μερικὰς ἀποκαλύψεις τὰς ὁποίας δὲν ἐνθυμεῖτο. Τὸ δὲ συμπέρασμα ἦτο ὅτι ἐπὶ γενναίᾳ τὴν αὐτὴν διὰ νὰ κρατήσῃ τὴν ἀξιοπρέπειάν του καὶ διὰ νὰ συμπληρώσῃ κάποιον σχεδίου ποῦ εἶχε προπαρασκευάσει.

Επὶ δύο ἔτη ὁ Ρασπουτὶν ὀμίλει περὶ τοῦ μοναχοῦ τοῦ ἐν Ποκρόβσκῃ εἰς τὰς αἰθούσας καὶ τὰ ἰδιαιτέρως διαμερίσματα τῆς Μόσχας τοῦ Κιέβου καὶ τῆς Πετρούπολεως τοῦ

μοναστήριον τοῦτο ἐγένετο ἂντι-
κείμενον συζητήσεων τὸν δὲ μονα-
χὸν ἐθεώρουν ὡς ἀληθῆ ἅγιον.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος μὲ ὅλα του τὰ
λαμπρὰ κοσμήματα καὶ τὰς πολυτε-
λεῖς ἐνδυμασίας του, οἱ ἐπίσκοποι
οὐδὲν ἐσημαίνον ἀπέναντι τοῦ ψευ-
δοαγίου ὅστις ἐθεράπευε πᾶσαν νό-
σον δι' ἀπλῆς ἐπαφῆς τῶν χειρῶν
ἐξ ἑυπεινῶς καὶ κατεγίνετο εἰς ἔρ-
γα εὐποιίας. Εἶναι περιέφερον ὅτι
οὐδεὶς οὐτε αὐτῇ ἡ ἀστυνομία τῆς
Πετρούπολεως γνωστὴ διὰ τὴν ἔρευ-
νητικότητά της δὲν εἶχε τὴν ἰδέαν
νὰ διαφωτίσῃ τὴν ἱστορίαν τοῦ
Μοναστηρίου τοῦ Ποκρόβσκη ὅπως
τὸ περιέγραφεν ὁ Ρασπουτίν. Ἐν
Ρωσσίᾳ ἔτι εἰς τὸ χωρίον τοῦτο τῆς
Σιβηρίας ἔζη ἡ σύζυγός του μετὰ
τῶν δύο τέκνων του ὅπως δὲν ἐ-
γνώριζον οὔτε τὸν παρελθόντα ὁρ-
γιώδη βίον καὶ τὰς ἀκολάστους πρά-
ξεις του, ἐγγεγραμμένας εἰς τὰ ἀρ-
χεῖα τῆς ἀστυνομίας τοῦ Τοβόλσκη
ἐν Σιβηρίᾳ. Ἐπὶ τέλους μία πράκ-
τωρ τοῦ ἐπαναστατικοῦ κομιτάτου
ὀνόματι Βέρα Αλιγέφ ἐπεχείρησε
ταξίδιον μέχρι τοῦ σιβηριανοῦ τοῦ
του χωρίου, διὰ νὰ ἐπιβλέπῃ τὸν
ἀγύρτην τῆς αὐλῆς. Χάρις δὲ εἰς
τὰς ἀκαταπονήτους προσπάθειάς τῆς
δεσποινίδος Αλιγέφ κατορθώθη νὰ
ἐξασθενήσῃ καὶ νὰ ἐξαφανίθῃ ἡ
ὀλεθρὴ ἐπιρροὴ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώ-
που, ἥτις ἐστοίχισε εἰς τὸν Τσάρον
Νικόλαον τὸν θρόνον του καὶ εἰς
πολλὰς κυρίας τὴν ὑπόληψίν των.
Ἀργότερον θὰ ἀποδείξω τοῦτο. Διὰ
νὰ διηγηθῶ ὅμως τὰ γεγονότα χρο-
νογραφικῶς ἐξέλεξα μερικὰ ἀποσπά-
σματα ἐκ τῶν ἐκθέσεων τῆς φιλο-
πάτριδος ταύτης ἐπαναστατίδος ἥτις
ἐπεχείρησε τὸ ταξίδιον μέχρι τῆς
κατοικίας τοῦ Ρασπουτίν. Εἶχεν αὖ-
τη μεταμφιεσθῇ διότι ἦτο πολὺ γνω-

στὴ καὶ ἐπειδὴ ἦτον ἀρκετὰ εὐειδὴς
προσέποιήθη ὅτι προσχωρεῖ εἰς τὴν
αἵρεσιν τῶν «γυμνῶν πιστῶν».

Ἰδοὺ ἡ ἐκθεσίς της.

«Παρητήρησα ὅτι τὸ περίφημον
αὐτὸ μοναστήριον τοῦ Ποκρόβσκη
ἦτο μία ἀπλὴ κατοικία δ' ακρινομέ-
νη διὰ τὸ ἀκάθαρτον αὐτῆς, κατοι-
κουμένη ἀπὸ μουζίκους τῆς ἐσχά-
της τάξεως. Κανένα ἕκνος τοῦ μαρ-
μαρίνου μεγάρου ὅπως τὸ περιέ-
γραφεν ὁ Ρασπουτίν δὲν ἐφαίνετο.
Τὰ τρία δωμάτια τῆς οἰκίας ταύτης
ἐκατοικοῦντο ἀπὸ τὴν σύζυγον τοῦ
ψευτοαγίου τοῦ υἱοῦ του Δημητρί-
ου καὶ τῆς νεωτέρας ἐκ τῶν δύο θυ-
γατέρων του. Εἰς τὸ ἄλλο μέρος τῆς
οἰκίας ἐκατοίκουν δώδεκα γυναῖκες
διαφόρου ἡλικίας, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ
νεωτέρα ἦτο δέκα ἐξ ἑτῶν αἵτινες ἡ-
σαν μαθήτριαι ἐγκαταλείψασαι τὸν
ἐντιμον βίον διὰ νὰ ζήσωσιν ἐν τῇ
ἀτιμίᾳ τῆς οἰκίας ταύτης καὶ διὰ νὰ
γίνωσι πνευματικαὶ σύζυγοι τοῦ
Ρασπουτίν».

Ἡ δεσποινὶς Αλιγέφ ἔλαβε συνέν-
τευξιν μὲ τὴν σύζυγον τοῦ Ρασπου-
τίν Γκιουζέβα καὶ ἀκολούθως ἀφοῦ
συνεπλήρωσε τὴν ἐκθεσιν τῆς ἀστυ-
νομίας Τοβόλσκη καὶ Τιμεν ἐπέ-
στρεψεν εἰς τὴν Πετρούπολιν ὅπου
ἐξέθεσε τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ταξεί-
διου της εἰς τὴν δεξιάν τῆς Δούμας.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ αὐτο-
κράτειρα καὶ ἡ εὐνοούμενη της ἐτη-
λεγράφουν εἰς τὸν Ρασπουτίν ἵκε-
τεύουσαι τοῦτον νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς Πε-
τρούπολιν. Ὁ ἄρχιεὺς οὗτος εἶχε κα-
λῶς ἐγκαθιδρυθῇ μετὰ τῶν δώδε-
κα ἱερείων καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἐγ-
καταλείψῃ τὴν φωλεάν του καὶ ἐνῶ
διήρχετο τὸ χωρίον πληθύνων διὰ
νὰ πίνωσιν οἱ χωρικοὶ κολακεύων
τούτους, ἀφ' ἐτέρου μετεχειρίζετο
διὰ τοῦ βανανωτέρου τρόπου τὴν

σύζυγόν του καὶ ἀπέφευγε νὰ ἀπαγ-
τήσῃ εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν ἀνά-
κρισιν.

Ἐπὶ τέλους βαρυνθεὶς ἐν τῇ μο-
ναξίᾳ ἀπέστειλε τηλεγράφημα πρὸς
τὴν αὐτοκράτειραν λέγων ὅτι ἔλα-
βε θεῖαν ἐντολὴν νὰ ἐπανεέλθῃ πα-
ρὰ τὴν κλίνην τοῦ Τσάρεβιτς. Τὸ
ἄγγελμα τοῦτο ἐνεποίησε μεγάλην
χαρὰν εἰς τὸ Τσάρκος-Σέλο καὶ ἀνε-
σκήρτησαν ὅλαι αἱ γυναῖκες τῆς ρωσ-
σικῆς ἀριστοκρατίας.

— Ὁ ἅγιος πατὴρ μᾶς ἐπανερχε-
ται. — Αὐτὴ ἡ ὁμιλία διέτρεχεν εἰς
τοὺς διαδρόμους τῶν χειμερινῶν ἀ-
νακτόρων τῶν ὁποίων τὰ παράθυ-
ρα βλέπον τὸν πένθιμον πο αὐτὸν
Νέβαν.

Ἡ αὐτοκράτειρα εἰσῆλθε εἰς τὸ
δωμάτιον τοῦ υἱοῦ της καὶ θέσασα
τὴν τρυφεράν της χεῖρα ἐπὶ τοῦ
μετώπου τοῦ δυστυχικοῦ τέκνου της

τοῦ ἀνήγγειλε τὴν εὐχάριστον εἰ-
δησιν.

Ἡ κυρία Βιριμπόβα συναντήσασα
τὸν αὐτοκράτορα ἐξερχόμενον τοῦ ἱ-
διαίτερου του γραφείου καὶ συνδι-
αλεγόμενον μὲ τὸν Δούκα τοῦ Μα-
κλεμβούργου Στρέλιτς καὶ τὸν ὑ-
πουργὸν Πρωτοποπόφ τοῦ ἐπιθύ-
ρισεν εἰς τὸ οὗς τὸ νέον.

Ὁ Τσάρος ἐμειδίασεν χαριέντως.
Ἡ Α. Μ. διετέλει μάρκᾳ ἀπὸ τοῦ
νὰ σκεφθῇ ὅτι ἡ ἐπάνοδος τοῦ κα-
κούργου τούτου ὅστις ἐξεμαυλίζει τὰς
πλέον εὐγενεῖς κυρίας, ἐσημαίνει τὴν
δριστικὴν ἀπώλειαν τοῦ θρόνου
του.

Ἡ ἀφιξὶς τοῦ Ρασπουτίν ἔδωκεν
ἀφόρμην εἰς σκηνὰς ἐκτάκτως δρα-
ματικὰς, σκηνὰς ἀληθῶς μυθώδεις
ἐὰν ἤθελε ποτε ἐπιχειρήσῃ νεώτε-
ρος μυθιστοριογράφος νὰ περιγρά-
ψῃ αὐτάς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β

ΤΑ ΣΚΑΝΔΑΛΑ ΤΩΝ ΧΕΙΜΕΡΙΝΩΝ ΑΝΑΚΤΟΡΩΝ

Τὰ κατορθώματα τοῦ Ρασπου-
τίν εἶναι ἄνευ παραδείγματος καὶ
εἰς αὐτὴν τὴν Ρωσσίαν. Ὁ ψευδο-
μοναχὸς σχεδὸν παρὰ τὴν θέλησίν
του μετέβη εἰς τὰ χειμερινὰ ἀνάκτο-
ρα ὅπου ἡ αὐλὴ εἶχε μεταβῇ πρὸ τι-
νων ἡμερῶν, καὶ τοῦτο ὡς ἱσχυρι-
ζετο διὰ νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν θεί-
αν προσταγὴν.

Πρὸς τὴν ἑξῆς Τσαρίναν συμ-
περιφέρθη μετὰ φοβεράς περιφρο-
νήσεως. ὅταν μίαν προΐαν τοῦ χει-
μῶνος φθάσας ἐφ' ἀμάξης διήλθεν

ἐμπροσθεν τῆς ἀνακτορικῆς προ-
υρᾶς διεσκέλισε τὴν λευκόφαλον κλί-
μακα τῆς μεγάλης αὐλῆς ὅπου ἡ αὐ-
τοκράτειρα ἀνέβαινε διὰ νὰ τὸν ὑπο-
δεχθῇ.

— Συγχωρήσατέ με, συγχωρήσα-
τέ με διδάσκαλέ μου ἐκλυθήμενος
μὲ ἀσθενὴ καὶ ἀγωνιώδη φωνὴν ἡ
αὐτοκράτειρα, ἡμῖν ἀνόητος καὶ ἀ-
περίσκεπτος.

— Ὁδήγησά με πρὸς τὸν Αλέξιον
τὴν διέκοψεν ἀποτόμως ὁ ἀγύρτης,
εἶναι ἀσθενὴς πολὺ ἀσθενὴς καὶ ὁ

Θεός με έστειλε πλίσιον του.

Η αυτοκράτειρα τρέμουσα τὸν ὠδή ησε εἰς τὴν κλίνην τοῦ υἱοῦ της Τσάρεβιτς. Η κυρία Βιριμπόβα ἡ ἔρωμένη του τὸν ἐπερίμενε μετὰ δύο νοσοκόμων καὶ ἐνὸς ἱατροῦ ὀνόματι Λετζίσκη.

Μετὰ τὴν συνήθη κτηνωδίαν του ὁ ἄθλιος διέταξε νὰ ἐξέλθωσιν ὅλοι ἐκ τοῦ δωματίου καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ αυτοκράτειρα. Ἡθελε νὰ προσευχηθῇ ὡς ἔλεγε παρὰ τὴν κλίνην τοῦ παιδίου.

Μείνας μόνος μετὰ τῆς κυρίας Βιριμπόβα ἤρχισε νὰ προσεύχεται.

Ὅταν ἔκλεισεν ἡ θύρα ὁ ἀγύρτης ἐστράφη πρὸς τὸν νεαρὸν διάδοχον διὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν κοιμᾶται ἔπειτα ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ ἔτεινε τὴν βρομεράν του χεῖρα νὰ τὴν ἀσπασθῇ ἢ σύντροφός του ψιθυρίζων.

— Τὸ φάρμακον φαίνεται ὅτι ἡτο ἀποτελεσματικόν ἐ! Ποῦ εἶναι;

Ἐξήγαγεν αὐτὴ ἀπὸ τὸ μετὰ τὸν της ἐνδύμα φιαλίδιον πράσινον καὶ τὸ ἐνεχείρησε πρὸς αὐτόν λέγουσα:

— Μάλιστα, ὁ Βατμαγιεφ εἶχε δίκαιον· κάθε φορὰ ποῦ τοῦ δίδωμὲ τὸ γάλα του πάγει χειρότερα,

— Α! εἶπε γελῶν ὁ Ρασπουτὶν τώρα ποῦ ἐπέστρεψα ἡ θεία πρόνοια θὰ τοῦ ἀποδώσῃ τὴν ὑγίαν. Δένθ' ἀπαρῶν πλέον τὰς ἐξ σταγόνας του.

Ὁ βδελυρὸς ἀγύρτης καὶ δηλητηριαστὴς τοῦ διαδόχου τῆς Ρωσσίας διαλύσας τὸ φάρμακον τοῦ Θιβέτ ἐντὸς πτυχῆς τοῦ εὐρέος ράσου του καὶ ψιθυρίζων τὰς ἀκαταλήπτους φράσεις προσέθεσε.

— Τώρα ἄφρησε νὰ εἰσέλθουν αὐτοὶ οἱ ἀνόητοι, ἐγονυπέτησε παρὰ τὴν κλίνην καὶ ἤρχισε νὰ προσεύχεται ὡς ἐξῆς:

— Ω Θεὲ Παντοδύναμε. Πολυ-

εὐσπλαγγχε, δοτὴρ ὅλων τῶν ἀγαθῶν. Σὺ ὅστις δεσπόζεις τοῦ θανάτου, Δημιουργὲ τῶν Βασιλέων καὶ τιμωρὲ τῶν ἐθνῶν, Σὲ παρακαλοῦμεν καὶ παρὰ σοῦ αἰτοῦμεν.»

Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἐπρόφερε τοὺς βλασφήμους τούτους λόγους ἡ μεγάλη κυρία καὶ εὐνοουμένη ἤνοιγε τὴν θύραν τὴν λευκὴν καὶ κατὰ στικτον ἐκ χρυσοῦ διὰ νὰ εἰσέλθῃ ἡ αυτοκράτειρα μήτηρ τοῦ διαδόχου οὗτινος ἡ ζωὴ ἐκινδύνευεν ἐκ τῆς χρήσεως τῶν βλαβερῶν φαρμάκων τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ Ρασπουτίν ἀπὸ μίαν στιγμὴν εἰς ἄλλην ἠδύνατον νὰ ἐπιφέρωσι τὴν αἰμορραγίαν καὶ τὸν θάνατον.

Ὁ κακοῦργος καὶ ἐκβιαστὴς Νοβίκ πρόων ληστὴς λθὼν ἐκ τῶν στεππῶν τῆς Σιβηρίας εἶχεν ἐγκατασταθῇ εἰς τὰ χειμερινὰ ἀνάκτορα διὰ νὰ λαιρεῖται ὡς θεότης.

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ εὐφήμεως γνωστὸς ὁμογενὴς ἐκ Σμύρνης ἱατρός
ΠΑΥΛΟΣ ΛΟΥΓΙΔΗΣ
ΣΥΦΙΛΙΑΔΟΛΟΓΟΣ, ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ ΚΑΙ
ΟΥΡΟΛΟΓΟΣ

Εἰδικῶς σπουδᾶσας ἐν Παρισίοις τὰ Αἰφροδίσια εἰς τὰ Νοσοκομεῖα St Louis, Necker, Lariboasiere,, ἐφαρμόζει τὰς τελευταίας καὶ νεωτάτας μεθόδους τῆς ἐπιστήμης.

Δέχεται καθ' ἐκάστην ἐν τῇ κλινικῇ του

21 ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 21- ΑΘΗΝΑΙ

Πάροδος οδοῦ Πειραιῶς (παραπλευρῶς ὁφθ. κλινικῆς Χαραμῆ)

Ὡραὶ ἐπισκέψεων

9—12 π. μ. καὶ 3—8 μ. μ

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΤΟ ΚΡΑΝΙΟ ΠΟΥ ΧΡΩΣΤΟΥΣΕ

Ἡ Λεφτοκαρυὰ βρίσκεται ἀπάνω στὴν γωνιά, ποῦ σχηματίζουν δυὸ Ἡπειρωτικὰ ποτάμια, ὁ Καλαμᾶς καὶ ἡ Λαγκαδίτσα, καὶ εἶναι ἓνα χωριὸ ἀπὸ τὰ «Δεκᾶξη-Χωριά» τῆς ἐπαρχίας Φιλιατῶν, ποῦ εἶταν κεφαλοχώρια ὡς τὰ 1863, καὶ τ' ἄρπαξαν ἀπὸ τὰ τότε καὶ ὀστεραοὶ Φιλιακιῶτες Ἀγάδες Ντεμάτες καὶ Σεϊκάτες καὶ τὰκαναν «διὰ τῆς βίας» τοιφλίκια τους, ὡς τὰ 1913, ποῦ λευτερώθηκε ἡ Ἡπειρος ἀπὸ τὴν ἀντίχριστη Τουρκία, καὶ δὲν τόλμησαν πλεῖα οἱ ἄρπαγες Ἀγάδες νὰ πατήσουν τὸ πόδι τους σ' αὐτὰ τὰ χωριά, ὡς ἰδιοκτῆτες.

Ἀγᾶς(1), δηλαδὴ ἀφέντης σ' αὐτὸ τὸ χωριό, τὴν Λεφτοκαρυὰ, εἶταν, μετὰ πενήτεξ ἄλλους μαζῇ, ὁ Μίτε Ντούτσις, ποῦ λέγονταν ἐπίσημα: Μεχμέτ-Ἀγᾶς Ντίνογ(2), καὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς ραχιάδες του.

1) Δέξη τούρκικη = κύριος, δεσπότης.
2) Αὐτός, ὅταν ἔγινε Ἑλληνικὴ ἡ Ἡπειρος τοιούτως τ' αὐτὰ του, ὑποκρινόμενος τὸν πιστὸν τοῦ Κράτους, καὶ τὸν ἀφωσιωμένον, ἀλλ' ὅταν καταλήφθηκαν τὰ Γιάννενα ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς, ἔγινε ὁ μεγαλύτερος τύραννος τοῦ Ἑλληνισμοῦ, σκότωσε τὸν Σταῦρον Κολοβόν, ἀλλ' εὗρε καὶ αὐτὸς τὰ ἐπιχειρήματα τῆς κακίας του. Ὅταν ἔφυγαν οἱ Ἰταλοὶ, τοὺς ἀκολούθησε καὶ αὐτὸς στὴν Ἀλβανία, ὅπου πῆγε καὶ

δηλαδὴ ἀπὸ τοὺς γεωργούς του, εἶταν ὁ Αἰμπρος Βενέτης, ἄποιος ἀπὸ τὸ Μαλουνί, — ἄλλο χωριὸ καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὰ Δεκᾶξη-χωριά — ἓνα γραφικὸ χωριὸ μέσα σ' ἄγρια βουνὰ καὶ λόγγους ποῦ δὲν εἶχε πολλὴ γεωργήσιμη γῆ, καὶ ὅσα παιδιά ἀπ' αὐτὸ τὸ χωριὸ εἶχαν ζῆλο νὰ ἐργαστοῦν καὶ νὰ προκόψουν, ἢ πῆγαιναν στὴν Ξε-νιτιά, ἢ κατέφευγαν σ' εὐφορότερα χωριά, ὅπου εὗρισκαν καλὰ χωράφια νὰ δουλέψουν.

Ὁ Αἰμπρος Βενέτης, ὄντας τίμιος καὶ ἐργατικὸς ἄνθρωπος, πρόκοψε στὴν Λεφτοκαρυὰ, καὶ ὅλοι οἱ Μαλουνιώτες εἶχαν γύρισμα στὸ σπίτι του, πηγαίνοντας στὰ Γιάννενα, ἢ ἐρχόμενοι ἀπ' ἐκεῖ. Ἀπόχτησε παιδιά καὶ κορίτσια, ἔκαμε ἀρκετὰ γιδωπρόδατα, γελάδια, φοράδια, καὶ ἄλλο βιό, ἐσώδαψε πολλὰ γεννήματα καὶ ἔφτασε νὰ γένῃ ὁ πρῶτος νοικοκύρης τοῦ χωριοῦ. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν σύμφερε στὸν Ἀγᾶ του, τὸν Μίτε-Ντούτσι καὶ σ' ὅλους τοὺς Ἀγάδες τῶν Φιλιατῶν, ποῦ ἤθελαν τοὺς γυμνοὺς, ἐσκαυφτοὺς, ἐπιδόλους, καὶ πεινασμένους, γιὰ νὰ μὴν εἶναι ἱκανοὶ νὰ σηκώσουν κεφάλι.

= Οὐ Ντιά! (1) (ἔλεξαν). Πᾶσι ραχιάς τὸν σκότωσε ὁ ἀδερφός του φωνεμένου Κολοβόν.

1) = πρὸς Διός!, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

μέ γιδοπρόβατα, μέ γελάδια, μέ φοράδια, μέ γεννήματα, μέ χρήματα, μέ βιό!

Με μιὰ συκοφαντία πρὸς τὴν τούρκικη Διοίκηση τῶν Φιλιατῶν, ποὺ εἶταν πάντα τυφλὸ ὄργανο τῶν Αγάδων, τὸ πρῶτο παιδί τοῦ Λάμπρου Βενέτη, τριῶν μερῶν γαμπρός, μέ τὰ γαμπριάτικα τὰ φορέματα ἀκόμα, κατηγορήθηκε ὡς «κομίτας» δηλαδή ὡς ὄργανο ἐλληνικῆς ἐπαναστατικῆς ἐταιρείας, ἀνυπαρχτῆς, κι' ἐξωρίστηκε «ἐπὶ-ζωῆς» κατ' ἀνέμου μέσ στὴν Αραπιά, ὅπου φένει ὁ ἥλιος τὸ κερβέλλι του καὶ γύρισε ἡ νύφη μέ τὰ τέλια στὸ κεφάλι στὸ πατρικὸ της γιὰ πάντα σὰν χίρα, τὸ δευτέρου τοῦ τὸ παιδί πῆρε τὰ μάτια του γιὰ τὴν ξενιτειά, ἀπὸ τὸν φόβο μὴν παθῇ κι' αὐτὸ ὅ,τι ἔπαθε ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός του, καὶ τὸ τρίτο τοῦ πέθανε!

— «Ἐπαθες ἕνα κακὸ; Καρτέρα κι' ἄλλο!» λέει μιὰ παροιμία. Εἶτσι, ἔπασαν τὰ γιδοπρόβατα τοῦ Λάμπρου Βενέτη σὲ ξένα χέρια, κι' ἄλλα ἐκλεψαν ἀπ' ἐδῶ κι' ἄλλα ἀρπάξαν ἀπ' ἐκεῖ τὰ ὄργανα τῶν Αγάδων ὡς που δὲν τῶμαιναν πλεῖστον ἀπὸ δέκα κεφάλια μοναχά. Τὸ ἴδιο ἔπαθαν καὶ τὰ γελάδια καὶ τὰ φοράδια, καὶ τὰ πρόβατα, καὶ τὰ γεννήματα. Θαρρεῖς κι' εἶχε φθονήσει δαίμονας ὅλην τὴν εὐτυχία τοῦ Λάμπρου Βενέτη καὶ τὴν ἔκανε μαύρη δυστυχία, κι' ἀλήθεια σωστός δαίμονας ἀπὸ τὸν Αἰὶ ἦταν ὁ Αἰὶς τοῦ, ὁ Μέτε-Ντούτσις!

Μιὰ μέρα, πνιγμένος ὁ Μέτε-Ντούτσις ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν του, πῶδλεπε τὸν ραγιά τοῦ τρισδυστυχιζόμενον, ὅπως καὶ τὸ προσπαθοῦς καὶ τὸ ἐπιθυμοῦς, τοῦ φώναξε καὶ τοῦ εἶπε μιὰ μέρα:

— Θέλεις νὰ σοῦ κάνω τὴν καλωσύνη νὰ σοῦ δανείσω χίλια γρόσια πρὸς τρία τὰ ἑκατὸ τὸν μῆνα διάφορο, γιὰ νὰ εὐκοληθῇς ν' ἀγοράσῃς ὅ,τι σοῦ χρειάζεται;

Ὅλη ἡ καλωσύνη τοῦ Αἰὶς εἶταν γιὰ τὰ τρία τὰ ἑκατὸ τὸν μῆνα τόκο κι' ὅχι γι' ἄλλο τίποτε.

Δέχτηκε τὴν πρόταση ὁ Λάμπρος Βενέτης, ὡς εὐεργεσία τοῦ Αἰὶς τοῦ, τὸν εὐχαρίστησε, ἔλαβε τὰ χίλια γρόσια, ποὺ ἀντιπροσώπευαν δέκα λίρες τούρκικες, παρὰ κατὶ, κι' ἔδωκε τὸ ἀπαιτούμενο χρεωστικὸ ὁμολόγο, ἀρχίζοντας νὰ πιστεύῃ ὅτι ἔχουν κάμμιὰ φορὰ κι' οἱ διαβόλα ἀγγελικὲς στιγμές.

Αὐτὸ τὸ ποσὸ τὸ μεταχειρίστηκε ὁ Λάμπρος Βενέτης γιὰ ν' ἀγοράσῃ ἕνα ζευγάρι βώδια, γιὰτὶ τοῦ εἶχε φάγει ὁ λύκος τὸ ζευγάρι του, δυὸ βώδια ἀστέρια, ποὺ τὰ θαυμάζονταν ὅλη ἡ Λεφτοκαρυά, ἡ Ραβέννη. ἡ Μπράνια, καὶ τό Κούτσι, — τὰ περὶ χωρὰ — γιὰ νὰ μporέσῃ νὰ δουλέψῃ νὰ χωράφι του, γιὰ νὰ πάρῃ κι' αὐτὸς τὸ ψωμί του, κι' ὁ Αἰὶς τ' ἀποκομμένο γεώμορό του, τὸ λεγόμενο «κεσίμι» (1), κὰν δίνῃ κὰν δὲν δίνῃ τὸ χωράφι καὶ τὰ τριακόσια ἐξήντα γρόσια του, πῶκανε χρονικῶς ὁ τόκος τῶν χίλιων γροσσιῶν, ποὺ τοῦχε δανείσει πρὸς τρία τὰ ἑκατὸ τὸν μῆνα.

Πέρασαν πέντε ἀνέκρια χρόνια ἀπὸ τότε, πῶσκιζε τὴν γῆ ὁ Λάμπρος Βενέτης μέ τ' ἀλῆτρι του γιὰ νὰ μporέσῃ νὰ θρέψῃ τὸ σπίτι του, νὰ δώκῃ τ' ἀποκομμένο γεώμορο, — τὸ κεσίμι — χαράτσι τῆς γῆς — καὶ τοὺς τόκους τοῦ δανείου, ἀλλὰ δὲν κατῴρθωνε οὔτε τὸ σπίτι του νὰ καλοθρέψῃ, σὰν ἄλλοτε, οὔτε τὸ κεσίμι, καὶ τοὺς τόκους τοῦ Αἰὶς νὰ πληρῶνῃ ἀνέκρια. Τότε τὸν ἐσφίξε πολὺ ὁ Αἰὶς γιὰ τὸ χρέος καὶ δὲν ἤθελε μέ κἀνέναν τρόπο νὰ τὸν

1) Λέξη τούρκικη = ἀποκομμένο κατ' ἐκτίμησιν.

καρτερέσῃ γι' ἄλλη χρονιά πλεῖο! Τὶ νὰ-κανε τότε ὁ καὶμένος ὁ Λάμπρος Βενέτης; Πούλησε ὅσα γιδάκια καὶ προβατάκια τοῦ εἶχαν μείνει ἀκόμα, πούλησε τὰ βώδια καὶ τὰ χαλκώματα τοῦ σπιτιοῦ του, πούλησε ὡς κι' αὐτὴν τὴν κάππα τοῦ ἀκόμα, ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε, κι' ἔμεινε μέ τὸ δάχτυλο στὸ στόμα, ποὺ λέει ὁ λόγος, δανείστηκε κι' ἀπὸ ἕναν συγγενῆ τοῦ ὅ,τι μporοῦσε νὰ δανειστῇ, γιὰ ν' ἀποξοφλήσῃ τὸ χρέος τοῦ πρὸς τὸν Αἰὶς, κι' ὅσα χρήματα οἰκονόμησε ἀπ' ὅλα αὐτά, τὰ πῆγε ὅλα στὸν Αντίχριστο!

— Πάρ' τα ὅλ' Αἰὶς μ'! (τοῦ εἶπε), γιὰ νὰ ξεπληρωθῇ τὸ χρέος μου, καὶ νὰ μὴν σ' ἔχω ἀπανωθιὸ μου βάρος, σὰν βουνο, κι' ἐμένα ἄς μέ πάρῃ τὸ ποτάμι!

Ἐβγαλε ὁ Αἰὶς τὸ τζουμπέκι (1) τοῦ ἕνα εἶδος φορητὸ κατὰστιχο, ἤρε τὴν μερίδα τοῦ χρεώστη του, ἔβαλε τὸν τόκο στὸ κεφάλι, πρὸς τρία τὰ ἑκατὸ τὸν μῆνα καὶ τόκο στὸν τόκο, καὶ βρήκε χρωστούμενα χρήματα. γρόσια τέσσερες χιλιάδες ἑξακόσια πενήντα δύο καὶ μισό! Τὶ γέννον, πῶχουν κάνει ἐκεῖνα τὰ χίλια γρόσια ἀπάνω σὲ πέντε χρόνια!

— 4652 γρόσια καὶ μισὸ κάνει, Λάμπρο, τὸ χρέος σου! Τοῦ εἶπε ὁ Αἰὶς, ὁ Μέτε-Ντούτσις.

— Σὰν πολλὰ εἶν' Αἰὶς μου! Τόλμησε νὰ εἰπῇ ὁ δύστηνος ραγιάς.

— Τόσα εἶναι, σωστά. (Τοῦ εἶπε σὰν δαρά ὁ Αἰὶς.) Δὲν εἶμαι κλέφτης ἐγὼ νὰ σὲ καταχραστώ στὸν λογαριασμό. Εἶμαι ἄγας καὶ τίμιος, κι' ὅ,τι σοῦ παίρνω, σοῦ τὰ παίρνω μέ τὸ δίκιο τοῦ λογαριασμοῦ... Βγάξτε ὁ καὶμένος ὁ Λάμπρος Βενέτης

καὶ δίνει τοῦ ἄκαρδου Αἰὶς λίρες τούρκικες κι' ἐγγλέτικες, ναπολεόνια, μεντζετια (1), κατὶ τέταρτα μεντζετιοῦ καὶ μερικὰ γροσσάκια. Τὰ λογαριάζει ὁ Αἰὶς μέ χαρὰ Σάδλων: χίλια, δυὸ χιλιάδες, τρεῖς χιλιάδες πεντακόσια, τέσσερες χιλιάδες ἑξακόσια σαράντα ἑπτὰ καὶ μισό... Χαίρεται ὁ Αἰὶς, ποὺ παίρνει τόσα χρήματα κι' ἀπελπίζεται ὁ δύστηνος ραγιάς, γιὰτὶ ἤλπιζε νὰ τοῦ περιστέφουν τετρακόσια-πεντακόσια γρόσια, ὅσα θὰ τοῦ χρειάζονταν γιὰ νὰ πάρῃ τῶν ἐματιῶν του, νὰ φύγῃ γιὰ τὰ ξένα, ρίχνοντας μαύρη πέτρα πίσω του, κι' ἔμεινε τῶρα σὰν ἡ σταλαμπατιά ἀπὸ τὸ δέντρο, χωρὶς ἕνα λειανὸ στὴν σακκούλα του, χωρὶς κάμμιὰ ἐλπίδα στὴν καρδιά του! Εἶταν τόση καὶ τέτοια ἡ πίκρα τῆς καρδιᾶς του, ποὺ καὶ φέδι ἂν φτυοῦσε στὸ στόμα θὰ τὸ φαρμάκωνε!

— Καὶ πέντε γρόσια ἀκόμα, Λάμπρο! (μούγκρισε χαρούμενος ὁ Αἰὶς) γιὰ νὰ σοῦ δώσω τὸ χρεωστικὸ σου νὰ ξοφλήσω με μιὰ γιὰ πάντα.

— Ποῦ νὰ τὰ βρῶ, Αἰὶς μου, τὰ πέντε γρόσια, ποὺ μοῦ ζητᾶς ἀκόμα. Σοῦ τὰ δώκα ὅλα ὅσα εἶχα! Δὲν μᾶχει μείνει πλεῖο οὔτε σάλλο στὴ γλώσσα! Λυπήσου με, σὲ παρακαλῶ, καὶ δός μου τὸ χρεωστικὸ μου... Εἶσι νὰ ζήσῃς. Λυπήσου με!

— Θέλω ἀκόμα καὶ τὰ πέντε γρόσια! Δὲν σοῦ δίνω τὸ χρεωστικὸ σου, ἂν δὲν μοῦ δώκῃς καὶ τὰ πέντε μου γρόσια!

Εἶπε ὁ Μέτε-Ντούτσις, σὰν Αἰὶς κι' ἀπαντοῦσεν ὁ καὶμένος ὁ Λάμπρος Βενέτης, σὰν ραγιάς, γερασμένος καράκιρα

1) Λέξη ἀραβικὴ, τὸ μεγαλύτερο ἀργυρὸ τούρκικο νόμισμα, ποὺ ἀντιστοιχεῖ μὲ πέμπτο τῆς λίρας, παρὰ κατὶ.

1) Λέξη περσικὴ = σημειωματάρια, χαρτοφυλάκιο (τζιγντμπέντ).

από την λύπη, πικραμένος, παθιασμένος με την ψυχή στα δόντια.

— Δεν έχω αλλά, Αγά μου, να σου δώσω. Σου τάδωκα όλα, όσα είχα. Ψυχή μονάχα έχω τώρα! Πάρ' την κι' αυτήν πριν φτερουγίσω, για να γλυτώσω!

Θά σου την επαιρνα, (του απάντησε ο Μέτε-Ντούτσιες με σκληρότητα χιλίων δημίων) αν μπορούσα να την πουλήσω και να πάρω τα πέντε μου γρόσια, που μου χρωστάς, αλλά τι να την κάνω, την ψυχή σου, που δεν αξίζει τίποτε;

Τέλος, εκεί που ζητούσε ο Αγάς και δεν είχε να δώσει ο ραγιάς, ένας Λεφτοκαρβύτης ο Γιωργή-Νικόλας, ακουώντας αυτόν τον δραματικόν διάλογο, μπήκε στην μέση να τους συμβιβάσει και το κατώρθωσε. Εδώκε ο Αγάς το χρεωστικό δόμολογο των χιλίων γροσσιών και πήρε από τον χρεώστη Λάμπρον Βενέτη νέο δόμολογο για πέντε γρόσια, προς πέντε τα εκατό τον μήνα τόκο!

Αυτή η δραματική σηνή έγεινε στα 1905, όταν η Ηπειρο σφάδαζε κάτω από την άτιμη φτέρνα του Τούρκου!

Δεν πέρασε πολὺς-λίγος καιρός κι' έπεσε στο στρώμα ο Λάμπρος Βενέτης. Μέρα με την μέρα πήγαινε χειρότερα. Κόντευε να τα κλείσει και ζήτησε τον Παπα-Βασίλη να τον μεταλάβει. Πήγε άμέσως ο Παπας και τον μετάλαιε με τ' άρτοφόρι, και γυρίζοντας το στην εκκλησιά, επέστρεψε στο προσκέφαλο του μελλοθάνατου.

— Μην απελπίζεσαι έτσι, εύλογημένε, (του είπε ο παπας). Είνε μεγάλη η χάρη του Θεού... Πέ μου τι άρρωστικό θέλεις να σου φέρω να φας;

Κι' ο άρρωστος, πριν βγεί η χλιοβαρυσμένη του ψυχή, γύρισε τ' αποκαρωμένα μάτια του και του είπε:

— Αλήθεια, παπα μου, ήθελα ένα άρ-

ρωστικό να φάω αυτήν την ώρα, αλλά δεν είσαι άξιος να μου το δώσεις...

— Πέ μου εύλογημένε, τι άρρωστικό θέλεις, κι' αν δεν βρίσκεται στο χωριό μας να στείλω στα Γιάννενα να σου το φέρω... Του απάντησε πρόθυμος ο παπας.

— Ηθελα να πάς στους Φιλιάτες, να σκίσεις τα στήθια του Μέτε-Ντούτσιες, που μου χάλασε το σπίτι, και μου σδύνει την ζωή, να βγάλεις από μέσα την καρδιά του και να μου την φέρεις να την φάω ωμή! Κι' αν δεν τύχη να βρεθώ στους Φιλιάτες ο Μέτε-Ντούτσιες... σκίσε όποιου Αγά τα στήθια σου λάχνη μπροστά και φέρε μου την καρδιά του να την φάω! Παπα-Βασίλη, θέλω να φάω, να ροκανήσω καρδιά Αγά! Λέγω να ροκανήσω γιατί, οι καρδιές των Αγάδων έχουν κόκκαλα, δεν έχουν κρέας! Αλλά δεν είσαι ικανός να μου φέρεις τ' άρρωστικό, που σου γυρεύω, γιατί ο Αγάς έχει σπαθί, που κόβει, κι' εσύ έχεις Σταυρό, κι' ο Σταυρός δεν κόβει, αχιάζει!

Κι' ύστερα από λίγη σιωπή εξακολούθησε:

— Ενα πράγμα απαιτώ, παπα μου, τούτην την στιγμή από σένα... πράγμα, πώρχεται από το χέρι σου, κι' όχι σ'αν εκείνο, που σου είπα πριν... Να μην μου αφήσεις τα κόκκαλά μου να μείνουν εδώ στη Λεφτοκαρυά, άλλ' ύστερα από τρία χρόνια να μου τα βγάλεις, από το μνήμα μου και να μου τα στείλεις στο Μαλδύνι, στον τόπο, που γεννήθηκα, όπου είναι και τα κόκκαλα των προγόνων μου. Δεν θέλω να μείνουν τα κόκκαλά μου εδώ στην Λεφτοκαρυά, παπα μου, γιατί φοβούμαι αυτόν τον σκυλάρβανο τον Μέτε-Ντούτσιες, και πεθαμένος ακόμα. Αυτός με κατάντησε τέτοιο! Αυτός με σκότωσε!

Θά είμουν καλά και θά ζούσα, όσα μπορεί να είναι καλά ένας ραγιάς, σ' έναν τόπον σκλαβωμένον, σ'αν τον δικό μας, αλλά μου ρούφηξε αυτό το σκυλί το αίμα της καρδιάς μου! Πάν' τα παιδιά μου απ' αυτόν! Πάει το ζωντανό μου βιό απ' αυτόν! Πάει το ψωμί μου απ' αυτόν! Πάει κι' η ζωή μου απ' αυτόν! Δεν μ' άφησε το σκυλί, τ' άγαρηνό, ούτε τα θαφτικά μου!

Και λέγοντας αυτά τα φαρμακωμένα λόγια, που μπορούσαν να φαρμακώσουν έφτά ποτάμια, παράδωκε στον Πλάστη την χλιοβαρυσμένη έλληνοχριστιανική ψυχή του.

Μαθώντας ο Αγάς, ο Μέτε-Ντούτσιες, τον θάνατο του χρεώστη του Λάμπρου Βενέτη, λυπήθηκε τα πέντε γρόσια, που είχε να λάβει απ' αυτόν. Δεν τον έμελλε, τόσο για το ποσό, όσο γιατί κατώρθωσε ένας ραγιάς να φάει γρόσια ενός Αγά! Αυτό δεν μπορούσε να το χωνέψει, κι' έλεγε μέσα του:

— Ου Ντιά! Είπ' ο μόνος ραγιάς που μπόρεσε να μου φάει χρήματα και πάλι χρεώστης μου στον άλλον κόσμο!

Ο παπας δεν λησμονήσε την διαθήκη του Λάμπρου Βενέτη, και κλείοντας τρία χρόνια από την ημέρα του θανάτου του, άνοιξε τον τάφο του κι' έβγαλε τα κόκκαλά του, τάβαλε σε μια άσπρη πάνινη σακκούλα, τ' άποθεκε κάτω από τον τέμπλο της εκκλησιάζ, και περίμενε να διαβεί κάποιος Μαλουνιώτης να του τα δώσει να τα πάει στο Μαλδύνι.

Ο Διάβολος τώφερε να τύχη κι' ο Αγάς ο Μέτε-Ντούτσιες έκείνης της ημέρας στην Λεφτοκαρυά, που σύναζε τα κείμια του

κι' άμα έμαθε ότι ο παπας είχε βγάλει τα κόκκαλα του Λάμπρου Βενέτη, του ραγιά του, από τον τάφο, του φώναξε και του είπε:

— Παπα. Να μου δώσεις το κλειδί να μπώ στην εκκλησιά, γιατί μου είπαν ότι έχετε κρυμμένα εκεί μέσα έλληνικά ντουφέκια και φουσέκια.

Μπορούσε ν' άρνηθώ το κλειδί ο παπας μπροστά σε μια τέτοια κατηγορία του Τούρκου; Θά πιστοποιούσε με την άρνησή του ότι είταν πραγματικώς κρυμμένα μέσα στην εκκλησία έλληνικά όπλα και πυρομαχικά για επανάσταση κι' άλλοι-μονο όχι μόνον στον παπα και στην Λεφτοκαρυά, αλλά και σ' όλα τα περίχωρά της! Θεός φυλάξει να κανε αλλοιώτικα! Λι βρέχει ο ουρανός και δεν το πίνει η γη; Τι πρόσταζε τότε ο Αγάς και δεν τώκανε ο ραγιάς;

Και τώδωκε άμέσως το κλειδί. Ο Μέτε-Ντούτσιες μπροστά κι' ο παπας από πίσω έφτασαν στην εκκλησιά και μπήκαν και οι δυό τους μέσα. Βλέποντας ο Μέτε Ντούτσιες την πάνινη σακκούλα με τα κόκκαλα του Λάμπρου Βενέτη μέσα, και σ'αν να μην γνώριζε τίποτε, ρώτησε τον παπα:

— Τίνος κόκκαλα είν' αυτά στην σακκούλα;

— Του δυστυχισμένου του ραγιά σου, του Λάμπρου Βενέτη...

Του άποκρίθηκε ο παπας.

— Μην κάνεις κάνα λάθος, ώρε παπα; Ρώτησε ο Αγάς.

— Όχι, Αγά μου (άπολογήθηκε ο παπας). Αυτόν που του δυστυχισμένου είνε... Τάχω βγάλει εγώ με τα χέρια μου τα ίδια από τον τάφο του...

Απάνω-άπάνω απ' όλα τα κόκκαλα,

ὅπως συνηθίζεται, εἶταν τὸ γυμνὸ καύκαλο, δηλαδή τὸ κρανίον τοῦ ξεχωρισμένου Λάμπρου Βενέτη. Ἀπλῶσε ὁ Ἀγᾶς καὶ πήρε τὸ κρανίον, βάνοντας τὸν ἀντίχειρα καὶ τὸν δείκτη τοῦ ξερδιοῦ τοῦ χειριοῦ μέσα στὰ μεγάλα κοιλώματα, ποῦ εἶχαν μιὰ φορά μάτια κι' ἐδλεπαν, καὶ βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ, σὺν νικητῆς καὶ τροπαιοῦχος, χαρούμενος γιὰ τὸ μεγάλο του κατόρθωμα.

Βγαίνει καὶ τρέχει ἀπὸ πίσω του κι' ὁ παπᾶς, μὴν γνωρίζοντας, οὔτε μπορῶντας νὰ φανταστῇ, ὥς ποῦ μποροῦσε νὰ φτάσῃ ἢ τυραννικὴ φαντασία ἐνὸς Ἀγᾶ τῶν Δεκάξῃ χωριῶν τὴν ἐπαρχίας Φιλιατῶν, τῆς λεγομένης Τσιαμουριάς.

— Ἀμάν, Ἀγᾶ μου! (φώναξε ὁ παπᾶς) Τί εἶν' αὐτό, ποῦ μοῦ κάνεις τοῦ δυστοχισμένου. Δός μου τὸ καύκαλο νὰ τὸ βάλω στὴ θέση του! Ἀμάν, Ἀγᾶ μου, δός μου τὸ καύκαλο!

Ὁ Ἀγᾶς ἔκανε τὸν κουρὸ καὶ τραβοῦσε πρὸς τὴν κατοικία του, εὐχαριστημένος καὶ χαρούμενος, ἐνῶ ὁ παπᾶς ἐξακολούθησε νὰ τὸν παρακαλᾷ ἀπὸ πίσω, μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια, μὲ τὴν ἀπελπισία στὴν καρδιά, καὶ τὸ φαρμάκι στὴν ψυχή...

— Ἀμάν, Ἀγᾶ μου! Δός μου τὸ καύκαλο νὰ τὸ βάλω στὴν θέση του μὲ τ' ἄλλα τὰ κόκκαλά του, γιὰτ' εἶναι κρίμα κι' ἁμαρτία ἀπὸ τὸν Θεό, κι' ἅμα τὸ μάθη ὁ Δεσπότης θὰ μὲ κάνῃ ἀργό, θὰ μοῦ κόψῃ τὴν λειτουργία...

— Παπᾶ Βασίλη! Πιπᾶ Βασίλη! (Γύρισε καὶ τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἀγᾶς μὲ θυμό). Δὲν τὸ δίνω ἐγὼ αὐτὸ τὸ καύκαλο, ἀν δὲν μοῦ πληρώσῃ πρῶτα ὅσα μοῦ χρωστᾷ. Θὰ τὸ πάω στοὺς Φιλιάτες καὶ θὰ τοῦ κάνω νταβᾶ(1) στὸ Δικαστήριον γιὰ

νὰ γένῃ τὸ μολόγημα.

— Γιατί, Ἀγᾶ μου, (ἐξακολούθησε ὁ παπᾶς) νὰ κάνῃς αὐτὸ τὸ ἀνήκουστο πράγμα; Τί νταβᾶ νὰ κάνῃς ἐνὸς ἄψυχου, ἐνὸς κόκκαλου;

— Θὰ τοῦ κάνω. (μούγκρισε ὁ Ἀγᾶς ὁ Μέτε-Ντούτσις, σὺν θερίῳ). Μοῦ χρωστᾷς πέντε γρόσια ἐδῶ καὶ τρία χρόνια καὶ πλεῖστον, κεφάλι, χῶρια τὸ διάφορο πέντε τὰ ἑκατὸ τὸν μῆνα! Δὲν τὸ πιστεύεις; Νά, διάβασε τ' ὁμολόγόν του. (Πέταξε τὸ κρανίον καταγῆς, σὺν παλιό κολόκυθο, κι' ἔβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο του τ' ὁμολόγον). Εἶμαι ἄδικος, θαρρεῖς; Δὲν κάνω ἐγὼ ἀδικίες. Μὲ λὲν Μέτε-Ντούτσις ἐμένα καὶ νῶ μετὰ τὸ δίκιο κι' ὅχι μ' ἀδικίες σὺν κι' ἐσᾶς.

Ὁ παπᾶς, χωρὶς νὰ ρίξῃ καὶ μᾶτι στὸ χρεωστικὸ ὁμολόγον, ἔβγαλε ἁμέσως ἀπὸ τὸν κόρφο του ἕνα τέταρτον μεντζιτιοῦ, πῶκανε πέντε γρόσια σωστά, καὶ τοῦ τῶδωνκε, λέγοντάς του μὲ κάποιον μυστικὴν χαρὰ:

— Νά, Ἀγᾶ μου, τὸ χρέος, ποῦ σοῦ θέλει αὐτὸ τὸ καύκαλο, καὶ δός μου τὸ νὰ τὸ πάω στ' ἄλλα τὰ κόκκαλα...

Βλέποντας ὁ Ἀγᾶς τὴν τόση προθυμία τοῦ παπᾶ νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος τοῦ κρανίου, ἄρχισε νὰ μετανοίῃ, γιὰτὶ ζήτησε πέντε γρόσια μοναχά, κι' ὅχι πλεῖστον, κι' εἶπε στὸν ἴδιον τόνο:

— Πῶς νὰ σοῦ τὸ δώκω ἐτσι, ὥρὲ παπᾶ, γιὰ πέντε γρόσια μοναχά, ποῦ μοῦ χρωστᾷς κι' ἄλλα ἀκόμα αὐτὸ τὸ παλιό καύκαλο:

— Καὶ τί ἄλλο σοῦ χρωστᾷ, Ἀγᾶ μου, ἐξὸ ἀπὸ τὰ πέντε γρόσια ποῦ μοῦ εἶπες ὅτι διαλαβαίνει τὸ χρεωστικὸ ὁμολόγόν του:

Ρώτησε ὁ παπᾶς μὲ φόβον κι' ἀπορία.

— Τί ἄλλο; (ἀπάντησε μὲ ἀναιδία χί-

λιων σκυλιῶν ὁ Ἀγᾶς, ὁ Μέτε-Ντούτσις Χρ. Πῶς λὲς ὅτι δὲν χρωστᾷς ἄλλα, ὥρὲ παπᾶ; Καὶ τὸ διάφορο, τρία χρόνια καὶ τόσους μῆνες, πρὸς πέντε τὰ ἑκατὸ τὸν μῆνα, κεφάλι καὶ τόκο μαζῇ, δὲν τὸ λογαριάζεις; Πῶς νὰ ζημιώσω, ὥρὲ, στὰ καλὰ καθούμενα τριῶν χρόνων καὶ τόσων μηνῶν τόκο; Δὲν εἶν' ἁμαρτία;

Ακούοντας ὁ παπᾶς ὅτι μόνον γιὰ τὸν τόκο εἶταν ὁ λόγος ἀνᾶπνευσε. Φοβῶνταν μὴν εἶταν κανέν' ἄλλο χειρότερον, ποῦ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ κάνῃ, κι' εἶπε στὸν Ἀγᾶ:

— Καὶ πόσα κάμει, Ἀγᾶ μου, αὐτὸ τὸ διάφορό σοῦ, γιὰ νὰ σοῦ τὸ ξεπλερώσω κι' αὐτό, ἀφοῦ μὲ βρῆκε καὶ μὲ βρῆκε τὸ ταξιδιό(1).

Ἐβγαλε ὁ Ἀγᾶς τὸ μολυβοκόντυλο ἀπὸ τὸ σελάχι(2) του καὶ χαρτί κι' ἄρχισε νὰ κάνῃ λογαριασμό, Ἐγραψε-ἔγραψε ἀριθμούς, κι' εἶπε, τέλος στὸν παπᾶ:

— Ε! Δός μου ἕνα μετζιτί ἀκόμα γιὰ τὸ διάφορο καὶ πᾶρ' τὸ τὸ παλιό καύκαλο.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι τὸ μετζιτί, ὁ τόκος, ποῦ γύρευε ὁ «τίμιος» Ἀγᾶς ἀπὸ τὸν παπᾶ, εἶταν τὸ τετραπλάσιον τοῦ κεφαλοῦ, δηλαδή εἴκοσι γρόσια, ἐνῶ τὸ κεφάλι εἶταν μόνον πέντε!

Ὁ παπᾶς ἔδωσε ἁμέσως τοῦ Ἀγᾶ καὶ τὸ μετζιτί κι' ἔτσι μπόρεσε νὰ λευτερώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τὰ τουρκικὰ τὰ πολυπληθῆ ἐλληνικὰ κρανία, τὰ πήρε μὲ κορυφὴν χαρὰ κι' ἔτρεξε στὴν ἐκκλησιὰ νὰ τὰ ποθέσῃ στὴν πάννην σακκούλα ἀπὸ αἰσταν καὶ τ' ἄλλα κόκκαλα τοῦ μαρτυρι-

1) Λέξη ἀραβικὴ (ταξίρ) = ἀτυχία, συμφορὰ μεγάλη ἀπώλεια.

2) Λέξη ἀραβικὴ = ζώνη, δερματίνη ὅπου δάνουν πιστόλια, μαχαίρια καὶ ἄλλα χρήσιμα εἶδη ὅσοι φοροῦν ἐγχώρια φόρεματα.

κοῦ ραγιά Λάμπρου Βενέτη ἐνῶ ὁ Ἀγᾶς φώναζε ἀπὸ πίσω του καυχώμενος γιὰ τὸ ἀπάνθρωπο καὶ ἀναντρο κατόρθωμά του.

— Τί πάντες ὥρὲ Λάμπρο Βενέτη! Πάντες ὅτι θὰ μῶτρωγες τὰ πέντε γρόσια μετὰ τὸ διάφορό τους, γιὰτ' εἶχες παθάνει; Ὁ Σουλτὰν Χαμίτης νᾶναι καλὰ, ὥρὲ κι' εἶμαι ἄξιος νὰ πάρω τὰ χρήματα ποῦ μοῦ χρωστᾷς κάθε Ραγιάς καὶ μὲς ἀπὸ τὸν Κάτω Κόσμον ἀκόμα. (1)

X. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

(1) Ὁ Ἀγᾶς τῆς Λεφτοκαρμῆς Μέτε-Ντούτσις δὲν εἶναι φανταστικὸ πρόσωπον κι' οὔτε ψευδώνυμον. ἀλλ' ἀπὸ τοὺς γνωστότερον Ἀγᾶδες τῶν Φιλιατῶν, οὔτε κι' ὁ Λάμπρος Βενέτης, οὔτε καὶ τὸ ιστορικὸ ποῦ διηγούμεθα, ποιητικὴ ἠθιγηγηματογραφικὴ ἐφεύρεση. Αἶναι ὅλα ἀληθινὰ! Ὁ Μέτε-Ντούτσις μετέρχονταν τὸν καιρὸ τῆς Τουρκίας, ὅχι μόνον τὸν τύραννον τῶν Χριστιανῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ τὸν ζωοκλέπτη, καὶ τὸν κλεπταποδόχον. Ὅταν ἐλευθερώθηκε ἡ ἐπαρχία τῶν Φιλιατῶν ἀπὸ τὰ νικηφόρα ἐλληνικὰ στρατεύματα, ὁ Μέτε-Ντούτσις ἔγινε ὁ περὶ πρόστυχος τουρκαρβανίτης. κι' ὁ πλεῖστ' ἐκτενὲς κόλακας τῶν Ἑλληνικῶν ἀρχῶν, ἀλλ' ὅταν ἤρθε ἡ ἰταλικὴ κατοχὴ στὴν ἐπαρχία Φιλιατῶν, σπῆς 25 Μαρτίου 1917 ξαναθυμῆθηκε τὸν παλιόν Μέτε-Ντούτσι, τὸν τύραννον Τουρκαρβανίτη, μίλησε στὴν ὑπηρεσία τῶν ἰταλῶν καὶ ἔγινε πάλι ὁ μεγαλύτερος Ἑλληνοδιδώκτης, καὶ σκότωσε τὸν ὁπλαρχηγόν Σταύρον Κολοβόν. Κι' ὅταν ἡ ἰταλικὴ ἀνάγκη σήκωσε νὰ σηκώσῃ τὴν ἐντιμὴν ἀπὸ τὴν νότιαν μὲνον Ἠπειρὸν, γιὰ νὰ δωρῇ τὴν Βόρειον στὴν Ἀλβανία, ὁ Μέτε-Ντούτσις ἀκολούθησε τὰ ἰταλικά στρατεύματα στὴν Ἀλβανοκρατούμενη Βόρειαν Ἠπειρὸν, κι' ἀποκετεσθῆκε στὸ Δελβίνο, ὁ ἀδερφὸς ὅμως τοῦ ἀδικωσκότουμένου Σταύρου Κολοβόν Βασίλης μίλησε μιὰ βραδεὶς ἀρματομένης ἀπὸ τὸ ἐλληνικὸ στὸ ἀλβανοκρατούμενον Δελβίνο, σκότωσε τὸν ἀναντρον φονεὶά τοῦ ἀδερφοῦ του καὶ γύρισε πίσω γερὸς καὶ καλὰ.

1) Λέξη ἀραβικὴ = ἀγωγή.

ΦΙΛΑΤΕΛΙΣΤΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΒΑΛΛΑΣ

Αμα τῇ εἰσόδῳ τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ, κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1913, εἰς τὴν πόλιν τῆς Καβάλλας, τὰ ἐν κυκλοφορίᾳ εὐρισκόμενα Βουλγαρικά γραμματόσημα (τύπου 1911) ἐπεσφραγίσθησαν διὰ τῶν λέξεων ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ με ἐρυθρὰ γράμματα καὶ τῆς ἀξίας αὐτῶν εἰς λεπτά καὶ δραχμάς.

Ἡ σειρά τῶν ἐν λόγῳ γραμματοσήμων ἀποτελεῖται ἀπὸ τῆς ἐξῆς 11 :

α') 5λεπτον ἐπὶ 1 στοήνῃν (βαθὺ πράσινο)

β') 10λεπτον ἐπὶ 10 στοήνῃν (ἐρυθρόμαυρον).

γ') 10λεπτον ἐπὶ 15στοήνῃν (κιτρινόφαιον).

δ') 10λεπτον ἐπὶ 25 στοήνῃν (κυανόμαυρον).

ε') 15λεπτον ἐπὶ 2 στοήνῃν (ἐρυθρόμαυρον).

στ') 20λεπτον ἐπὶ 3 στοήνῃν (ἐρυθρόμαυρον).

ζ') 25λεπτον ἐπὶ 5 στοήνῃν (πράσινον καὶ μαῦρον).

η') 50λεπτον ἐπὶ 10 στοήνῃν (ἐρυθρόφαιον).

θ') 1Δραχμῆς ἐπὶ 15 στοήνῃν (κιτρινόφαιον).

ι') 1Δραχμῆς ἐπὶ 30 στοήνῃν κυανόμαυρον).

ια') 1Δραχμῆς ἐπὶ 50 στοήνῃν (φαιὸν καὶ μαῦρον).

Επίσης ὑπάρχει καὶ 1 50λεπτον ἐπὶ 10 στοήνῃν με κυανὴν ἐπισφράγισιν. Ἡ ἐπισφράγις τῶν ἐν λό-

γῶ γραμματοσήμων ἐγένετο ἀνὰ δύο. Ἡ ἀξία τῆς γνησίας σειρᾶς (καθόσον ὑπάρχουν καὶ ψευδεῖς ἀνατυώσεις) ἀνέρχεται εἰς τὰ 10,000 γαλλικὰ φράγκα.

ΝΕΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ

Ελλάς. Πρὸς συμπλήρωσιν τῆς σειρᾶς τῆς Ἐπαναστάσεως 1922, ἐκυκλοφόρησε 1 50λεπτον ἐπὶ 50λέπτου Κρήτης (μπλέ τύπου 1900) καὶ οὕτω ὁ ὅλικός ἀριθμὸς τῶν γραμματοσήμων τῆς σειρᾶς ἀνέρχεται εἰς 58.

ΟΛΛΑΝΔΙΑ ΚΑΙ ΟΛΛΑΝΔΙΚΑΙ ΚΤΗΣΕΙΣ

Τὰ γραμματόσημα, τῶν ὁποίων τὴν ἐκδοσὴν ἀναγγείλαμεν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 43 φύλον ἐκυκλοφόρησαν ἐν Ολλανδία καὶ εἰς τὰς Αποικιακὰς Κτήσεις τῆς, Ολλανδικᾶς Ἰνδίας, Κυρασῶν καὶ Συρναῦ.

Ἡ σειρά τῆς Ολλανδίας ἀποτελεῖται ἀπὸ 5 θανυμάσια γραμματόσημα, ἐκτυπωθέντα με πᾶσαν ἐπιμέλειαν ἐπὶ ἀρίστου χάρτου, τῶν ἐξῆς : 5 σεντίμς (πράσινον), 10 (ἐρυθρόν), 1 φλωρίνιον (ἐρυθρόν), 2 1)2 (φαιὸν μαῦρον) καὶ 5 (μπλέ).

Ἡ σειρά τῶν *Ολλανδικῶν Ἰνδιῶν* (Νῆσον Ιάβα, Σουμάτρα, Κελεβίδαι. Μολούκαι. τὸ ἡμισυ τῆς νήσου τῆς Νέας Γουινέας, τὸ ἡμισυ

τῆς Βόρνεο, Τιμόρ καὶ πλοῦς μικρῶν νήσων τοῦ Αοχιπελάγους), ἀπὸ τὰς ἐξῆς 6 : 5 σεντίμς (μπλέ-πράσινον), 12 1)2 (ρόζ). 20 (βαθὺ μπλέ), 50 (πορτοκαλλί). 1 φλωρίνιον (φαιὸν λιλάς), 2 1)2 (γκρι) καὶ 5 (ἐρυθρόφαιον).

Ἡ σειρά τῆς *Κυρασῶς* ἀπὸ τὰς ἐξῆς 7 : τῶν 5 σεντίμς (πράσινον), 7 1)2 (ἐλαιόχρουν), 10 (κόκκινο βαθύ), 20 (γκρι μπλέ), 1 φλωρίνιον (φαιὸν-λιλάς), 2 1)2 (γκρι μαῦρον) καὶ 5 (ἐρυθρόφαιον).

Ἡ σειρά τοῦ *Συρναῦ* ἀπὸ τὰς ἐξῆς 7 : 5 σεντίμς (πράσινον), 10 (ἐρυθρόν). 20 (γκρι μπλέ), 50 (πορτοκαλλί), 1 φλωρίνιον (φαιόν), 2 1)2 (γκρι μαῦρον) καὶ 5 (ἐρυθρόφαιον).

Ρωσσία. Κατὰ τὴν ἐν Μόσχᾳ γενομένην γεωργικὴν ἐκθεσιν ἐξεδό-

θησαν 4 ἀναμνηστικὰ γραμματόσημα τῶν 1, 2, 5 καὶ 7 ρουβλίων. Ἡ πώλησίς τῶν ὅμως ἐγένετο διὰ μίαν μόνον ἡμέραν, ἔνεκεν δὲ τούτου σπανίζουσιν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ.

Κον Γ. Δημουλᾶν, Λαμίαν. Γράφομεν ἰδιαιτέρως.

Κον Α. Καρδάσην, Σπέτσας. Επιστῆς.

Κον Ν. Καραμούσχον, Θεσσαλονίκην. Παρατηρήσατε προηγούμενον φύλλον.

ΚΩΣΤΑΣ Γ. ΑΓΓΕΛΟΥ

ΣΗΜ. Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ἀνταπόκρισιν ἀπευθυντέον κ. Κ. Αγγέλου, Γραφεῖα «Θησαυροῦ».

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Εκ Παρισίων γράφουσιν ὅτι ἔλοι οἱ Γάλλοι μουσικοί, ὅσοι μετέβησαν εἰς τὸ Τυρ οὐδὲν διὰ νὰ ἀκούσουν τὸ ἐκτελεσθὲν ἐκεῖ ὁρατόριον «Παιδικὴ ἡλιὰ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ», εἶνε κατενθουσιασμένοι.

Εκφράζονται εὐφημότατα διὰ τὸν συνθέτην τοῦ Νῆνο Ρινάλδι, ἑνα... δωδεκαεστὲς Ἰταλόπουλον.

Τὸ ἐξαιρετικὸν αὐτοῦ παιδίον διηθύνε τὴν ἐκτελούσαν τὸ ἔργον τοῦ ὁρχήστραν καὶ χορωδίαν (ἐκ 250 προσώπων) κατὰ τρόπον ἄψυχον.

Αφοῦ ἐχειροκροτήθη ἐνθουσιωδῶς, ἔσπευσε νὰ ἀποθέσῃ τὴν μαγκέτταν τοι καὶ ἔτρεξεν εἰς τὰ παι-

γνίδια του, μετὰ τὰ ὅπ' αὐτὰ διασκεδάσει, ὅπως καὶ τὰ συνήθη παιδιὰ ποῦ δὲν κἀμινουν ὁρατόρια.

Σημειωτέον, ὅτι τὸ ἐκτελεσθὲν ὁρατόριον τοῦ συνεθεσέν ὁ Πιερὸς Νῆνος πρὸ 4 ἐτῶν, μόλις εἶχε κλείσει τὰ 8.

Ἡ συγκοφαντία ὁμοιάζει με γλόγα ἢ ὁποία μαυρίζει ὅτι δὲν δύναται νὰ καύσῃ.

Οὔτε ἀπὸ τὸν νεκρὸν ζῆτει ὁμιλίαν οὔτε ἀπὸ τὸν φιλάργυρον χοῦμα.

Συμπαθὲς μορφή, σύστασις ἄφωγος.

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ

ΡΟΥΛΕΤΤΑ

όλης ὁ ἥλιος δύσῃ, τὰ φῶτα πλημυρίζουν τὴν εὐμυρφηβίλα τοῦ παλαίου Φαλήρου.

Καὶ ἂν τὴν νύκτα περὰ σὴν κανεὶς ἀργὰ τὸ βράδυ, μέσα στὸ βᾶθρον σκοτάδι, ποὺ καλύπτει τὰ πάντα, τὴν διακρίνει ἀπὸ μακρὰν ὅταν ἄστρο φωτίζῃ τὸ πού ἢ τὴν δύναμὶς τοῦ ξεχωρίζει σὺν συνεφιασμένῳ οὐρανῷ, ἄστρο ὅμως

ποῦ ἡ λαμπρὴ τοῦ κορβίβει κάποιον, ἀόρατο κύνηνο, ἄστρο ποῦ μαγνητίζει, καὶ ἄθελα σὲ τραβᾷ εἰς τὸ βασίλειό του, γιὰ νὰ σοῦ προσφέρει τὴν ἀπόλαυσιν, μὴς ἑκτακτῆς εὐτυχίας ἢ, νὰ σὲ ποτίσῃ τὴν ἀπογοήτευσι,

Ἡ ὥρα ἔστι βίλλα, χρησιμοποιεῖται ὡς ναὸς τῆς τύχης. Ἐκεῖ μέσα ἐγκατεστάθη ἐπισήμως, ἡ θελικὴ ξελογιάστρα ἱερεὶά της, ἡ Ρουλέττα, ποῦ μετὰ τὸ θεότρελλο κοκκινόμαυρο φουστάνι της, μετὰ τὸ νάξια καὶ τὰ σκέρτσα της κρατεῖ, δεσμίους τοὺς πιστοὺς θαυμασταίς της.

Εἶνε μία τρομερὴ κοκέττα, καὶ τὰ λοῦσα της εἶνε πολὺ ἐξαιρετικὰ καὶ δαπανηρά. Ομοιάζουν, ὅταν λιλιὰ μικροῦ παιδιοῦ κοκκαλάκια ποικιλόχρωμα, καὶ διαφόρων σχημάτων τὰ ὁποῖα τὴν τριγυρίζουν, κατὰ στήλας ὡς ὑπασπισταὶ τῆς ὑψηλότητός της.

Ὑπὸ μέσῳ ἐκείνῃ ἀκίνητῃ καιροφυλακτεῖ, ἵνα σὲ μία ἐκτάκτως ψυχολογικῇ στιγμῇ, ἢ ἀχώριστῃ συνιρόφισσα τῶν ὁργίων της ἢ ξανθῇ μιλίᾳ, ἐπιχειρήσῃ τὸν ἐξωφρενικὸν στροβιλισμό της, ποῦ γιὰ μισὸ δευτερόλεπτον, θὰ κάμῃ τοὺς λάτρεις της νὰ προσφέρουν εἰς τὸν βωμόν της τὴν ἀπαραιτήτον θυσίαν των μικρὰν ἢ μεγάλων.

Ἡ αἴθουσα, ποῦ ἔχει στήσῃ τὸν

θρόνον της ἡ φίλη μας Ἰσως δὲν εἶναι κατάλληλος διὰ τὰς ἐορτάς της, ὡς παρακολουθεῖ πιστῶς σεβαστὸς ἀριθμὸς ἀρρένων καὶ θηλέων. Τὸ μέγα στενόμακρον μετὰ πρασίνῃ τσόχα κεκαλυμμένον εἰδικὸν τραπέζι, εἰς τὸ κέντρον τοῦ ὁποίου ἔχει ἐγκαθιδρυθῇ ἡ τσακπλίνα, μόλις ἀφίκει στενὸν διάδρομον εἰς τὰς πλευρὰς καὶ στενότερον εἰς τὰ δύο ἄκρα, ἐξαίτια κακομένων οὕτω τῶν φίλων της νὰ συνωθοῦνται ὅπως εἰς τοὺς ναοὺς τὰς ἐπισήμους ἡμέρας, διὰ νὰ ἀνάψουν ἓνα κερί ἢ νὰ λάβουν τὸ ἀντίδωρον ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ ἱερέως.

Ἡ πλησίον τῆς τραπέζης τοῦ τυχεροῦ παιγνιδίου, πρώτη σειρὰ τῶν καθισμάτων εἶναι πάντοτε πλήρης. Σπανίως μένουν θέσεις κεναί. Αὕτῃ εἶναι ἡ γραμμὴ τοῦ πυρός, εἰς τὴν ὁποίαν μάχονται γενναίως καὶ συχνὰ ἀπεγνωσμένως οἱ ἐρασταὶ τῆς φιλαρέσκου ταύτης κοκέττας.

Εἰς τὴν δευτέραν τρίτην καὶ ὄχι σπανίως τετάρτην, πρὸς τὰς ἐξόδους τῆς αἰθούσης κατὰ σειράν εἶναι ὀρθοὶ οἱ ἄλλοι μαχηταί, καταβάλλοντες προσπάθειαν, διὰ νὰ φθάσῃ ἡ χεὶρ των μέχρι τῆς πρασίνης τραπέζης, ὅπου ἐπὶ διαφόρων ἀριθμῶν, ἢ τῶν διαμέσεων ζητεῖ νὰ καταθέσῃ μερικὰ κοκκαλάκια ἀπὸ τὰ περίφημα λοῦσα τῆς ξελογιάστρας ποῦ ἔχουν ἀνταλλαγῇ μετὰ χροῖατα. Καλὸν τὸν συμπληρωθῶν ὑπὸ τῶν παικτῶν αἱ καταθέσεις, ἢ μιλίλια ὠθεῖται μετὰ ὀρμητικὴν γυρίζουσα δαιμονιωδῶς, περὶ τῆς ὥς χοάνης ἐσχηματισμένης ρουλέττας, ἐνῶ σχεδὸν συγχρόνως μετὰ τὸ κουρασμένο τῆς σταμάτημα ὁ γκρουπιὲ φωνάζει.

— Δὲν πᾶσι ἄλλο κύριο!..

26 κόκκινον! ἢ 32 μαῦρον! Εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα ἀγωνιώδους ἀναμονῆς.

Συγκίνησις ζωηρά. Ὅσοι εὐρίσκονται πλησίον ἢ εἰς τὰ διάμεσα κερδίζουν ὅπως δὴποτε, ἀναλόγως τῆς καταθέσεώς των, ὅσοι ὅμως εἶναι ἀπομακρυσμένοι βλέπουν μετὰ απογοήτευσίν των τὰς φεβερὰς ἀρπάγας τοῦ γκρουπιέ νὰ σαρώνουν τὸ πρᾶσινο τραπέζι, καὶ νὰ μὴ μένῃ ἓνα ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ποικιλοχρῶμων κοκκαλίων, ποῦ ἐστόλίζαν παράξεναν πρὸ τινων στιγμῶν.

Καὶ ἡ μάχη πεισματωδῶς ἐξακολουθεῖ. Ἄλλοι, ἀρκετὰ ἀπολέσαντες ἀπογοητευμένοι καὶ κουρασμένοι ἀποσύρονται ὀριστικῶς, καταλαμβάνομένης τῆς θέσεώς των ἀστραπιαίως. Ἄλλοι ὅμως εἴτε ὑπὸ τὴν ἐπὶ πῆρρειαν τῆς μέθης ποῦ προξενεῖ ἢ ἐπιτυχία εἴτε, ἀπὸ πείσμα, ἀποφασισμένοι νὰ τιμωρήσουν τὴν παιγνιδιάρικαν ποῦ μετὰ τὰ σκέρτσα της τοὺς τυραννεῖ, ἐλκφρύνουσα τῆς ὥς τὸ πορτοφύλι των, καὶ μένουν ἀντιλλάσσοντες τὰ ὥραϊα των χιλιόδραγμα, μετὰ τὰ δέλητρα τῆς κοκκίνοφρεμένης φίλης των.

Μελετήσατε τοὺς παίχτας.

Ἴδου μία λεπτὴ κροῖα, μικροκαμωμένη μάχεται ἀπεγνωσμένως. Ἀν καὶ εἰς τὴν πρῶτην γραμμὴν κατέχουσα θέσιν, μένει ἐν τούτοις διαρκῶς ὀρθία, τεντώνεται ἀγωνιώσας νὰ θέσῃ μαρκεῖς (ἐκατοντάδραγμα) εἰς τοὺς εὐνοομένους της ροῖμους.

Καὶ κοκκινίζει ἡ ἰδίᾳ, καὶ ἰδρώνει καὶ ἡ παρμεγίστη τᾶντα της, διαρκῶς τὴν ἐφοδιάζει μετὰ χιλιόδραγμα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα συχνότατα χάνει πολλά! Εἶναι γνωστὴ καὶ δεινὴ παίχτρια, παίζει πάντοτε γενναία ποσά, μετὰ κέρδη, καὶ ἄλλοτε μετὰ ἀπωλείας ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πλη-

ρόναι ακριβὰ τὸν φόρον εἰς τὴν ἡδινὴν τοῦ παίζειν.

Απέναντί της ἑνας κύριος πολὺ γέρον ἰσως ἐβδομηκοντούτης. Εἶναι καὶ αὐτὸς ἐκ τῶν προνομιούχων τοῦ κατέχουν ἕνα κἀθισμα. Αἱ διόπτραι του καλύπτουν δύο μάτια γουρλωμένα. Θὰ ἐνόμιζε τις ὅτι τὸ πρὸ αὐτοῦ ὄραμα τοῦ ἔμπνέει τρόμον. Αἱ ὀλίγαι τρίγες τῆς κεφαλῆς του καὶ τοῦ μισοπολίου ἀκόμη γενείου του, εὐρίσκονται, ἐκ τῆς πάλης ἐν ἀταξίᾳ. Παρακολουθεῖ τὸ παιγνίδι, μὲ ἀφάνταστον ἐνδιαφέρον, καὶ ὅμως αἱ χεῖρες του τρέμουν καὶ τὸ σύνολόν του εἶναι ἀσθενικόν. Ἡ θέσις του ἦτο μᾶλλον, εἰς τὸ μαλλακὸ του κρεβάτι, παρὰ εἰς τοὺς πόδας τῆς γοήσεως, πρὸ ὅλης της ἡ δύναμις ἔγκειται εἰς τὸ νὰ ξετινάξῃ καὶ νὰ προξενῇ σογκινήσεις εἰς τὰ θύματα της. Καὶ μένεισκέει καθλωμένος καὶ μελετᾷ φυσιογνωμίας, νέων, μεσιλικῶν, γερόντων, κυριῶν νεαρῶν, ἅτινας συνοδεύουσι οἱ σύζυγοί των καὶ ἄλλων ἡλικιωμένων κυριῶν, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι ὀλιγώτερον δεινὰ παίκτηραι.

Διακρίνομεν πολλὰ τοιαῦτα ζεύγη, γνωστοτάτων μελῶν τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας, ἐπιστημόνων, ἐμπόρων κτλ. Οἱ κύριοι εἶναι ψυχραῖμοι κἀπως εἰς τὸ παίχιδι. τοὺς συγκρατεῖ ὁ ἐγωῖσμός τοῦ φύλου των. Αλλὰ αἱ κυρίαι, εἶναι ἀξιολύπητοι ἀλήθεια. Πρασινίζουν, καὶ κοκκινίζουν ἐναλλάξ ἀλλάσσουν διὰ τὰ χρώματα τῆς ἱριδός, ὅταν μίλιστα γάσουν πολλὰ γίνονται ἔρμαιον τῆς ὀδύνης ἐντυπώσεως, ἐκνευρίζονται, κιτρινίζουν ἀπαισίως καὶ τότε .. ἀντίο γυναικεῖον θέλητρον, χεῖρε λεπτότης καὶ γλυκεῖα γυναικεῖα ἔκφρασις!

Ὁ μὴ λαμβάνων μέρος εἰς τὸ τοσαύτας σογκινήσεις προξενούν παρὰ ξένο παιγνίδι ἀπολαμβάνει ὥραιων στιγμῶν, βαθείας μελέτης καὶ ψυχολογίας ἐκείνων ποὺ εὐρίσκονται ἀνεπαρκεῖς τὰς ψυχικὰς τρικυμίας τῆς ζωῆς, τὸν ἀγῶνα τῆς βιοπάλης. ἔρχονται εἰς τὸν ναὸν τῆς τύχης διὰ νὰ αἰσθανθοῦν τὴν καρδιά των νὰ πάλῃ βιαιότερον καὶ τοὺς μήνιγγας των νὰ σφίγγῃ τὸ σιδερένιο χεῖρ, τῆς ἀγωνιῶδους ἀναμηνῆς.

Εἶναι ὥρα ἡ πράγμα νὰ βλέπῃς νὰ πλημμυρίζῃ τὸ πράσινο τραπέζι ἀπὸ τὰ πολύχρωμα κοκκαλάκια ποὺ ἀντιπροσωπεύουν πολλὰς πέρα πολλὰς χιλιάδας δραχμῶν, νὰ βλέπῃς τὸν ἐξευτελισμὸν πεντακοσιοδράχμων καὶ χιλιοδράχμων τὰ ὁποῖα κατὰ τὰς ὥρας ἐκείνας δὲν εἶναι παρὰ μόνον χρωματιστὰ καὶ κομπᾶ πως κοκκαλάκια.

Τὸ χοῦμα λέμε εἶναι δύναμις! πρὸ δὲν πᾶτε στὴ ρουλέττα νὰ ἰδῇτε τὸν ἐξευτελισμὸν καὶ τὴν ταπεινῶσιν τῆς μεγαλειότητος αὐτῆς; Εἰς τὴν δίνην τοῦ παιγνιδιοῦ δὲν ἔχει καμμίαν ἀπολύτως ἀξίαν. Καὶ κανεὶς δὲν ἔχει τὴν συναίσθησιν ὅτι χάνει κάτι πολὺτιμον, ὅταν αἱ χιλιάδες του πέφτουν βροχὴ εἰς τὸ πράσινο τραπέζι. Ἐχει τὴν ἐντύπωσιν πῶς παίζει κοκκαλάκια εὐτελῇ καὶ ὅταν ἀκόμη ἡ τύχη τὸν εἰρωνεύεται συσσωρεύουσα ἐμμέρος του λοφίσκον ἀπὸ τὰ ποικιλλόχρωμα αὐτὰ λιλὰ ἅτινα ἀνταλλασσόμενα εἰς τὸ ταμεῖον θὰ γεμίσουν τὰ θυλάκιά του μὲ πολλὰς δεκάδας χιλιάδων δραχμῶν.

Καὶ τότε ἀκόμη ἡ στιγμή τοῦ θριάμβου, τὸ κέρδος εἶναι μηδὲν πρὸ τῆς ἐπιτυχίας. Ἡ νίκη μεθύσκει ὅ-

πως ὑπνωτίζει ἢ καταστροφῇ, ὅπου σὰ τὴν θυσίαν εἰς τὸ ἀπροχώρητον.

Ἡ ἐπομένη θὰ εὖρη τὸ θῦμα σύν νουν καὶ μελαγχολικόν, (γιατὶ ἀτιμωρητεῖ δὲν χάνουν ὅλοι γιὰ μιὰ ὥρα χιλιάδες χωρὶς τὴν ἐπομένην τοῦλάχιστον νὰ τὸ νοιώσουν). Ὡς μόνην παρηγορίαν ἔχει τὴν σκέψιν, ὅτι ὅπως ἔχασε τόσον πολλὰ ἔτσι θὰ κερδίσῃ ἄψε-σβῦσε ἄλλοτε περισσότερα. Τὸ παιγνίδι αὐτὸ εἰδικῶς εἶναι μαργιόλοιο. Σὲ πικραίνει, ἀλλὰ σοῦ χαρίζει πολλάκις καὶ μεγάλες χαρές.

☆☆

Καὶ ἡ μίτλια στρέφεται διαρκῶς ἀενάως, ἀκούροισι, τὰ πρόσωπα ἀλλάζουν, οἱ παῖκται ἀντικαθίστανται, βλέπει κανεὶς, παρακολουθεῖ καὶ ψυχολογεῖ τὸν παίκτην, ζητεῖ νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τοὺς λογισμοὺς του, ὅταν τὸ σιγαρέττο καίεται εἰς τὰ χεῖλη του, χωρὶς νὰ τὸ καπνίσῃ, ἢ ὅταν τὰ χεῖλη κιτρινίζουν ἀπὸ τὴν ἐκρέουσιν νικιτίνην λόφου τοῦ ἀδικοῦ δαγκώματος. Ὅταν ὁδοὶ κρατῶν καὶ τὴν ἀταπνοὴν του, διὰ τοῦ βλέμματος προσπαθεῖ νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὰς μυστηριώδεις προθέσεις τοῦ ἐξάπτοντος τὸ πάθος παιγνιδίου, ἢ ὅταν κρατῶν τὸ μολύβι καὶ τὸ χαρτὶ μένει σκεπτόμενος, τίς οἶδὲ μὲ ποίους ὑπολογισμοὺς νὰ μαντεύσῃ τὸν καλύτερον τρόπον ποὺ θὰ τοῦ δῇσιν ἄλγεα κέρδη ἀνευ ἀπολαύων.

Ἀς παραδεχθῶμεν ὅτι καὶ ἡ ἐνασχόλησις αὐτῇ, εἶναι μία παρανομία μιὰ τέρψις, διὰ τῆς ὁποίας ζητοῦμεν νὰ ποικίλλωμεν τὴν μονοτονίαν τῆς ζωῆς, ἢ ὁποία ὄντως μᾶς εἶναι ψυχρὰ καὶ ἀδιάφορος, στεῖρα

θελητήρων, ὅταν στερεῖται ποικιλίας. Ἡ ἀλλαγὴ τῶν ἐντυπώσεων, τῶν σκέψεων, τοῦ περιβάλλοντος τῶν σογκινήσεων, εἶναι πράγματι μία ἀπόλαυσις μοναδική, μία τόνωσις, ὅταν ὅμως δὲν συνεπάγεται ζημίας, αἵτινες δυνατὸν νὰ ἀποβοῦν ὀλέθριαι. Καὶ πρέπει νὰ πιστεῦσμεν εἰς τὴν δύναμιν τοῦ εἶδους αὐτοῦ τῆς ἀναψυχῆς, ἀν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν, - τι παρὰ τὸν τεράστιον φόρον ποὺ πληρώνουν αὐτὰ τὰ Καζίνα (σχεδὸν τὸ ἥμισυ ἐκ τῶν κερδῶν), παρὰ τὸ κολοσσιαῖον ποσὸν ποὺ ἀπαιτεῖται διὰ τὴν χορήγησιν τῆς ἀδείας πρὸς λειτουργίαν, παρὰ τὸ ἑκατοντάδραχμον τῆς εἰσόδου, καὶ ἐπιχειρηματίαι εὐρίσκονται πρὸς ἴδρυσιν καὶ ἐκμετάλλευσιν παρομοίων κέντρων καὶ πελάται διὰ νὰ τὰ ὑποστηρίξουν. Ὡστε...

ΝΑ·Ι·Σ

Ἡ ἀπελατσία εἶναι τὸ μέγιστον τῶν σφαλμάτων.

Οὐδεὶς ἐπιχειρεῖ μετὰ τόλμης ἀλλ' ἀποφασίσας τὸ ἀποφασίσας ἐκτελεσέν αὐτὸ μετὰ ἐξέσεως.

Ἄν ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶχε κανὲν ἐλάττωμα δὲν θὰ παρετήρει μὲ τόσην εὐχαρίστησιν τὰ ἐλαττώματα τῶν ἄλλων.

Αἱ θεσηκεντρικαὶ πεπειθήσεις ὁμοιοποιεῖν τὰ γεροντικά ὄντια. Κλονίζονται ἀλλὰ βασιοῦν.

Ὁ πλέον δυνατὸς δὲν εἶναι πάντοτε ἀρκεστὶ δυνατὸς διὰ νὰ εἶναι πάντοτε ὁ κύριος.

Ἡ φιλαυτία τῶν ἀνοήτων συγχωρεῖ τὴν φιλαυτίαν τῶν πνευματωδῶν ἀλλὰ δὲν τὴν δικαιολογεῖ.

ΠΩΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ ΤΟ ΑΛΚΟΛ

ὁ νὰ πραγ-
ματευθῇ τις
εἰς ὀλίγας
γραμμὰς ζή-
τημα τόσον
ἐνδιαφέρον
ἕως τὸ πε-
ρὶ κατασκε-
υῆς τοῦ ἀλ-
κὸλ δὲν εἶναι
τόσον εὐχο-
λον πρᾶγμα.

Πρὸ ἀμνη-
μονεύτων χρόνων οἱ ἄνθρωποι κάμ-
νουν χρήσιν τοῦ οἴνου ἐν τούτοις
μόλις κατὰ τὸν IB' αἰῶνα ἔμαθον
ὅτι αἱ διεγερτικαὶ καὶ μεθυστικαὶ
ιδιότητες τοῦ οἴνου ὠφείλονται εἰς
τὸ οἰνόπνευμα.

Ο Ἀρνὼ Γιλενὲς γάλλος χημικὸς
κατὰ τὸ 1240 πρῶτος ἐπραγματεύ-
θη περὶ ἀλκὸλ.

«Τίς θὰ τὸ ἔλεγε, γράφει οὗτος,
ὅτι ἐκ τοῦ οἴνου θὰ δυνηθῇ τις νὰ
ἐξαγάγῃ διὰ χημικῆς ἀναλύσεως
ὕγρον μὴ ἔχον οὔτε τὸν χρώματι-
σμόν οὔτε τὰς κοινὰς ιδιότητας τοῦ
οἴνου. Τὸ ὕδωρ τοῦτο τοῦ οἴνου,
προσθέτει οὗτος, ὀφείλει νὰ λέγεται
ἀθάνατον νερὸν διότι τῶρα ἀρχίζουν
νὰ ἀντιλαμβάνονται τὰ πραγματικά
του προτερήματα. Παρατείνει τὸν
βίον, φέρει εὐθυμίαν, ἐνδυναμώνει
τὴν καρδίαν, διατηρεῖ τὴν νεότητα.
Μόνον ἡ ἀναμεμιγμένον μετ' ἄλ-
λων φαρμάκων θεραπεύει τὸν
κωλικόπονον, τὴν ὑδροπικίαν, τὴν
παραλυσίαν κτλ. κτλ.»

Πράγματι καθ' ὅλον τὸν μεσαιῶνα
ἐθεωρεῖτο τὸ ἀλκὸλ ὡς πανάκεια
ὅλων τῶν ἀσθενειῶν καὶ ὅτι συνετέ-
λει εἰς τὴν παράτασιν τοῦ βίου.

Ἀλλὰ τί εἶναι τὸ ἀλκὸλ δηλ. τὸ
οἰνόπνευμα; καὶ ποῖα ἡ σύνθεσις
του; Οἱ ἀλχημισταὶ τῶν χρόνων ἐ-
κείνων, δὲν ἡσχολήθησαν διόλου αἰ-
κύμενοι νὰ καταγίνονται εἰς τὴν
ἐφεύρεσιν τοῦ χρυσοῦ καὶ τῆς Αθα-
νασίας. Δὲν ἐξήταζον τὰ σώματα
παρὰ μόνον ἐφ' ὅσον ταῦτα ἠδύναντο
νὰ τοὺς βοηθήσουν εἰς τὴν ἀνωτέρων
ιδέαν. Πολὺ ἀργότερον τὰ σοβαρὰ
συγγράμματα τοῦ Λαβουαζιέ, τοῦ
Θενάρδου καὶ τοῦ Δουμὰ ἐπραγμα-
τεύθησαν τὴν πραγματικὴν σύνθεσιν
τοῦ ἀλκὸλ.

Τὸ ἀλκὸλ σύγκειται ἀπὸ ἄνθρακα
ὕδρογόνον καὶ ὀξυγόνον. Αἱ σακχα-
ρῶδεις ὕλαι ἐν τῇ ζυμώσει των με-
ταβαλλόμεναι ἀποτελοῦσι τὸ ἀλκὸλ.
Αὕτῃ εἶμαι ἡ ἀρχὴ τῆς κατασκευῆς
τοῦ ἀλκὸλ.

Χάρις εἰς τὰς ἀκαταπονήτους
προσπαθείας τοῦ Γάλλου χημικοῦ
Λαβουαζιέρ γνωρίζομεν σήμερον τὸν
τρόπον τῆς μεταποιήσεως τῶν σακ-
χαρῶδων ὑλῶν εἰς ἀλκὸλ. Ἡ σακχα-
ρῶδης ἢ μᾶλλον αἱ σακχαρῶδεις ὕ-
λαι τῆς σταφυλῆς εἶναι ἐκεῖναι αἱ-
τινες ὑπὸ τὴν ἐπίδρᾶσιν μικροσκο-
πικῶν ὀργανισμῶν ὑπαρχόντων εἰς
τὸ γλεῦκος παράγουσι τὸ οἰνόπνευ-
μα.

Ἐν τῇ βιομηχανίᾳ δὲν μεταχειρί-
ζονται πάντοτε τὰς σακχαρῶδεις ὕ-

λας πρὸς παρασκευὴν τοῦ ἀλκὸλ.
Συνήθως μεταχειρίζονται ὡς πρώτην
ὕλην ἄμυλούχους οὐσίας ἐξ ὧν ἐξά-
γουσι τὸ ἄμυλον τὸ ὁποῖον μετα-
ποιοῦν εἰς σάκχαρον. Τοιοῦτο τρόπος
πρὸς κατασκευὴν τοῦ ἀλκὸλ ἡ βιομηχα-
νία καταφεύγει εἴτε εἰς τὴν πρώτην
ὕλην τῆς ζακχαρέως εἴτε εἰς τὰς ἄ-
μυλούχους οὐσίας. Εἰς τὴν χημείαν
ὀνομάζουσι «σάκχαρον» τὴν οὐσί-
αν τὴν ὑπάρχουσαν εἰς διάφορα προ-
ϊόντα ἔχοντα γλυκύτητα σακχαρῶ-
δη καὶ τὰ ὅποια διὰ τῆς ζυμώσεως
παράγουσι ἀλκὸλ καὶ ἄνθρακικὸν
ἔξῃ. Τρία εἶδ. σακχαρέως ὑπάρ-
χουσιν, ἡ σακχαρίνη, ἡ κοινὴ σάκ-
χαρις καὶ ἡ κρυσταλλωμένη.

Ἡ σακχαρίνη ὑφίσταται εἰς πολ-
λὰ φρούτα καὶ κυρίως εἰς τὰ σταφύ-
λικα, εἰς πολλὰ δὲ ἐξ αὐτῶν φαίνε-
ται καὶ εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιφάνει-
αν τὴν ὁποῖαν καὶ λευκαίνει πρὸ πάν-
των δὲ εἰς τὰ ξηρὰ φρούτα ἥτοι εἰς
τὰ σύκα σταφίδας κτλ.

Ἡ κοινὴ σάκχαρις μόλις ἐγένετο
γνωστὴ ἐν Εὐρώπῃ κατὰ τὰς ἀρχὰς
τοῦ IH' αἰῶνος πολὺ ὅμως πρότερον
ἦτο γνωστὴ εἰς τὰς Ἰνδίας καὶ τὴν
Κίνα. Ἡ ζάχαρις αὕτη ὑπάρχει εἰς
τὸ ζαχαροκάλαμον εἰς τὰ τεύτλα
(παντζάρια) εἰς τὰ πεπόνια καὶ εἰς
τινα ἀκόμη φρούτα.

Ὅσον δ' ἀφῆρται μὴ κρυσταλ-
λωμένην ζάχαριν ὀνομάζεται οὕτω
διότι δὲν εἶναι αὕτη ἐπιδεκτικὴ ἀπο-
κρυσταλλώσεως. Αὕτη εὐρίσκεται εἰς
τὰς σταφυλὰς τὰ φραγκοσταφύλα
καὶ εἰς τὸ μέλι.

Ὡς ἀνωτέρω εἵπομεν ἡ βιομηχανία
καταφεύγει εἰς τὰς ἄμυλούχους οὐ-
σίας πρὸς μεταποίησιν αὐτῶν εἰς
σακχαρῶδεις ὕλας. Αἱ ἄμυλόχαι
οὐσίαι εὐρίσκονται διεσπαρμέναι εἰς

ὕλον τὸ φυτικὸν βασιλεῖον. Αποτε-
λοῦνται ἀπὸ λευκὸν χυμὸν διαφόρου
διαστάσεως ἐντὸς τοῦ κελύφους τῶν
φυτῶν ἰδίᾳ τῶν δημητριακῶν (σίτος,
κριθὴ, βρώμη, σίκαλις ἀραβόσιτος)
ἢ τῶν λαχανικῶν (φασόλια, μπιζέ-
λια, κουνιζ, φακὴ κλπ.) ἰδίως ἐντὸς
τῶν γεωμήλων.

Επιστεποιήθη συνεπῶς ὅτι ἡ ζύμω-
σις τῶν ἄμυλόχων οὐσιῶν μετὰ τι-
νος ὀξέος μετατρέπει τούτους εἰς σα-
κχαρίνην. Ἡ μεταποίησις αὕτη ἐπι-
τυγχάνεται καλλίτερον διὰ τῆς λε-
γομένης **διαστάσεως**, ἥτις γίνεται διὰ
τῆς ζυμώσεως τῆς κριθῆς, εἶνε δὲ ἡ
δύσας ὅλων τῶν βιομηχανιῶν αἵτινες
μεταχειρίζονται τὰς ἄμυλόχους οὐσί-
ας ὀνομάζουσι δὲ τοῦτο ζακχαρο-
ποίησιν. Τὸ σακχαρῶδες λοιπὸν ὕγρον
τὸ ὁποῖον ἐξάγεται τεχνικῶς λέγεται
γλεῦκος.

Πρακτικῶς δὲν ἐφαρμόζουσι πλεον-
τὴν καθαρὰν **διαστάσιν** ἀλλ' ἀπ'
εὐθείας ἐπιτυγχάνουσιν τὴν σακχα-
ροποίησιν διὰ τῆς κριθῆς καὶ παρά-
γουσι τὸ γνωστὸν ἐν τῇ ζυθοποιίᾳ
μάλιον (προξυμι). Τὸ κατασκευά-
σμα τοῦτο μετατρέπομενον εἰς κόνιν
χημείας εἰς σακχαροποίησιν τῶν
δημητριακῶν ὡς ἐξῆς: Οἱ κόκκοι
τῶν δημητριακῶν μετατρέπομενοι
εἰς κόνιν βρέχονται διὰ θερμοῦ
ὕδατος 50 βαθμῶν οὕτως ὥστε νὰ
γίνῃ ζύμη καθαρὰ διαλύουσιν ἐπει-
τα ἐντὸς αὐτῆς ἀνάλογον ποσότητα
μάλτου (προξυμι) τὸ ὁποῖον προκα-
λεῖ τὴν **διάστασιν** τὴν ὁποῖαν καὶ
περιλαμβάνει. Ἀκολούθως προσθέ-
τουσι ὀξυγόνον νερὸ οὕτως ὥστε νὰ
φθάσῃ ἡ θερμοκρασία εἰς τοὺς 60-
70 βαθμοὺς καὶ τὸ ἀφίνουσι μέχρις
οὐ γίνῃ ἡ σακχαροποίησις, ἐντὸς
δύο ἢ τριῶν ὥρων.

Οὕτω λοιπὸν γνωρίζομεν πῶς δύναται νὰ παραχθῇ τὸ γλυκὸ ὑγρὸν εἴτε ἀμέσως εἴτε ἐμμέσως. Ἀς ἴδωμεν τώρα διὰ τίνος μηχανισμοῦ μετασχηματίζεται εἰς ἀλκὸλ. Ἡ μεταποίησις αὕτη ἔχει ἀνάγκη τῆς ἐπεμβάσεως μικροσκοπικῶν ὁργανισμῶν τῶν ἀνακαλυφθέντων διὰ τῶν θαυμασίων πειραμάτων τοῦ Παστέρ.

Οἱ μικροσκοπικοὶ οὗτοι ὅργανισμοὶ εὐρισκόμενοι ὑπὸ ὥρισμένας συνθήκας ζῶσι καὶ ἀναπτύσσονται εἰς θάρος ἄλλων ὁργανισμῶν τοὺς δ-ποίους ἀποσυνθέτουν εἰς διάφορα ἄλλα στοιχεῖα. Οὕτω ἡ σακχαρίνη διὰ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ μάλτου (προζύμι τοῦ ζύθου) παρίγει τὸ ἀλκὸλ καὶ τὸ ἀνθρακικὸν δξύ. Δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ ζύμωσις.

Εντὸς παντὸς σακχαρώδους ὑγροῦ περιέχοντος ἔχην ἀμμωνιακοῦ ἡλ-τος καὶ φωσφάτου (διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ζυμώσεως) δύναται τις νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ζύμωσιν τὴν ἀλκολικὴν ἀρκεῖ νὰ προσθέσῃ μικρὰν ποσότητα ἀπὸ προζύμι τῆς μπύρας· ἀπαιτεῖται ἐπίσης διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ζύμωσις νὰ προστεθῇ ὕδωρ ἀνάλογον καὶ θερμοκρασία ὥρισμένη ἀπὸ 10-25 βαθμῶν. Ἡ ζύμωσις τοῦ σακχαρώδους ὑγροῦ συμπληροῦται διὰ τοῦ χωρισμοῦ τοῦ ἀνθρακικοῦ δξέος τὸ ὅποιον σχηματίζει εἰς τὰ θαρέλια λευκάς ἀφρώδεις κηλίδας ἐνὸς τὰ παραγόμενον ἀλκὸλ παραμένει διαλυμένον ἐντὸς τοῦ ὑγροῦ.

Ἡ ἀποχώρισις τοῦ ἀλκὸλ ἀπὸ τοῦ ὑγροῦ ἐξ οὗ παρήχθη γίνεται διὰ τοῦ ἀμβυκος (λαμπίκου). Τὸ ἀλ-

κὸλ βράζει εἰς 78 βαθμοὺς τὸ δὲ ὕδωρ εἰς 100 βαθμοὺς. Ἐὰν λοιπὸν θερμάνωμεν τὸ ἀλκολικὸν ὑγρὸν μέχρις οὗ βράσῃ ἔλθον τὸ ἀλκὸλ θὰ γίνῃ ἀτμός πρὸ τοῦ θράσῃ τὸ ὕδωρ καὶ δὲν ἔχομεν παρὰ νὰ τὸ ὑγροποιήσωμεν. Πρὸς τοῦτο μεταχειρίζομεθα τὸν ἀμβυκα ἐφεύρεσιν ἀρ-βικὴν ἐξ οὗ καὶ ἡ ὀνομασία του. Ὁ ἀπλοὺς ἀμβυξὲ δὲν ἐπιτρέπει τὸν ἐν-τελῆ χωρισμὸν τοῦ ὕδατος καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ διέλθῃ τὸ ὑγρὸν ἀπὸ δεύτερον ἀμβυκα πρᾶγμα τὸ ὅποιον χρονοτριβεῖ τὴν παραγωγὴν. ὥς ἐκ τούτου ἡ νεωτέρα βιομηχανία ἐφεύρε τὸν τρόπον παραγωγῆς ἀλ-κὸλ εἰς ὑψηλὸν βαθμὸν καὶ ταχύ-τατα.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀπαριθμήσῃ τις τὴν βιομηχανικὴν χρῆσιν τοῦ ἀλκὸλ. Πλὴν τῆς χρήσεως αὐτοῦ εἰς ποτὰ χρησιμεύει εἰς πλείστας βιομηχανίας, ὥς λ. χ. διὰ τὴν κατασκευὴν θερμι-κίων, κολοδίων, τῆς κόψεως τοῦ χλω-ροφορμίου εἰς τὰ φαρμακευτικὰ εἶδη καὶ εἰς τὴν ἀρωματοποιεῖαν κλπ.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Στὸ Μ...

Εἰσέλωσες τὰ χρήματα ἢ τέλει
ποῦ πῆρες μὲ κατεργαριὰ τοσαύτῃ
μὰ μάθε βρὲ διόλου σινιόρελι
ὁ κόσμος πῶς αὐτὰ σὰς δὲν τὰ χά-
(φτει

Καὶ ὅλοι στὴν Ανατολή καὶ Δύσι
σὲ θεωροῦν μεγάλο φαμφαρόνο
γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ
τοὺς στίχους τούτους σοῦ ἀφιε-
(ρῶνω.

(«Ἀσμοδαῖος» Καίρου)

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΚΛΟΓΙΚΑ ΕΘΙΜΑ

Ἡ ΠΡΩΤΗ ΜΟΥ ΨΗΦΟΣ

(Τοῦ τακτικοῦ συνεργάτου μας κ. Στ. Δάφνη)

νθυμοῦμαι ζωηρῶς
σὰν νὰ ἦτο χθές,
τὴν πρώτην καὶ
μοναδικὴν φορὰν
ποῦ ἐξήσκησα «τὸ
ὕπερτατον δικαίω-
μα τοῦ Ἑλλήνος
συνταγματικοῦ πο-
λίτου». Τὸ ἱστορι-
κὸν τοῦτο τῆς ζωῆς
μου συνέβη πρὸ δε-
καπενταετίας εἰς
τὸ Ἀργεῖ. Εἶναι ἡ
πόλις εἰς τὴν ὁποί-
αν εἶδα τὸ φῶς τῆς
ἡμέρας καὶ συνε-
πὺς εἰμαι ἐγγε-
γραμμένος εἰς τοῦς

ἐκλογικοὺς καταλόγους τῆς με-
λιάδας τινὰς ἡρωικῶν συμπολιτῶν.

Αἱ ἡμέραι τῶν ἐκλογῶν διὰ τοὺς
ἀπογόνους τοῦ Δαναοῦ ἀποτελοῦν
ἀνέκαθεν ἡμέρας ἐορτῆς καὶ πανηγύ-
ρεων. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὰ
πάθη δὲν εἶχον τὴν ἡφαιστεῖωδὴ ὀ-
ξύτητα τῶν σημερινῶν. Ἦσαν ἔτι
πάντοτε σφοδρά. Οἱ ἀντιφρονούντες
δὲν ἦσαν βέβαια προσωπικοὶ ἐχθροί,
ὅπως τώρα, δὲν ἀλληλοῦβρίζοντο κα-
πηλικῶς, δὲν ἔτρεφον ὁμῶς καὶ φι-
λικὰ αἰσθήματα.

Κατὰ τὴν φοβερὰν ἡμέραν τῆς
κρίσεως, τὴν ἡμέραν τῶν κλογῶν,

ἡ κεντρικὴ πλατεῖα τοῦ Αγίου Πέ-
τρου κατεκλύζετο ἀπὸ τὰ πλήθη
τῶν ψηφοφόρων, οἱ περισσότεροι
τῶν ὁποίων προσήρχοντο σημαφο-
ροῦντες. Ἐκρατοῦσαν ἓνα μακρὸ κα-
λάμι εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὁποῦ ἐ-
κυμάτιζε ἓνα πανί. Ἀσπρο διὰ τοὺς
Καρπετοπουλικούς, κόκκινο διὰ τοὺς
αντιπάλους τῶν. Δὲν γνωρίζω διατὶ
τὸ κομμουνιστικὸν χρῶμα εἶχε κα-
θιερωθῇ ὡς σύμβολον ἐνὸς κόμματος
πολὺ αστικοῦ. Ὅπως δὲ ποτε αὐτὰ ἦ-
σαν τὰ δύο ἐχλογικὰ χρώματα, τὰ
ὁποῖα ἐκυριαρχοῦσαν ἀνακατωμένα
εἰς μιαν ἐρυθρόλευκον θάλασσαν ἐπά-
νω ἀπὸ τὰς κεφαλὰς τῶν ἐκλογέων
διαδηλωτῶν. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἐδοξεῖτο
ἀπὸ τὴν συμφωνικὴν ὀρχήστραν
(γράφε ὀρχήστραν) τῶν ἐκλογέων
ὁργάνων. Ἡ γκαῖδα, ἡ κίττα, τὸ
σουραῖλι, τὸ νταούλι, ἀπέτελουν τὸ
κουαρτέτο τῆς ὀρχήστρας αὐτῆς, ποῦ
ἐτρυπούσε τ' αὐστικὰ τὸ μπάνα καὶ
ἐκάμνε νὰ τρέμουν τὰ τζάμια τοῦ
παρακειμένου «Γυαλί-Καφενέ». Τὸ
καφενεῖον τοῦτο, σωζόμενον ἔως
ἀρτι, εἶναι εἶδος θαλίνου πύργου,
ἐντὸς τοῦ ὁποῦ οἱ συμπολιταὶ μου
πίνουσιν τὸν ἐρατεινόν των καὶ καπνί-
ζουν τὸν ναργιλέν των. Εἶναι τὸ μέ-
γαρον τῆς Γερουσίας τοῦ Ἀργεῖος,
ἐντὸς τοῦ ὁποῦ ἐξονυχίζονται πάντα
τὰ σοβαρὰ ἢ καὶ κωμικὰ ζητήματα

της ημέρας...

Ο έκλογεύς της εποχής εκείνης φθάνων εις τήν θύραν της εκκλησίας παρέδιδε τήν σημαίαν εις ένα άπό τά αναρίθμητα παιδιά, έδωζε τό κάλυμμά του, έσταυροκοπείτο εύλαβώς πρό της ιεράς εικόνας του πολιούχου της πόλεως και έπροχωρού πρός τό μέρος των καλπών.

Βραδύτερον εις μεταγενεστέρας εκλογάς αί εκλογικαί σημαίαι σιγάσιγά καταργήθησαν. Τά χρώματα όμως έμειναν, διακριτικά των δύο μεγάλων κομμάτων. Από του ύψους των καλαμιών κατέβηκαν εις τά καπέλλα των ψηφοφόρων. Οί Καρπετοποδικοί έφορούσαν μίαν λευκήν ταινίαν επάνω από την κορδέλλα του καπέλλου των, οί δέ του αντιπάλου κόμματος κορδέλλαν κόκκινην. Καί έτσι ή ψηφοφορία από μυστικής έγινε ολοφάνερη και σεσημασμένη. Μάρκα ντεποζιτάτα.

☆☆

Όταν έφθασα τήν παραμονήν της εκλογής, εις τό Αργος, ήτο νύχτα. Είς τήν πόλιν επεκράτει ήσυχία. Με τά τας διαδηλώσεις των τελευταίων ήμερών, οί Αργείοι είχαν κάμει άνάπαυαν. Είχαν αποσυρθή ένωρίς εις τά σπίτια των για νά ξεκουρασθούν και ν' αναλάβουν νέας δυνάμεις διά τήν τελικήν μάχην. Μόνον εις τά εκλογικά σαλόνια και τά σπίτια των κομματαρχών αγρυπνούσαν καταστρώνοντες όνόματα και αριθμούς κατατρώγοντες απλήτως τους εκλογικούς καταλόγους,

☆☆

Όταν εξύπνησα, ό ήλιος περιέλουε τήν πόλιν με τό απαλότερον

εαρινόν φώς.

Από τήν ταραύταν του ξεοδοχείου μου είδα τό εύρορον Αργος—τό «ίππόβατον» Αργος του Ομήρου—εκτεινόμενον με τά χλοερά του περιδόλια εις τά όποία έλεύκαζαν τά σπίτα των τιμίων και φιλοπόνων ανθρώπων. Αλλά είδα και κάτι άπροσδόκητον. Είς τας κορυφάς των κεπαρσιών, εις τά ύψηλότερα σημεία άλλων δένδρων έκυμάτιζον σημαίαι. Σημαίαι λευκαί και σημαίαι κόκκιναι. Η πόλις εύρίσκετο επί ποδός. Ηκουσα τήν δαιμονιώδη συναυλίαν των έγχωρίων όργάνων. Από τήν Δαλαμανάραν, από τους Μύλους, άπό τά γύρω χωριά ήρχοντο οί άγρόται νά ψηφίσουν.

Κατέβηκα επήγα εις τό σαλόνι των δύο συνδυασμένων ύποψηφίων της εκτιμήσεώς μου διά νά τους χαιρετίσω και πάρω τόν αριθμόν μευ από τόν εκλογικόν κατάλογον. Τοϋτο θά με διευκόλυνε εις τήν ψήφισιν. Αλλά μαζί με τόν αριθμόν μου έδωσαν και ένα πανί.

—Τί είναι τοϋτο;

—Η κορδέλλα πού θά φορέσετε γύρω από τό καπέλλο σας, τό σήμα του κόμματος.

Προτού συνέλθω από τήν εκπληξιν, μου επήραν τό ψαθάκι, μου έβαλαν τήν κορδέλλα γύρω και κατόπιν αναγκάσθηκα νά τό φορέσω. Τήν τελετουργίαν αυτήν εξετέλει μιά ώραιολάτρη κοπέλλα άκούουσα εις τό όνομα της αρχαίας Αντιγόνης. Είχε δύο τρομερά μάτια, τά όποία με έξάλισαν. Πρός στιγμήν όμως διότι ιδού τί συνέδη εύθύς κατόπιν:

**

Απέναντί μου ήτο ένας καθρέπτης. Ποτέ δέν αντίκρυστα τό ειδώλον

του έαυτου μου περισσότερον άξιόθρήνητον. Τά δύο άκρα της μακράς ταινίας έκρέμοντο πίσω, περίπου όπως των Σκώττων πυροβολητών.

Με κατέλαβε είδος άπελπισίας, ή όποία μεταβλήθη εις θυμόν. Εβγάλα τό άλλοκοτον σήμα και έδήλωσα εις τόν έτερον των ύποψηφίων τάδε:

Η πηγαίνω νά ψηφίσω όπως ήρθα ή δέν πηγαίνω καθόλου! Μασκαράς δέν γίνουμι εγώ!....

Οί άνθρωποι του κόμματος άνέπτυσαν σειράν επιχειρημάτων, εις τά όποία ή δεσποινίς Αντιγόνη προσέθεσε τά πυρά των βλεμμάτων της συνοδευόμενα από διάφορα νάξια. Αλλά δέν κατώρθωσαν νά μεταβάλουν τήν απόφασίν μου....

**

Επορεύθη εις τό εκλογικόν τμήμα χωρίς μάρκαν.

Είς τήν πλατείαν όλοι έφορούσαν κορδέλλες. Άλλοι άσπρες, άλλοι κόκκινες.

Βοή, ζητωκραυγαί, τύμπανα, άλλαλαγμός.

Στρατιωτική παράταξις έχώριζε τά δύο κόμματα προς άποτροπήν ένδεχομένου αλληλοφαγώματος.

Όταν είδαν νά περνά διά μέσην αυτής ένας άνθρωπος χωρίς τό δια-

κριτικόν σήμα, έπαραξενεύθησαν. Πρός στιγμήν έγινε ήσυχία. Αί τάξεις επυκνώθησαν. Μ' έκοίταξαν όλοι περιέργως. Εψιθύριζαν. Αμέσως όμως και από τας δύο μερίδας ύψώθη βοερά, μυριόφωνος ή αποδοκιμασία. Ημουν ό ύποπτος, ή ό επαναστάτης εναντίον των πατρίων ειδώλων!

Όπωςδήποτε, έμπήκα εις τήν εκκλησίαν του Αγίου Πέτρου και έφθασα συγκεκινημένος εις τήν πρώτην κάλπην.

Τό χέρι μου έτρεμε. Καί από τήν σαστιμάρα μου, αντί τά δώσω μίαν ψήφον λευκήν, έδωσα...μαύρην!

Όταν τό άντελήφθην ήτο αργά. Εμαύρισα λοιπόν και τόν συνουποψήφιόν του εις τόν συνδυασμόν, έμαύρισα και τόν έτερον συνδιασμόν, έπειτα όλους τους άλλους ύποψηφίους, τους ανεξαρτήτους, πέρα πέρα.

Καί ζαλισμένος, με τά δάκτυλα μουτζουρωμένα έδγήκα από τόν ναόν του Κυρίου σταυροκοπούμενος πρό της εικόνας του Αγίου Πέτρου.

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

Οί άνθρωποι οί όποιοι διασκεδάζουν πολύ στενοχωρούνται.

Η ατιμία είναι μία πληγή, ή όποια επουλώνεται, αλλ' εύδέποτε εξαλείφεται.

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ

ΑΦΙΧΘΗΣΑΝ

ΣΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΑΝΤΖΟΓΛΟΥ

53 Σταδίου 53

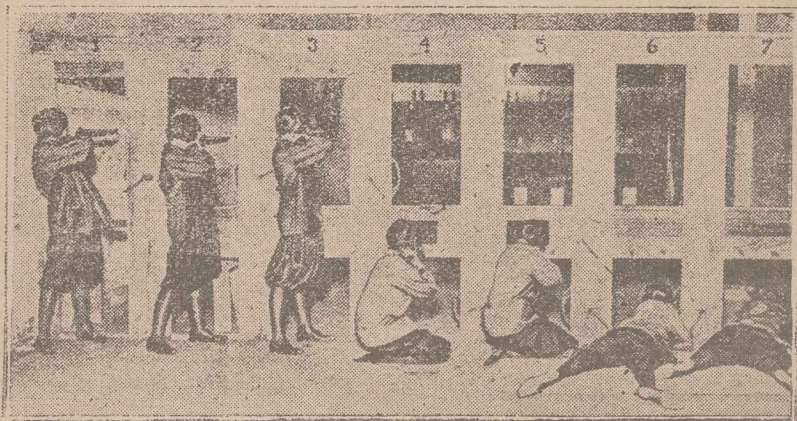

Η ΑΜΕΡΙΚΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΖΕΙ ΛΟΧΟΥΣ ΑΜΑΖΟΝΩΝ

Ἡ Γαλλικὴ Γερουσία ἠρνήθη πρό-
τινος, ὡς γνωστὸν, νὰ ἐπικυρώσῃ
τὸν νόμον δι' οὗ ἡ Βουλὴ παρεχώρη-
σε ψῆφον εἰς τὰς γυναῖκας.

Πρώτοι οἱ Σκανδιναβοὶ ἔδωκαν

ορισμούς τινας. Ἦδη οἱ περιορισμοὶ
οὗτοι ἤρθησαν καὶ ἡ Ἀμερικανὶς ἡ-
δη εἶναι καθ' ὅλα ἴση μετὰ τὸν Ἀμερι-
κανὸν ἐνώπιον τῆς ἐκλογικῆς κάλ-
πης. Δύναται μάλιστα καὶ νὰ ψηφί-

πρώτα τὸ παράδειγμα καὶ τούτους δὲ
ἀπεμμήθησαν οἱ Ζηλανδοὶ καὶ Αὐ-
στραλιανοὶ.

Αἱ Ἑνωμένοι Πολιτεῖαι δὲν ἀπε-
δέχθησαν μετὰ τόσου ἐνθουσιασμοῦ
τὸ κίνημα τοῦτο· ἐν τούτοις πολλὰ
κράτη τῆς Ὁμοσπονδίας, ἰδίως τὰ
πρώτα κράτη ποῦ εἶχον ἰδρύσει τὴν
Ὁμοσπονδίαν, ἦτοι τὸ Κολοράδον
καὶ τὸ Γιόρκιν, ἤρχισαν πρό τινας
ἐτῶν νὰ παραχωρῶσι πολιτικὰ δι-
καιώματα εἰς τὰς γυναῖκας μετὰ περὶ

ζεταί.

Ἡ Βουλὴ τῆς Οὐάσιγκτὸν ἔκ-
τοτε ἀριθμεῖ πολλὰ μέλη ἐκ γυναι-
κῶν καὶ αὐτὴ ἡ Γερουσία ἀριθμεῖ
μὴν γυναῖκα Γερουσιαστήν.

Μετὰ τὸν πόλεμον ἡ Ἀγγλία, ἡ
Γερμανία καὶ ἡ Τσεχοσλοβακία ἔ-
χουσι παραχωρήσει ψῆφον εἰς τὰς
γυναῖκας.

Μεταξὺ τῶν ἐπιχειρημάτων τῶν
ἀντιθέτων εἰς τὴν γυναικείαν ψῆφον
εἶναι καὶ τὸ ὅτι αἱ γυναῖκες μὴ ὑπο-

θαλλόμεναι εἰς στρατιωτικὴν ὑψη-
λότητα δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσι ἴ-
σαι μετὰ τοὺς ἄνδρας. Ἀλλ' οἱ Ἀμερι-
κανοὶ ἔλυσαν διαφορετικὰ τὸ ζήτη-
μα. Θέλοντες νὰ ἀποδώσουν δικαιο-
σύνην ἅπαξ διὰ παντὸς ἀπεφάσισαν
νὰ γυμνάσωσι τὰς γυναῖκας ὅπως ἐν
δεδομένῃ στιγμῇ ὑπερασπισθῶσιν αὐ-
ταὶ τὸ πάτριον ἔδαφος. Οὕτω ἀνε-
γράφη τὸ μάθημα τῆς στρατιωτικῆς
ἐκπαιδεύσεως.

Εἰς τὸ πρόγραμμα τῶν σχολείων

ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητριάων ἔμενε στα-
σιμος, ἐνῶ αἱ συναγωνιζόμεναι σχο-
λαὶ προσεέλκυνον εὐκόλως μαθητρί-
ας. Τότε ἐσκέφθη τὴν ἐξῆς ρεκλά-
μαν.

Κατὰ τὴν ἐναρξιν τῶν μαθημάτων
τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1921 τὸ Ἀνώ-
τατον τοῦτο Παρθεναγωγεῖον εἰσή-
γαγε τὸ μάθημα τῆς σκοποβολῆς
καὶ τῶν στρατιωτικῶν γυμνασίων
ἐμπιστευθὲν τὴν διδασκαλίαν εἰς δύο
γυναῖκας πεπειραμένους καὶ μετὰ στρα-

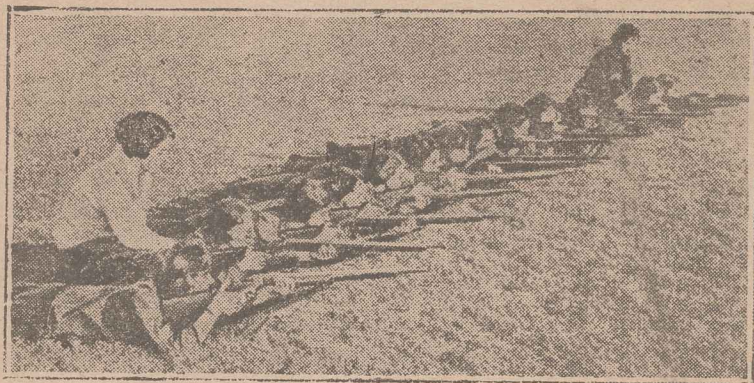
τῶν Πανεπιστημίων καὶ τῶν ἀνωτέ-
ρων Παρθεναγωγείων. Ἡ στρατιω-
τικὴ σπουδὴ δὲν εἶναι ἀκόμη ὑπο-
χρεωτικὴ, ἀλλ' ἐὰν πιστεύσωμεν τὸν
«Χρόνον τῆς Νέας Ὑόρκης», οἱ
μαθήτριάι καὶ αἱ οἰκογένειαι προτι-
μῶσι τὰ σχολεῖα ἐνθα διδάσκονται
ἡ στρατιωτικὴ τέχνη καὶ ἡ σκοπο-
βολή.

Ἐνα Παρθεναγωγεῖον γνωστὸν
τῆς Νέας Ὑόρκης ὑπὸ τὸ ὄνομα «Α-
νώτερον Κεντρικὸν Παρθεναγωγεῖ-
ον», ἐφυτοζοῦσεν ἀπ' ὅτου ἰδρύθη

τιωτικὴν πρόρρησιν.

Μόλις τὸ νεὸν τοῦτο ἐκυκλοφόρη-
σεν εἰς τὴν Οὐάσιγκτὸν πολλὰ οἱ
κογένειαι εἰσήγαγον τὰς θυγατέρας
ταύτας καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητριάων
ἠρξήθη ταχέως.

Τὸ ἐπόμενον ἔτος τὸ σχολεῖον ἡ-
ρίθμη 855 μαθητριάς, ἦτοι ἠῤῥησε
30 οἱ οὐ ἐντὸς δώδεκα μηνῶν. Ὅφει-
λομεν ὅμως νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ
σκοποβολὴ διὰ τοῦφεξις ἀρέσει ὁ
περβολικὰ εἰς τὰς Ἀμερικανίδας. Δέ-
χονται καὶ τὰ στρατιωτικὰ γυμνάσια

ἀλλ' ὄχι καὶ μετὰ τόσο ἐνθουσιασμοῦ. Ἀπ' ἐναντίας ἡ σκοποβολὴ τὰς τέπει πολὺ τὰ δὲ σχολεῖα τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουσιν πῖθουσιν σκοποβολῆς ἐρημιοῦνται ὁλονέν. Τοῦτο δὲ ἐπέστησε πολὺ τὴν προσοχὴν τῶν διευθυντῶν τῶν σχολείων, ὅλοι δὲ προσπαθοῦν ὅπως προσθέσωσιν εἰς τὰ κατεστήματα των εἴτε στάδιον ἐν ὑπαίθρῳ πρὸς σκοποβολήν, εἴτε εὐρεῖας

κλειστάς αἰθούσας διὰ τὸν αὐτὸν σκοπόν. Τὸ δὲ συμπέρασμα εἶναι ὅτι αἱ Ἀμερικανίδες ἐντὸς ἐνὸς ἔτους ἔχουσι καταρτισθῇ τέλει σκοπεύουσαι, πολλαὶ δὲ ἐνθουσιῶδεις διὰ τὴν πρόδοον ταύτην ἀποφαίνονται ὅτι αἱ Ἀμερικανίδες εἶναι μᾶλλον ἐπιδέξιαι εἰς τὴν σκοποβολὴν παρὰ οἱ ἄνδρες.

ΕΙΣΙΣΤΗΜΑΝΙΚΑ

Η ΖΩΝΗ ΑΙΤΙΑ ΤΟΥ ΚΑΡΚΙΝΟΥ

Ο καθηγητὴς Αλβέρτος Κουνεβιλλέτ τῶν Παρισίων ἐδήλωσε τὸ ἑξῆς περὶ καρκίνου:

«Η συνεχὴς πίεσις τῶν ἀρτηριῶν τοῦ ὑπογαστρίου διὰ τῆς ζώνης προξενεῖ ἀνωμαλίας παραμοίας πρὸς τὰς προξενουμένας ὑπὸ τῶν παλαιῶν σφικτῶν φουστάνιων, γνωστῶν ὡς αἰτίων τοῦ καρκίνου. Αἱ ζῶναι ἐπίσης συντείνουν εἰς τὴν χρονίαν δυσπερίαν καὶ τὰ κακὰ ἀποτελέσματα ἐπὶ τοῦ ἥπατος καὶ τῶν νεφρῶν».

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Στοὺς Ἐκλογικοὺς συνδυασμοὺς

Κύριοι ὑποψήφιοι
καλὰ νὰ τὸ σκεφθῆτε
τώρα ποῦ ὡς πατέρες μας
καὶ σεῖς θὰ ἐκτεθῆτε.
Ὅτι ἂν ξεστρατήσητε
καὶ δρόμο ἄλλο πάρετε
σὴ λάσπη μ' ὅλο τὸ λαὸ
ἀμέσως θὰ φωντάρετε.
Βάλε ε γνῶσι καὶ μυαλὰ
καὶ πλέον μὴ φρονιῆτε
πῶς τὸν λαὸ μας μπουνταλὰ
σάν πρῶτα θὰ τὸν βρῆτε.

(«Ἀσμοδαῖος» Καίρου)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗΝ

ΜΙΑ ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Τοῦ τακτικοῦ μας συνεργάτου κ. Γεργ. Ξενοπούλου.

ἐαν πλησιάζουν ἐκλογαί, ὅταν βλέπω ἀνθρώπους, νὰ ἐνδιαφέρονται τόσο, νὰ παθάζωνται διὰ τὸ ἓνα ἢ τὸ ἄλλο κόμμα, καὶ μάλιστα διὰ τὸν Α ἢ τὸν Β ὑποψήφιον, μοῦ ἔρχεται μία παλαιὰ ἐκλογικὴ ἀνάμνησις.

Ἀπὸ μικρὸς, εἰς τὴν πατρίδα, δὲν ἀνακατεύθυνον εἰς τὰ πολιτικὰ ὅπως ἄλλα παιδιὰ τῆς ἡλικίας μου. Δὲν ἐλάμβανα μέρος στὰς συζητήσεις πού ἐγίνοντο στὸ σχολεῖο, δὲν ἐπὶ γαίναν στὰς διαδηλώσεις, δὲν ἐδιαβάζα ἐφημερίδες καὶ μοῦ ἦταν ἀδιάφορο ποῖος θὰ ἐβγαίνει βουλευτὴς ἢ δήμαρχος. Συμπεμένος στὰ βιβλία μου, ἀποστρεφόμενος — ἴσως καὶ ὀλίγον φροβούμενος, — τὴν πολυκοσμίαν, μὴ ἀγαπῶν παρὰ ἑσυχικοὺς περιπάτους καὶ δι' ὧν αὐτὰ ξυλόσοφος ἀνομιχόμενος ἀπὸ τοὺς συμπαθητάς μου, δὲν ἀποφάσισα νὰλλάξω ζωὴ καὶ συστήματα οὔτε τὰς ἡμέρας τῶν ἐκλογῶν πού ἀναστάτωναν μικροὺς καὶ μεγάλους. Ἀπὸ τὸ σπίτι μου, τὰς παρεκκλινούσας μόνον... με ταῦτιά. Ἄκουα τὰς φωνάς, τὰς κραυγὰς, τὰς ἰαχὰς καὶ τοὺς κρότους πού μ' ἐνοχλοῦσαν πολὺ. Καὶ δὲν ἔβλεπα τὴν ὥραν νὰ τελειώσῃ ὁ πῶς—ὅπως ἢ φραξοῖα διὰ τὰ ἦσα χάσω.

Ἀλλὰ μίαν φορὰν τὴν ἔπαθα καὶ γὰρ στὰ γερά : ἐνδιαφέρθηκα ! Ὅτῃς ἡμουν τότε ἔφηβος δεκαεπτά — δεκαοκτὼ χρονῶν καὶ φοιτητής. Δὲν εἶχα βέβαια ψῆφον, ἦμουν ὁμοῦς εἰς θέσιν νάνακατευθῶ, νὰ βοηθῶ, νὰ δρώσω... διὰ τοῦ λόγου. Κι' ἐνόμισα χρὸς μου νὰ τὸ κάμω, ἐπειδὴ ὑποψήφιος δήμαρχος ἦταν ἓνας γιὰ τὸς, οἰκογενειακὸς μας φίλος καὶ κάλλιστος ἄνθρωπος, σπανίας ἀρετῆς καὶ ἀγαθότητος, πού μάγαπούσε καὶ τὸν ἐλάτρευε. Ἦταν δυνατόν σὰς παρακαλῶ, νὰ μείνω ἀδιάφορος εἰς μίαν τέτοιαν περίστασιν ; Δὲν ἐχρόκειτο, βλέπετε, νὰ ὀφειλῇ ὁ γυνὴ ἀπορικῶς καὶ ἐγωϊστικῶς. Δὲν ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ δήμαρχος ἓνας φίλος μου. Ἐπρόκειτο νὰ ὀφειλῇ ὁ τόπος, ἀποκτῶν ἓνα δήμαρχον πού θὰ ἦτο ὁ τέλειος, ὁ ἰδεώδης.

Ἔτσι μοῦ ἐφαίνετο τοῦλάχιστον. Καὶ τώρα, πού εἶναι περασμένα τὰ σα χρόνια, καμμίαν φορὰν πού τὰ θυμοῦμαι, διερωτῶμαι : Τέτοιος ἦταν πραγματικῶς ; γιὰ τὸς ἐκεῖνος, ἢ τὸν βλέπω ἀκόμη μὲ τὰ παιδικὰ καὶ τὰ νεανικά μου μάτια ; ... Ἀπὸ τὰς ἡμέρας μάλιστα ἐδιαβάζα ἓς ἓνα σοφὸ βιβλίον δι' ὅτι ὄχι μόνον ἡ μητέρα, ὁ πατέρας, οἱ στενοὶ συγγενεῖς, ἀλλὰ καὶ οἱ οἰκογενειακοὶ φίλοι, γιὰ τὸ παιδί, εἶναι μορφὰι στεφανωμένα με ἀγαθῶν καὶ τέτοιαν τὰς βλέπει εἰς ὅλην τοὺς τὴν ζωὴν. Πιθανὸν λοιπὸν, καὶ ἐγὼ νὰ διατηρῶ ἐξιδανικευ-

μένην τὴν εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου. Ἐνὰ πράγμα μόνο μὲ κάμνει καὶ σήμερα νὰ ὑποθέτω ὅτι ἦταν καὶ ἐκτακτο. Κι' οἱ ἀντίπαλοί του ἀκόμη τὸν ἐκτιμοῦσαν καὶ τὸν ἐσέβοντο. Ἀνομολογοῦσαν τὰς ἀρετάς του, τὴν καλωσύνην του, τὴν τιμιότητα, τὴν ἀκεραιότητα καὶ τὰ καλά ποῦ ἔκαμνε στὴ φτωχολογιά καὶ ὡς γιὰ τοὺς καὶ ὡς ἀνθρώπος. Κι' ἕνα μόνο τοῦ εὐρέσκον. τὸ κόμμα. Αὐτὸ δὲν θὰ τὸν ἄφινε νὰ κάμῃ τίποτα ὡς δὴ μαρχος. Ἐνῶ τὸ ἄλλο κόμμα... ἂ, τὸ ἄλλο κόμμα θάναμόρφωνε τὸν τόπον μὲ τὸν δῆμαρχόν του!

Ἐδῶ, βλέπετε, ἐπαρουσιάζετο ἕνα ζήτημα «ἐνυψηλῆς πολιτικῆς»: ὁ ἀνθρώπος κάνει τὸ κόμμα ἢ τὸ κόμμα τὸν ἀνθρώπον; Ὁρισμένως δὲν ἦμουν εἰς θέσιν νὰ τὸ λύσω. Ἀλλὰ μὲ τὴν νεανικὴν ἐλαφρότητα καὶ μὲ τὸ αἰσθημὰ μου ἐφαντάσθηκα ὅτι τὸ ἔλυσα. Καὶ βέβαιος ὅτι ὁ γιαντρός μου θὰ ἔμενε ἀνεπηρέαστος ἀπὸ καὶ θε κόμμα καὶ δὲν θὰ ἔκαμνε παρὰ τὸ χρέος του διὰ νὰ σώσῃ τὸν Δῆμον, ἀνασκουπώθηκα νὰ ὑποστηρίξω τὴν ὑποψηφιότητά του.

☆☆

Ἐγγραφα ἄρθρα, ἐβγάλα λόγους στὸ ἐκλογικὸ σαλόνι, ἀκολουθοῦσα τὰς διαδηλώσεις, ἔτρεχα παντοῦ, συζητοῦσα, κατηχοῦσα, φιλονεικοῦσα, χαλοῦσα τὸν κόσμον. Κι' ὅσο προχωροῦσε αὐτὴ ἡ ἐκλογικὴ μου δράσις, τόσο μεγάλωνε καὶ τὸ ἐνδιαφέρον μου. Στὸ τέλος μοῦ ἔγεινε πυρετός, ἀρρώστεια, πάθος. Ποῦ νὰ ἡσυχάσω, ποῦ νὰ κοιμηθῶ! Ἐλυωνα στὰ πόδια μου. Καὶ θυμοῦμαι ὅτι πολλὰς φορὲς, σηκώνομαι τὴ νύκτα ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ὅπου ἐγύριζα, ἀγρυπνοῦν, κι' ἐσκυβὰ ἀπὸ τὸ προαύριο νάκουσώ τί ἔλεγον γιὰ τὴν ἐκλογὴ οἱ ἄν

θρώποι ποῦ περνοῦσαν ἢ ἐκείνοι ποῦ ἔπιναν στὴ διπλανή ταβέρνα.

☆☆

Ἐπειδὴ ἦμουν λιγνὸς καὶ ψηλός, οἱ φίλοι μου, — οἱ ἴδιοι ἐκείνοι ποῦ στὸ σχολεῖο μ' ἔλεγαν ξυλόσοφο, — τῶρα μ' ἔλεγαν βελόνα. Ἐνας λοιπὸν ἀπ' αὐτοὺς εἶπε, ὅτι ἂν ἔξακε λουθοῦσα νὰ λιγνέω ἔτσι ὥς τὴν ἡμέραν τῶν ἐκλογῶν, θὰ καταντοῦσα ξυλόσοφ. Πραγματικῶς, οἱ οἰκεῖοί μου ἀρχισαν νὰ ησυχῶν πολὺ γιὰ τὴν ὑγεία μου. Κι' ὁ γιαντρός ὁ ἴδιος ποῦ μ' ἔβλεπε, φοβόταν κι' ἐθύμωνε...

— Ἐ, μοῦ ἔλεγε, πῶς κάνεις ἔτσι; Θὰ πεθάνῃς ἐσὺ γιὰ νὰ βγῶ δῆμαρχος ἐγώ; Νὰ μὴ βγῶ ποτέ μου!

— Θὰ πεθάνω μόνο ἂν δὲν βγῇς, τοῦ ἀπαντοῦσα.

☆☆

Καὶ δὲν ἄκουγα κανένα. Ἄν καὶ ἦμουν βέβαιος πῶς ὁ ἀντίπαλος τοῦ κάκου πολεμοῦσε κι' ὁ τόπος θὰ ἔκαμε τὸ χρέος του, ἐξακολουθοῦσα ἐγὼ νὰ πολεμῶ μὲ τὰ ὄπλα μου. Κι' αὐτὸ ὡς τὴν ἡμέραν τῆς ἐκλογῆς ποῦ ἀληθινὰ μοῦ βγήκε ἡ ψυχὴ ἀνάποδα. Ἀλλὰ ποῖος θὰ τὸ ἐπίστευε!

Ὁ τόπος δὲν ἔκαμε καθόλου τὸ χρέος του κι' ὁ ἀντίπαλος τοῦ γιαντροῦ βγήκε μὲ σαράντα ψήφους! Ὡς τὰς ἑνδεκά τὸ βράδυ, τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν βέβαιο. Κι' ἄκουζα τὸ ψηλὸ καμπαναριὸ, ποῦ ἐπανηγύριζε πάντα τοῦ ἄλλου κόμματος τὰς νίκας, νὰ σημαίνει μὲ ὅλες του τὰς καμπάνες. Θεέ μου, τ' ἦταν ἐκεῖνο! Ποτέ κωδωνοκρουσία δὲν μοῦ ἐφάνη πρὸ πένθιμη! Ποτέ ἀδικία στὸν κόσμον δὲν μοῦ ἐφάνη μεγαλύτερη!

Μεταξὺ δύο συζύγων;

Μὰ δὲν ἐντρέπεται, Ελένη, νὰ με ἐκδέχῃς οὕτω πρὸς τὸν φίλον μου; Καί τι ἤθελες λοιπόν, νὰ σέ ἐκδέτω εἰς τοὺς ἐχθρούς σου;

☆☆

Ὁ κύριος πρὸς τὸν ὑπερέτην:

Τί, θόρυβος, γίνεται ἐπάνω, Ἰωάννη, τί φωναῖς εἶναι αὐταί, τί κακό;

Ἄ, τίποτε, Κύριε. Ἡ γάτα μὲ τὸν σκύλον μαλλώνουν καὶ ἡ κυρία τραγουδεῖ.

☆☆

Συζυγικὴ πρόνοια.

Μετὰ χαρὰς σὰς ἀναγγέλλω, κυρία, ὅτι ὁ σύζυγός σας εὐρίσκειται σχεδὸν εἰς τελείαν ἀνάρωσιν.

Ὡ, γιαντρός μου, ἰώρα τί θὰ γίνω;

Πῶς, κυρία, τὴν ἐννοεῖτε; Δὲν περιμένετε ἐναγωνίως νὰ γίνῃ καλὰ ὁ κύριός σας;

Βεβαιότατα δὲν λέγω τὸ ἐναντίον μόνό πῶς, ὅταν εἶπατε τὴν περασμένη ἐβδομάδα πῶς δὲν πιστεύετε νὰ ζήσῃ ἀπάνω ἀπὸ μῆνα, τὸ πλάτωσα κι' ἔχω πούληση διὰ τὸν τὰ ρούχα!

Ποτέ λύπη κι' ἀπελπίσῃ δὲν μ' ἐκυρίευσεν πρὸ μαύρης! Καὶ καθὼς εἶχα καταντήσει πραγματικῶς ξυλόσοφ, ἔπεσα ἀρρωστος καὶ τὴν μετεπομένην τῆς ἐκλογῆς ὁ ἀποτυχὼν ὑποψήφιος, ἡσυχώτατος, εὐθυμώτατος, ἦλθε νὰ μὲ ἰδῇ ὡς γιαντρός.

— Δὲν στᾶλεγα; μοῦ εἶπε. Τί ἦθελες νὰ ἐναγκαλωθῇς; τί ἤθελες νὰ ἐναγκαλωθῇς τόσο; Δὲν ἔβλεπες ἐμένα;

— Δὲν τῶξερα πῶς παθαίνομαι τόσο...

— Ἐπρεπε νὰ τὸ ξέρης. Ἰδιοσυγκρασίες καὶ χαρακτῆρες σὰν τὸ δικό σου ἔτσι παθαίνονται. Καὶ πρέπει νὰ βάλῃς ἀπὸ τῶρα χαλινό. Πολιτικὸς θὰ γίνῃς ἐσὺ; Ὁχι, βέβαια. Σπουδάζεις γιὰ νὰ πάρῃς ἕνα διπλῶμα καὶ νὰ ζήσῃς μ' αὐτὸ, ὅπως κι' ἐγὼ ζῶ μὲ τὸ δικό μου. Ἄς τα λοιπόν, ἄς τα! Κιὰ θένεις, φίλε μου, πρέπει νὰ κοιτάξῃς τὴ δουλειά σου. Ὅπως ἐγώ. Πῶς μὲ ξεσήκωσαν νὰ μὲ κάμουν, δῆμαρχο, τί σημαίνει; Εἰδες ἂν ἔδωσα πεντάρα!..

☆☆

Εἶδα, ἀλήθεια, εἶδα. Κι' ἀπὸ τὰς ἐνδείξεων νὰ μὴν ἀνακατευθῶ πρὸς τὴν ζωὴν μου. Κι' ὅταν καμιά φορὰ οἱ φίλοι μου ἀποροῦσαν γιὰ τὴν κατοπινὴν μου ἀπάθεια, θυμῶνουν τὴν παλιὰ αὐτὴ ἱστορίαν καὶ τοὺς ἔλεγον:

— Μὰ μοῦ τὸ παρήγγειλε ὁ γιαντρός...

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀπὸ τοῦ 41ου τεύχους, ὁ «Θησαυρὸς» πωλεῖται πρὸς ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ἑκαστὸν τεύχος εἰς τὰ περίπτερα καὶ τὰς ἐπαρχίας, ἀνεξαιρέτως.

Πάνταν ἀπόπειρον ὑπερτιμῆσεως παρ' οἰουδήποτε παρακαλοῦνται οἱ ἀναγνώσται μας νὰ καταγγέλλωσιν ἡμῖν, ἵνα λαμβάνωμεν τὰ κατάλληλα μέτρα.

ΣΕΛΙΔΕΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΦΙΛΑΘΛΟΥΣ

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

(Του τακτικού μας συνεργάτου κ. Δημ. Δάλλα).

Οι Κολυμβητικοί αγώνες

ληξαν την παρελθούσαν Κυριακήν Πανελληνιοι Κολυμβητικοί αγώνες διά του μεγάλου αγώνος κολυμβητικής αντοχής 3,000 μ. από του Π. Φαλήρου εις την εξέδραν του Ν. Φαλήρου. Καί κατά τον αγώνα τούτον ο ακαταγώνιστος Έλλην κολυμβητής κ. Βασιλόπουλος όστις υπήρξεν ο ήρωας των έφετειών Πανελληνίων Κολυμβητικών αγώνων προσέθεσεν μίαν επί πλέον περιφνή νίκην εις τας τόσας άλλας ως απεκόμισεν εκ του ύγρου Στίβου πραγματοποιήσας εις τινα αγωνίσματα νέας Ελληνικής επιδόσεις δι'ών δε μάς παρέχεται ή έλπίδα ευπροσώπου παραστάσεως εις κολυμβητικά αγωνίσματα των Ολυμπιακών 1924.

Αγώνες Προσκόπων

Οι Σμυρναίοι πρόσκοποι συγκεντρωθέντες εν Αθήναις κατήρτισαν μίαν θαυμασίαν οργανωμένην Προσκοπικήν ομάδα ήτις αποτελεί πραγματικόν κόσμημα του όλου Προσκοπικού Έλλην. Σώματος υπό αρχηγόν

γόν ιδεολόγον της προσκοπικής ιδέας ακαταπόνητον δέ και εργατικώτατον οίος ο κ. Δ. Αγγελομαμάτης καθηγγήτης των έμπορικών.

Οι Σμυρναίοι Προσκοποι έκτός του κυρίως έργου όπερ υπαγορεύει ο κανονισμός του Σώματος των Προσκόπων καταγίνονται και εις την Μουσικήν, έχουν δε τελείαν όρχήστραν έγχόρδων όργάνων, και εις την φιλολογίαν, έδίδουν επί πλέον προσκοπικά περιοδικά υπό τον τίτλον ο «Πρόσκοπος Μικρασίας» δέν παραμελούσι δε και τον αθλητισμόν διά της τελείσεως αγώνων μεταξύ των.

Τόν δ ύτερον αθλητικόν διαγωνισμόν τόνωρισαν διά τὰ μέσα προσεχ. μηνός Νοεμβρίου. Εις τό πρόγραμμα θά περιλαμβάνωνται αγωνίσματα διά προσκόπους ήλικίας 11 έτων 13 και 14 15 και 16 και 17 έτων.

Κατά τους όρους της προκηρύξεως οι αγώνες ούτοι αποδλέπουσιν ούχι εις την άπόκτησιν ρεκόρ αλλά εις την άτομικήν συνολικήν άσκησιν ούχι μονομερή αλλά γενικήν, διά τουτο ή δευτέρα αύτη σειρά τών άθλητ. προσκοπικ. αγώνων θά είναι επίδειξις άτομικής άθλητ. εργασίας των συναγωνισθησομένων προσκόπων. Εκαστος πρόσκοπος υποχρεούται να συμμετάσχη εις όλα τὰ αγωνίσματα τὰ αναφερόμενα εις την ήλικίαν του, θά βαθμολογείται δε εις έκαστον αγώνισμα τό δε σύνολον της βαθμολογίας θά δεικνύη την υπεροχήν του ά-

τόμου και θά αναδεικνύει τον νικητήν.

Ο Αθλητισμός εις τας Επαρχίας

Μας γράφουσιν από την Θεσσαλονίκην από τον Βόλον, από την Σπάρτην και όπου άλλαχού οι άθληται των γυμναστικών συλλόγων οι μετασχόντες εις τους Πανελληνίους αγώνας και άποκομήσαντες άφθόνους δάφνας, έπανακάμψαντες εις την γενέτειραν των έγινοντο ένθουσιωδώς ύποδεκτοί.

Αι νίκαι των Σωματείων του έσωτερικού εις τους Πανιωνίους αγώνας, έκορύφωσαν τον ζήλον όλων των νέων υπέρ του αθλητισμού και τούτο είναι μέγιστον κέρδος διότι πράγματι αι έπαρχίαι απέδειξαν ότι έχουν θαυμάσιον αθλητικόν υλικόν περί του όποίου αν έλαμβάνετο μία ιδιαίτερα μέριμνα υπό των άρμοδίων θά αποδύη πλέον ή υπολογήσιμος εις πᾶσαν εμφάνισιν του Έλλ. αθλητισμού.

Από την Εάνην επίσης μας γράφουν ότι χάρις εις τον ζήλον των άναπτύσει το νεοεκλεγέν Διοικητ. Συμβούλιον του εκεί καλού Γυμναστικού και Μουσικού Συλλόγου «Ορφεύς» αι εργασίαι προς άποπεράτωσιν του νέου μεγαλοπρεπούς Σταδίου του Συλλόγου βαίνουνσιν μετά γοργότητος έλπίζεται δε ότι μέχρι της προσεχούς άνοιξεως θά παραδοθή καθ' όλα τέλειον εις χρήσιν των άθλητών της Εάνης, τὰ δε εγκαίρως αύτοθά τελεσθώσιν δι' αγώνων εις ούς θά κληθώσιν και τὰ λοιπά της Μακεδονίας Γυμν. Σωματεία να μετάσχωσιν.

Περίξ των Ολυμπιακών

Η Δανία ή Φυλανδία και ή Σουη-

δία εδήλωσαν εις την Γαλλ. Ολυμπιακήν Επιτροπήν των Ολυμπιακών αγώνων 1924 ότι τοις είναι άδύνατον να μετάσχωσι των Ολυμπιακών αγώνων διά ποδοσφαιρικών ομάδων λόγω της όρισθείσης έποχής της τελείσεως αυτών καθιστώσης άδύνατον την προπόνησιν των ένεκα κλιματολογικών λόγων.

Ο Χόφ εις Βερολίνον

Ο αθλητικός Σύλλογος του Βερολίνου έτέλεσεν διεθνείς αγώνας εις ούς μετέσχεν και ο περίφημος Νορβηγός πρωταθλητής του Κόσμου Χόφ όστις κατεχειροκροτήθη εις ά μετέσχεν αγωνίσματα. Ο Χόφ κατέβαλε πρωταθλείας όπως καταρρίψη το ρεκόρ του δρόμου 500 και του άλματος επί κοντώ το όποιον κατέχει ο ίδιος. Λόγω του καιρού δέν κατώρθωσε τούτο. Διέτρεξε τὰ 500 μ. εις χρ. 1' 05" ύποληφθείς κατά 8)10 του υπάρχοντος ρεκόρ. Εις το άλμα επί κοντώ έσταμάτησεν εις τὰ 4 μ. άποτυχών εις την προσπάθειαν να υπερπηδήσχη το ύψος 4 μ. και 23 έν. Ο Δέκνικερ (γερμανός) επήδησε 3 μ. 60. Ο Ελίμπεργ (γερμανός) έθριμβευσεν εις 3 αγωνίσματα. Ακόντιον 62 μ. 58. Δίσκον 41. 25 μέτρος 6 μ. 83. Πολλαι χιλιάδες θεατών παρηκολούθησαν τους αγώνας αυτούς.

Ο Χόφ μεταβαίνει ήδη εις Παρίσιους όπως μετάσχη εις τον κλασσικόν έτήσιον διεθνή αγώνα του βραβείου Ροσδελτ εις δ μετέχουσιν κατ' έτος οι καλλίτεροι των Ευρωπαϊκών έθνών άθληται.

Αραγε δέν θά ήτο δυνατόν και ή Ελλάς ν' απέστελλε τόν μοναδικόν μας δρομέα αντοχής Αλέξ. Κράνην επί του όποίου συγκεντρούνται όλαι αι έλπίδες μας μιας καλής παραστάσε-

ως εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς. Θὰ ἦτο μία εὐκαιρία νὰ δοκιμάσῃ ἐν συναγωνισμῷ πρὸς τοὺς Εὐρωπαίους πρωταθλητὰς τὰς δυνάμεις του καὶ θὰ ἦτο ἀκόμη μία εὐκαιρία νὰ μελετήσῃ καὶ διδαχθῇ τὰ συστήματα διὰ τῶν ὁποίων ἀναδεικνύονται οἱ Εὐρωπαῖοι πρωταθληταί.

Πυγμαχία Καρπαντιέρ-Μπέκετ.

Διὰ δευτέραν φοράν ὁ Γάλλος πρωταθλητὴς τῆς πυγμαχίας Γεωργ. Καρπαντιέρ κατενίκησεν ἐν Λονδίῳ τὸν ἄγγλον πρωταθλητὴν Μπέκετ ἐνώπιον χιλιάδων θεατῶν.

Τὴν φοράν αὐτὴν ἤρκεσαν εἰς τὸν Καρπαντιέρ 20 δευτερόλεπτα διὰ νὰ θέσῃ ἐκτὸς ἀγῶνος τὸν ἄγγλον ἀντίπαλόν του καὶ νὰ ἐξαφανίσῃ μὲ μίαν γροθιὰν τὴν ἀγγλικὴν δόξαν τῆς πυγμαχίας.

Σχολικοὶ ἀγῶνες εἰς Σουηδίαν.

Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι εἰς τὴν Σουηδίαν ἡ Σουηδικὴ γυμναστικὴ δὲν ἀποτελεῖ τὸ ἀπαντὸν τῆς σωματικῆς τῶν μαθητῶν διαπλάσεως. Ἀσκοῦνται ἐκεῖ οἱ μαθηταὶ τῶν σχολείων εἰς τὴν Σουηδικὴν γυμναστικὴν ἀλλὰ ταῦτο χρόνως ἐπιβάλλεται εἰς αὐτοὺς καὶ ἡ ἀθλητικὴ ἀσκήσις καὶ καλοῦνται οἱ μαθηταὶ εἰς δημοσίους ἀθλητικούς ἀγῶνας κατ' ἄτομον καὶ θαυματουργοὺν μὲ ἐπιδόσεις ποὺ θὰ τὰς ἐξήλθον πολλοὶ εὐρωπαῖοι πρωταθληταί. Εἰς τοὺς ἐφετεινοὺς σχολικοὺς ἀγῶνας τῶν Σουηδῶν μαθητῶν ἐπετεύχθησαν ἐπιδόσεις ἀξιολογόταται, τὰς ὁποίας θὰ ἦσαν εὐτυχεῖς ἂν ἠδύναντο νὰ ἐπιδείξουν οἱ Ἕλληνες πρωταθληταί. Ἰδοὺ αὐταί. Ο μαθητὴς Βορμαν ἐκέρδισε τὰ 400 μ. εἰς χρ. 51 3/10 διατρέξας αὐτὸ ἐ-

πὶ στίβου ἐκ χλόης ὑγροῦ ἀπὸ τὴν προηγηθεῖσαν βροχὴν, ὁ πρῶτος τοῦ ἄλματος εἰς ὕψος ἑνα παιδί 15 1/2 ἐτῶν ἐφθασε τὸ 1.75, ὁ δὲ 6' τὸ 1.70, ἄλμα εἰς μήκος 6.50. Τὰ 100 μ. ἐκερδίσθησαν εἰς 11" 1/5 καὶ τὸ ἄλμα ἐπὶ κοντῷ ἀνέδειξε νικητὴν ἑνα νέον 17 ἐτῶν μὲ ἐπίδοσιν 3' μ. 30. Σημειωτέον ὅτι εἰς τοὺς μαθητικούς ἀγῶνας αὐτοὺς τὸ ἀνώτατον ὄριον ἡλικίας εἶναι τὸ 18ον.

Ο Πάδοκ.

Ο ὑπέρροχος δρομεὺς τῆς Ἀμερικῆς Πάδοκ ὁ κατέχων τὸ παγκόσμιον ρεκόρ τῶν δρόμων ταχύτητος, ἀπεκλείσθη μέχρι νεωτέρας διαταγῆς ὑπὸ τῆς Ἀμερικανικῆς ἀθλητικῆς ἐνώσεως ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀγῶνας λόγῳ τοῦ ὅτι ἄνευ ἀδείας μετέβη καὶ ἠγωνίσθη εἰς διαφόρους ἐν Εὐρώπῃ ἀθλητικὰς συγκεντρώσεις.

Καὶ ἐρωτᾷ ὁ ἀθλητικὸς κόσμος τῆς Εὐρώπης. Πῶς; ἡ Ἀμερικὴ λοιπὸν δὲν θὰ ἀντιπροσωπευθῇ ὑπὸ τοῦ Πάδοκ εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας τοῦ 1924;

Καὶ ἡμεῖς ἀπαντῶμεν εἰς τοὺς ἀνησυχοῦντας ὅτι μέχρι τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1924 μεσολαβεῖ ἀρκετὸς καιρὸς ὥστε νὰ δοθῇ νεωτέρα διαταγὴ, καὶ ὁ Πάδοκ νὰ εὐρεθῇ εἰς Παρισίους ἀντιμέτωπος ὅλων τῶν πρωταθλητῶν τῶν ἐθνῶν.

Δ. ΔΑΛΛΑΣ

ΜΙΧ, Ν. ΚΑ' ΤΡΗΣ

Μαιευτὴρ Γυναικολόγος

24 Πρασσείου 243-5 μμ.

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Η ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

λοι βλέπομεν καὶ θαυμάζομεν (ἢ μάλλον βλέπομεν ἀδιαφόρως καὶ ἀσυναίσθητως) τὴν Ἀκρόπολιν μας τὸ ὑπερθαυμάσιον αὐτὸ κόσμημα τὸ ὁποῖον ἀπὸ αἰώνων ἔρχονται ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον οἱ λάτρες καὶ θαυμασταὶ τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ διὰ νὰ θαυμάσωσι καὶ νὰ ἀποκαλυφθῇ πρὸ τοῦ ἐπιβάλλοντος μεγαλείου τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος.

Θὰ θεωρηθῇ ἄρα γε περιττὸν ἂν δώσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας πληροφορίας τινὰς, ἀγνώστους εἰς μέθε βέβαιον εἰς πολλοὺς καὶ δὴ λεπτομερεστέρως τῶν ὅσων τυπικῶς καὶ συντόμως διδάσκονται εἰς τὰ σχολεῖα;

Ὁ βράχος ἐπὶ τοῦ ὁποίου κατεστῆ ἡ Ἀκρόπολις, ἔξ ἀσβεστολίθου σκληροῦ, ἔχει ὕψος 156 μέτρων, πλάτος μ. 270, πλάτος μ. 156, σχῆμα ὡσεὶ δὲς καὶ ἐμβαδὸν ἐκτὸς τῶν τοίχων σχεδὸν 30,000 τετραγωνικῶν μέτρων. Ὁ βράχος οὗτος εἰς πᾶν χρόνον περιελάμβανεν αὐτὴν τὴν πόλιν, ἦτοι τὰς Ἀθήνας, μετὰ ταῦτα δὲ οἱ Ἀθηναῖοι, ἐκάλουν Πόλιν τὴν Ἀκρόπολιν καὶ κατ' οὐ-

τὸν ἔτι τὸν Ε' π. Χ. αἶωνα ἐπὶ ἐπὶ Περικλέους, ὅτε αὐτὴ δὲν κατοικεῖτο πλέον, ἡ δὲ κάτω πόλις πολὺ ἀνθρώπος ἐξηπλώνετο περὶ τὴν Ἀκρόπολιν τροχοειδῆ καὶ ἐκαλεῖτο Ἀστυ. Ἡ ἄνω δὲ πόλις διεκρίθη μὲ τὸ συνηθέστερον ὄνομα Ἀκρόπολις.

Κατὰ τὸν Θουκυδίδην ἡ πρώτη ἀνάπτυξις τῆς πρωτογενοῦς ἐκείνης ἐπὶ τοῦ βράχου πόλεως εἶνε ἔργον τοῦ Βασιλέως αὐτῆς Θησέως, ὅστις καταλύσας τὰς μικρὰς βασιλείας τῆς Ἀττικῆς, κατέστησε τὴν ἐκ τῆς πόλιν πρωτεύουσαν πόλιν τῆς χώρας. Καθὼς δὲ πανταχοῦ τῆς Β' ἑλ. αἰ. οὗτοι καὶ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν εὐρέθησαν λείψανα τῆς λιθίνης ἐποχῆς, ἦτοι δοξαεῖα λίθινα καὶ λεπίδες μαχαίρων καὶ ξυσσάριον, ἔξ ὀψινου, τοῦ ὁποίου σπουδαίωτος παράγων ὑπῆρξε, τότε ἡ νῆσος Μήλος διὰ τῶν τοιούτου σκληροῦ ὑφαιστευοῦς λίθου λατομείων τῆς, μοναδικῶν ὡς φαίνεται, ἀπὸ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα.

Ἐνδοξοτάτη τότε πόλις εἰς τὴν Ἑλλάδα ἦσαν αἱ Μυκῆναι, ἡ δὲ Ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν ἀνῆκεν εἰς τὴν ἐστίαν τοῦ μυκηναϊκοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλὰ μεγαλειότερα, πλουσιότερα καὶ ἐνδοξότερα ἦσαν ἄλλα πόλεις τῆς Πελοποννήσου, τῆς Βοιωτίας καὶ τῆς Θεσσαλίας, οἱ βασιλεῖς τῶν ὁποίων κατοικοῦντες ὑψη-

λούς δυσπροσίτους τόπους, καθίστων αὐτοὺς δχυρωτέρους με ὕψηλά καὶ ἰσχυρὰ τεῖχη, μὲτὰ ὁποῖα περιέβαλλον τοὺς βράχους των. Με ταῦτα αὐτὰ τεῖχη περιεβλήθη καὶ ἡ Ἀκρόπολις, καὶ ταῦτα καλοῦνται Πελοποννησιακά, ἐντὸς δὲ τούτων κατῶκει ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ περὶ αὐτὸν μεγιστάνες, οἱ μόνοι γαιοκτῆμονες τοῦ τόπου. Τῶν κατοικιῶν αὐτῶν λείψανα εἶνε πάντως τὰ σωζόμενα παρὰ τὸ βόρειον τῆς Ἀκροπόλεως λείψανα τοίχων. Οἱ βιομήχανοι καὶ γεωργοὶ κατῶκουν ἔξω τῆς Ἀκροπόλεως, εἰς δὲ τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους οἱ κεραιεῖς καὶ χαλκεῖς εἶχον ἰδίους συνοικισμοὺς παρὰ τὸ σημερινὸν Θησεῖον, διότι ἐκεῖ πλησίον εὕρισκον οἱ κεραιεῖς τὸν πολῦτιμον διὰ τὴν βιομηχανίαν των πηλόν.

Τὰ μυκηναϊκὰ βασίλεια ἤρμιασαν αἰῶνας τινάς, κατόπιν δὲ περὶ τὰ τέλη τῆς δευτέρας χιλιετηρίδος ἐξέπεσαν ἐκ τῆς δόξης καὶ κατελύθησαν. Αἱ βορειότεραι φυλαὶ τῶν Ἑλλήνων ὑπὸ τὸ ὄνομα Δωριεῖς ἐξέτεικον τότε πρὸς νότον τὸ κράτος αὐτῶν καὶ ἐδέσποσαν τῆς χώρας. Κατ' ἀρχάς οἱ νέοι κυρίαρχοι ἦλθον ὡς βάρβαροι, ἐν συγκρίσει πρὸς τοὺς πολὺ προωδευμένους Ἀχαιοὺς, ἀλλ' εἰς τὰς νέας των ἑδρας ἐπολιτίσθησαν ταχέως, καὶ ἡ Ἑλλάς ἀρχίζει τώρα νὰ εἰσέρχεται πάλιν εἰς νέαν ἀκμὴν. Τὴν πρώτην του δύναμιν ἔδειξε τότε τὸ ἔθνος μετὰ τὸ 1000 π. Χ. κατὰ τὸν Θ' καὶ Η' αἰῶνα, καὶ ἔτι μᾶλλον κατὰ τὸν Ζ' αἰῶνα, πλέον ἐκράτησε τῆς θαλάσσης, ἐκβαλὼν ἐξ αὐτῆς τοὺς ἐπικρατοῦντας ἀκόμη ναυτικοὺς Φοίνικας, ἐξετάθη δὲ ἐκτοὺς ἤδη διὰ τῶν ἀποικιῶν πρὸς ἀνατολὰς, δυσμὰς καὶ νότον. Τότε ἔλαβε τὴν γένεσιν τῆς καὶ ἡ γνησίως ἑλληνικῆς τέχνης ἡ ἀγγελιο-

πλαστικῆ, ἡ μεταλλουργία, ἡ ἀγγειογραφία, ἡ ζωγραφικὴ, ἡ πλαστικὴ καὶ ἡ ἀρχιτεκτονικὴ. Τότε ἤρχισαν νὰ ἐγείρονται οἱ πρώτοι ἑλληνικοὶ ναοί, ἡ δὲ Ἀκρόπολις ἀπέκτησε τὰ πρώτα κτίσματά της, τοὺς πρώτους ναοὺς της, τὰ πρώτα κοσμήματά της. Οἱ κάτοικοί της συναθροίζοντο πλέον ἔξω καὶ περὶ τὸν βράχον, τὸν ὁποῖον ἀφιέρωσαν τῶν θεῶν καὶ ἰδίως τῆς ἐθνικῆς θεᾶς τῶν Ἀθηναίων. Ἀλλὰ πάντα τὰ κτίσματα ταῦτα καὶ τὰ γλυπτὰ καὶ ζωγραφικὰ αὐτῶν κοσμήματα, τὰ ὁποῖα ἀπέκτησεν ἡ Ἀκρόπολις εἰς τοὺς πρώτους αἰῶνας τῆς κλασικῆς ἑλληνικῆς ἐποχῆς ἀπὸ τῆς Δ' μέχρι τῶν ἀρχῶν τῆς Ε' ἑκατονταετηρίδος κατεστράφησαν, κατὰ τὴν εἰσβολὴν τῶν Περσῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα τῷ 480 ἢ 479 π. Χ. ὅτε δὲ μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς νίκην ἐπανῆλθον οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τὴν πόλιν των, τὴν ὁποῖαν εἶχον ἐγκαταλείψει διὰ νὰ ἀντισταθοῦν μετὰ τὸν στόλον των κατὰ τῶν Περσῶν, εὗρον τὰ κτίσματα τῆς Ἀκροπόλεως ἐρείπια καὶ τὰ κοσμήματα των συντετριμμένα ἢ ἀκρωτηριασμένα. Μετὰ τοιοῦτον τότε συνέλεξαν τὰ τεμάχια καὶ εὐλαβῶς ἔκρυψαν αὐτὰ εἰς τὴν γῆν τῆς Ἀκροπόλεως, συνάμα δὲ ἤρχισαν νὰ ἀνοικοδομοῦν τὰ ἐρειπωμένα ἢ ὑποπολημένα κτίσματα. Οἱ Θεμιστοκλῆς, Ἀριστείδης καὶ Κίμων ἐργάστησαν ἐναρμόδιως πρὸς τοῦτο καὶ περιέβαλαν τὴν Ἀκρόπολιν μετὰ νέα ὀχυρώματα, ἀλλὰ τὸ μέγα ἔργον τῆς τελείας ἀνακαίνιστος τῆς Ἀκροπόλεως ἀνέλαβεν ὁ μέγας Περικλῆς ἀπὸ τοῦ 450—431, διευθυντὴν τῶν ὀλωνέργων ἔχων τὸν Φειδίαν καὶ συνεργάτας, πλῆθος ἄλλο τῶν μεγάλων καλλιτεχνῶν τῆς λαμπρότητος αὐτῆς πάντων τῶν αἰῶνων τῆς ἐποχῆς. Ὁ Περικλῆς ἔκτισε τὸν Παρθε-

ῶνα, τὰ Προπύλαια καὶ ἐσχεδίασε τὸ Ἐρέχθειον, ἀπειρία δὲ ἀγαλμάτων, παντοίων ἄλλων ἔργων καλλιτεχνίας, εἰς λίθον καὶ μέταλλον καὶ πολλὰ ἄλλα ἱερὰ ἐλάμπρυναν τότε ὅλον τὸν θεῖον βράχον.

Ὁ Χριστιανικὸς μέσος αἰὼν (ἀπὸ τοῦ 500 περίπου μ. Χ.) ἐστέρησε βεβαίως τὴν Ἀκρόπολιν τοῦ μεγίστου μέρους τοῦ γλυπτοῦ διακόσμου της, ἀλλὰ τὰ μεγάλα κτίσματα ἔμειναν ἀνέπαφα πλὴν μόνον ἐφάρσον μετεβλήθησαν εἰς ἐκκλησίας. Ἀνέπαφα ἔμειναν κατὰ τὸ πλεῖστον καὶ τὰ γλυπτὰ τῶν αἰτωμάτων, τῶν μετοπῶν, τῶν ζωφόρων. Οἱ Φράγκοι, ἦτοι οἱ Γάλλοι, Ἰταλοὶ καὶ Ἰσπανοὶ κατακτηταὶ τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τοῦ ΙΓ' μέχρι τοῦ ΙΕ' αἰῶνος (1204—1458) οἱ ἐγκαθιδρυθέντες ὡς δοῦκες τῆς Ἀττικῆς εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ἐπέφεραν βλάβην εἰς τὰ παλαιὰ αὐτῆς κτίσματα, ἰδίως ὅτε ἔκτισαν μέγαν ὀχυρωματικὸν πύργον νοτίως τῶν Προπυλαίων, αὐτὰ δὲ τὰ Προπύλαια μετέβαλον εἰς ἀνάκτορον των, ἀλλὰ τὴν μεγίστην βλάβην ὑπέστησαν τῆς Ἀκροπόλεως τὰ μνημεῖα ἐπὶ τοιοκοκρατίας καὶ ἰδίως κατὰ τὸ ΙΖ' αἰῶνα. Τῷ 1645 κεραιεὺς πεισὼν εἰς τὰ Προπύλαια ἀνέφλεξε τὴν ἐν αὐτοῖς ἀποθήκην πυρίτιδος καὶ ἐπέφερε τὴν καταστροφὴν εἰς τὸ περίφημον οἰκοδόμημα. Εἰς μίαν δὲ πολιορκίαν τοῦ φρουρίου ὑπὸ

τῶν Βενετῶν, τῷ 1687, στρατηγοῦντος τοῦ Μοροζίνι, βόμβα των πολιορκητῶν ριφθεῖσα κατὰ τοῦ εἰς τῆς μίον μεταβεβλημένου Παρθενῶνος εἰς τὴν ἐν αὐτῷ ἀποθήκην πυρίτιδος, μετέβαλεν εἰς τὸ σημερινὸν ἐρείπιον τὸ ἀθάνατον μνημεῖον τῆς τέχνης. Αἱ βόμβαι των πολιορκητῶν Τούρκων ἐβλάψαν αὖθις ἀργότερον (1826) καὶ τοῦτο καὶ τὰ Προπύλαια.

Ἡ Τουρκικὴ φρουρὰ ἀπεσύρθη ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως τῇ 31 Μαρτίου 1883 καὶ ἔκτοτε ἤρξαντο αἱ ἐργασίαι πρὸς ἀναστήλωσιν καὶ στερέωσιν μνημείων καὶ πρὸς ἐπιστημονικὴν ἔρευναν. Αἱ ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας κυρίως κατὰ τὰ ἔτη 1850—1890 ἀνασκαφαὶ ἔφεραν εἰς φῶς καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ ἰδίως δὲ αὐτοὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι τῷ 479 εἶχον κρύψει ἐπιμελῶς εἰς τὴν γῆν φθαρῆντα ὑπὸ τῶν Περσῶν, ταῦτα δὲ πάντα, πλὴν τῶν χαλκῶν τὰ ὁποῖα κατετέθησαν εἰς τὸ Ἑθνικὸν ἀρχαιολογικὸν μουσεῖον, κείνται εἰς τὸ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως μουσεῖον. Μετὰ τὰ διασωθέντα δὲ γλυπτὰ καὶ ἀρχιτεκτονικὰ τεμάχια δυνάμεθα νὰ ἀναπαράσχωμεν σημεῖον κατὰ μέγα μέρος καὶ τὰ κτίσματα ἐκεῖνα τῆς Ἀκροπόλεως, τὰ ὁποῖα ἀνέσθοντα πρὸ τοῦ 480 π. Χ. ἐξέλειπον ὅλως ἐξ αὐτῆς μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Περσῶν καταστροφὴν. Εἰς τὸ πρόσθετος περὶ τοῦ ἐνός ἐκαστου των οἰκοδομημάτων.

ΚΛΙΝΙΚΗ ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΝ ΚΑΙ ΔΕΡΜΑΤΙΚΩΝ
ΑΘ. ΤΡΑΧΙΑΝΣ

Υψηλ. τῆς Συφιλιδολογίας Πειραιῶς 9 Τηλ. 888,

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΑΠΟ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ — — — ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΠΙΚΑΙΡΟΝ

Αφρίζει δὲν ἀφρίζει θὰ τὸ «φᾶ-
με». Αὐτὴ ἡ προϊμία περνάει γιὰ
τοὺς Ἀθηναίους σὰν γαντάκι σουὲντ
στὸ σωστὸ νούμερο τοῦ χειροῦ. Ἀς
τὸ ἐξετάσωμε ἀπὸ τῆς ἐλαφρότερας
περιπτώσεως του. Ἀρχισαν οἱ Κι-
νηματογράφοι. Εἶναι δὲν εἶναι ζέ-
στη— καὶ τί ζέστη!— μιά καὶ ἀρχι-
σαν θὰ πᾶνε ὅλοι, ἀδιάφορον ἂν
ἐκεῖ ὑπὸ κενεῖται εἰς ἰδρωτοθεατεῖ-
ον, ἢ δὲν ἀναπνέουν, καὶ στενοχω-
ροῦνται. Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀδιάφορα,
Εἶναι Οκτώβριος, ἀρχισε ὁ χειμῶ-
νας, ἄρα θὰ μποῦμε νὰ κλεισθοῦμε
στοὺς κινηματογράφους. Τὰ ἐπίλει-
πα θεωροῦνται ἀδιάφορα καὶ ἀδικαι-
ολόγητα. Ἐπειτα ἠγόρασαν ἡ γυναι-
κες τὰ χειμερινὰ κοστούμια τους,
ἄλλα μὲ γοῦνες παραγεμισμένα καὶ

ἄλλα μὲ γοῦνες γαρνιρισμένα. Ὁ
ἥλιος τσουρουφλίζει ὅπως τὸν Ιού-
λιο, τί σημασία ἔχει αὐτό. Ὅλες δια-
τρέχουν κίνδυνον σκασμοῦ. Τὰ ἐφό-
ρεσάν ἔν τούτοις. Τὸ κεφάλι μόλις ἀ-
νέχεται καπέλλο ἐλαφρὸ, ἄλλὰ τὸ
μοντέλλο τυχαίνει νὰ εἶναι κοῦκος
ἀπὸ γοῦνα. Θὰ χάσουν ἔντὸς τὴν κε-
φαλὴν των, ἢ μᾶλλον νεροκολοκύ-
θαν των, καὶ θὰ ἔχουν ἀντοχή νὰ
λαμαρώνουν ἀκόμη!

Μήπως καὶ γιὰ τὸ θέατρο δὲν γί-
νεται τὸ ἴδιο; Αγοράζουν εἰσιτήρια
γιὰ ἕνα ἔσθρον, πηγαίνουν ἀντιλαμ-
βάνονται ὅτι πρόκειται περὶ ξασφα-
λισμένης ἀποτυχίας, θὰ καθήσουν ὁ-
μως νὰ τὸ ἀπολαύσουν διὰ τῆς βί-
ης ὡς τὸ τέλος. Ἀρα ἀφρίζει ἔξαφρί-
ζει ἡμεῖς ἐπληρώσαμε καὶ θὰ τὸ φᾶ-
με μέχρι τέλους.

ΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ

ΑΘΗΝΑΙ

Καὶ οἱ γάμοι εἰς τὴν μέδα ὑπό-
κινεῖται κατὰ τὰ φαινόμενα, ἀπόδει-
ξεις ὅτι ὅσοι γίνονται τελευταίως
τελοῦνται σὲ ἐρημονικήσια.

Ἀπὸ τοὺς ποιητικωτέρους γά-
μους ἦτο τῆς κ. Μιράντας Θεοχάρη

θυγατρὸς τῆς κ. Κυβέλης, Μία δω-
δεκάς ὥραιων κοριτσιῶν μὲ ὁλόλευ-
κα ζωρζέτ καὶ κρέπ νιέ-σιν φορέ-
ματα καὶ ἀνθένια στεφάνια στὰ μαλ-
λιά ἀποτελοῦσαν τὸ πλέον ὀνειρώ-
δες «cortège» ποῦ εἰμποροῦσε νὰ
φραντασθῇ κανεῖς. Ἡ νύφη μὲ πολυ-
τελεστάτην ἀμφίεσιν ἀπὸ ἀληθινῆς

δαντέλλες ἦτο ἐκτάκτως ὥραία.

Ἡ κυρία Κυβέλη ἐφοροῦσε πα-
ριζιάνικη τουαλέττα πράσινη ζωερὴ
καὶ ἴδιο καπέλλο, εἶδος τουρμάν.

Παρ' ὅλη τὴν ἀφόρητὴ ζέστη ὁ
ἀθηναϊκὸς κόσμος ἀρχισε τὸ χειμε-
ρινὸν πρόγραμμα, ἐφόρεσε γουνά-
ρικὰ, κλείσθηκε στοὺς κινηματογράφους,
καὶ πίνει ἀδιάκοπα καυτό
τσάι, εἶναι ἢ δὲν εἶναι γιὰ βραβεῖ-
ον τόσον ἔντονος ἀντοχή;

Αἱ πλέον chic ἐξακολουθοῦν νὰ
πέρνουν τὸ τσάι τους εἰς τὰ ἐξοχι-
κὰ κέντρα καὶ ξενοδογεῖα κάτω ἀπὸ
τὴ βαθύπυκνη σκιά τῶν πεύκων τοῦ
Τατοίου, ποῦ ἀκόμη εἶναι εὐεργε-
τική.

Ἡ τιμητικὴ τῆς κ. Κοτοπούλη ἐ-
κτός τοῦ ὅτι ἦτο ἀμβροσία διὰ τοῖς
θεατροφίλους, ἀλλὰ παρουσιάζει καὶ
μοναδικὸν θέαμα κοσμικῆς συγκεν-
τώσεως. Ὁλος ὁ ἐλλεικτὸς κόσμος
τῶν γραμμάτων, τῆς τέχνης, τῶν
ὥραιων παρευρέθη.

Εἰς τὴν μεγάλην καλλιτέχνηδα
προσεφέρθησαν ἐκτός ἀπὸ ἃ ἐπρίητα
καλάθια λουλουδιῶν καὶ πολυτελέ-
στατα δῶρα, μεταξὺ τῶν ὁποίων
παλαιὰ ἀριστουργήματα τέχνης καὶ
τηλέρια, μεταξωτὰ Δαμάσκου, εἰκό-
νες κομψοτεχνήματα, πικρούζικα πα-
λαιὰ λαῖκ κατ. κατ.

Μεταξὺ τῶν παρευρεθεισῶν πολὺ
ὥραϊα ἐμφάνισις τῆς κ. Βονίττου τοῦ
γένος Κωνσταντινίδου μὲ ἐπανωφόρι
ἀληθινὴ γοῦνα καὶ μετὰ κομψότα-
τον ἐπισπας ἀπὸ τῶν.

Ἡ κ. Γ. Πεσματζίου μὲ μαγνὴν
παριζιάνικη μαῦρο γαρνιρισμένο
μὲ σένζ.

Ἡ κ. Σηφάκη μὲ θανμάσιον μαγ-
νὴν μαῦρο καὶ πλατύγυρον πῖλον ὁ-
μοιόχρωμον, μὲ ὁλόκληρος ζέφυρ ἀ-
πὸ μελανόλευκες αἰγκρέτες.

Ἡ κ. Σταθάτου, τὸ γένος Κων-

σταντινίδου, μὲ μαύρη τουαλέττα βε-
λουνδένια καὶ φαρδυτάτην ἐσάρπαν
ἀπὸ ἀληθινὴν ἐρμίναν. Ἡ κ. Δού-
μα, τουαλέττα καφέ μὲ μικρὸν πῖ-
λον ὁμοιόχρωμον. Ἡ Δις Καλλέργη
μαῦρα, Ἡ κ. Ε. Τριανταφυλλίκου ἐ-
ξωμον τουαλέττα μαῦρη καὶ πλατύ-
γυρον καπέλλο μὲ πολλὰ πτερὰ κρε-
μυστά.

Ἡ κ. Α. Σχλήμαν μαύρην τουαλέτ-
τα καὶ καφέ γοῦνα. Ἡ Δις Λίτσα, ἡ
κ. Λάμπρου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Π. Μακ-
κά, ἡ κ. καὶ ἡ Δις Πετμεζᾶ, ἡ κ.
Παπαδήμα, ἡ κ. Βασιλειάδου, ἡ Δις
Σταῖκου, ἡ κ. Ἀθανασιάδου, ἡ κ.
Τσουκαλά, ἡ κ. Μεσοσηρῆ κατ. κατ.

Ἐγένετο ἐναρξιστῶν χειμερινῶν
ντάνσιγκ. Πολύ πρόωρα καὶ ἡ κί-
νησις ἐπομένως εἶναι ἀναξία λόγου.
Χάρις σὲ κάτιπροφαντοῦς γυναικείους
τύπους ποῦ ἐμφανίσθησαν στὰ ἀνω-
τέρω κέντρα ἱκανοποιεῖται κάπως ἡ
περιέργεια καὶ τὸ ἐνδιαφέρον.

Μεταξὺ αὐτῶν τὸ ρεκόρ τῆς νο-
στιμάδας διαμοιράσεται μία νέα
Βιεννεζούλα, δυὸ Ἀθηναῖαι ποῦ ἐ-
λειπαν χρόνια ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ
τὰς τρεῖς τὰς χαρακτηρίζει μιά ἰδι-
αιτέρα εὐμορφία.

Ἀρκετὸς κόσμος ἐξακολουθεῖ ἀκο-
μὴ νὰ παραθεοῖται σὲ ἐξοχὰς στὴν
Κηφισιά ἰδίως πολλοὶ ἐπαύλεις εἶ-
ναι ἀκόμη κατηλημμένες. Μεταξὺ
αὐτῶν θὰ παραγερμασθῶν ὅχι ὀλίγες
οἰκογένειες καὶ τὸν χειμῶνα ἐκαὶ ἐλ-
λείψει σπιτιῶν εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ἡ πρώτη λαϊκὴ συναυλία ἐση-
μείωσεν μεγάλην ἐπιτυχίαν εἰς τὸ
Ἀττικὸν ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ
κ. Μπουσίντου.

Τὴν προσεχῇ Κυριακὴν θὰ δοθῇ
ἡ δοκιμαστικὴ τῆς πρώτης συναυ-
λίας συνδρομητῶν εἰς τὸ θέατρον
Ολύμπια.

H MONTAIN

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΠΥΡΓΟΣ

Τὴν Κυριακὴν (2-9) ἡ μὲν πάντα μας δὲν ἐπικίβεν εἰς τὴν πλατεῖαν εἰς ἐνδειξιν πέν-θους καὶ διαμαρτυρίας διὰ τὸν βομβαρδι-σμὸν καὶ κατὰληψιν τῆς Κερκύρας, ὑπὲρ τῶν θυμάτων τῆς ὁποίας ἐψάλλη ἐπιμνη-μόσυτος δέησις, καὶ ἡ ὁποία κρατεῖ ἐν ἀγανακτήσει ὁλόκληρον τὴν πόλιν μας.

Τὸ ἐσπέρας τῆς αὐτῆς εἰς τὸ πρακτο-ρεῖον ἐφημερίδων, ἅμα τῇ ἀφίξει τοῦ φα-κέλλου, διενεργήθη λογοκρισία ὑπὸ τοῦ ἀνθυπομοιράρχου κ. Λευτεριώτου, καὶ ἀ-πηγορεύθη ἡ κυκλοφορία τῆς ἐφημερίδος «Χρόνος», ἐπειδὴ — ὡς διεδόθη — εἶχε γράψει ἄρθρα ἐναντίον τῆς Ἐπαναστάσεως.

Εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν τροφίμων, κατὰ τὸ λιάνισμα τῶν κρεάτων, ἐκτός τοῦ ὅτι γίνεται ἕνας δαιμονισμένος κρότος, πετά-γονται διαφόρου μεγέθους κόκκαλα, καὶ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ βγάλουν τὸ μάτι κα-νεὸς ἐκ τῶν ἀγοραστῶν. Πολλάκις μέχρι τοῦδε τοιαῦτα κόκκαλα ἐκτύπησαν ἀνθρώ-πους εἰς τὸ πρόσωπον καὶ ἀλλαχοῦ.

Πλησίον τῆς Δίερης συνεπλάκησαν ὁ ἀγροφύλαξ Ἀγγελοῦς Αδράμης μὲ τὸν ποι-μένα Κ. Αδράμην, διότι ὁ δευτέρος ἔδοσκε παρανόμως τὸ ποιμνιὸν του. Εὐκλισθήσαν ἐπ' ἀρκετὸν κατὰ γῆς, ὅτε ὁ ἀγροφύλαξ ἐπλήγωσε διὰ μαχαίρας τὸν ποιμένα.

Ο Σύλλογος τῶν Δημοσίων ὑπαλλήλων ἀπέστειλε ψήφισμα, ἀφ' ἑνὸς μὲν πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ τὸν Πρωθυπουργόν, ἀφ' ἑτέρου δὲ πρὸς τοὺς πρεσβευτὰς Ἀμερικής, Βελγίου, Γαλλίας, Ἀγγλίας, Σερβίας καὶ Ρουμανίας, διαμαρ-τυρόμενος ἐντόνως διὰ τὴν ἄδικον κατὰ

ληψιν τῆς Κερκύρας μας ὑπὸ τοῦ Ἰταλι-κοῦ πολεμικοῦ.

Συνελήφθη ἐν Ἀμαλιάδι ὁ ληστοφυ-γόδικος Ἀνδρέας Φαρμάκης. δραπετῆς τῶν φυλακῶν Πύργου, καὶ ὠδηγήθη ἐν-ταῦθα.

Ἡνοῖξαν πλέον ὅλα τὰ σχολεῖα μας καὶ μετὰ μερικὰς ἐβδομάδας ἀρχίζουν τὰ μα-θήματα. Ὁλόκληρος ὁ μαθητικὸς κόσμος εὐρίσκεται ἐν κινήσει. Ἡσχισαν ἤδη αἱ ἐγγραφαὶ καὶ οἱ μαθηταὶ τρέχουν νὰ ἀγο-ράσουν τὰ ὑπερόγκου τιμῆς βιβλία των. Μὲ λύπην των οἱ μαθηταὶ τοῦ Α' Γυμνα-σίου ἔμαθον τὴν μετὰθεσιν τοῦ καλλίστου Γυμνασιάρχου των κ. Σαμαρά. Ἀς ἐλπί-σωμεν τοῦλάχιστον ὅτι δὲν θὰ μᾶς πάρουν καὶ τὸν τοῦ Β' Γυμνασίου ἀξιότιμον κ. Λάσκαρην.

T. I. K.

ΑΛΕΞ. Τ. ΤΑΒΛΑΡΙΔΗΣ

ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΣ

55 Γ' Σεπτεμβρίου *Ισόγειον* 55

Δέχεται 10—12 4—6 μ. μ.

Ωραι αὐστηρῶς ὁρισμέναι

ΚΛΙΝΙΚΗ ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΝ

ΚΑΙ ΔΕΡΜΑΤΙΚΩΝ

ΑΘ. ΤΡΑΧΙΑΝΗΣ

Υφηγ. τῆς Συφιλιδολογίας Πειραιῶς

Τηλ. 889

ΑΝΤΙ ΜΙΑΣ ΜΟΝΟΝ ΔΡΑΧΜΗΣ

Μὴν ἀμελήτε ν' ἀγοράζετε καθ' ἑβδομάδα τὸ τεύχος τοῦ
«Θησαυροῦ».

Πωλεῖται καθ' ὅλην τὴν ἑβδομάδα εἰς τὰ κιόσκια καὶ τὰ
ὑποπρακτορεῖα.

«Θησαυρὸς» εἶναι τὸ τελειότερον, τὸ τερπνότερον καὶ δι-
δακτικώτερον ἐγκυκλοπαιδικὸν περιοδικόν.

Ἐκδίδεται τακτικῶς καθὲς Κυριακὴν εἰς 70 σελίδας μὲ ὅλην
καὶ εἰκόνας τῆς καθημερινῆς ζωῆς τῆς Ἑλλάδος, καὶ πλείστας
ἐγκυκλοπαιδικὰς πληροφορίας ἀπὸ τῆν ἱστορίαν, τὰς ἐπιστή-
μας, τὰς ἐφευρέσεις καὶ τὴν κίνησιν καθ' ὅλον τὸν κόσμον.

ἔχει ἀνταποκριτὰς καὶ ἀλληλογραφίας τακτικῶς καθ' ἑ-
βδομάδα ἀπὸ ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος μὲ ὅλην τὴν κοι-
νωνικὴν καὶ κοινωνικὴν κίνησιν.

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΟΙ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΕΡΟΙ ΤΩΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ ΜΑΣ

Ο «Θησαυρὸς» ἔνεκα τῆς ἐπιωφελοῦς καὶ τερπνῆς ὕλης
τοῦ συνιστᾶται ὑπὸ τῶν καθηγητῶν καὶ διδασκάλων εἰς τοὺς
μαθητὰς καὶ μαθητρίας.

Ο «Θησαυρὸς» παρακολουθῶν τὴν στρατιωτικὴν ζωὴν εἶ-
ναι τὸ ἀγαπητὸν περιοδικὸν τοῦ στρατοῦ, χιλιάδες δὲ τευχῶν
ἀποστέλλονται εἰς τὸ Μέτωπον καὶ τὰ Νοσοκομεία προσφερό-
μενα ὑπὸ διαφόρων γεννησιόδωρων πολιτῶν διὰ τὴν ψυχαιωτικὴν
τοῦ στρατιώτου, εἴτε ἀφιερύμενα εἰς τὴν Ἀδελφὴν τοῦ Στρα-
τιώτου δι' ἧς ἀποστέλλονται εἴτε ἀπ' εὐθείας.

Ο «Θησαυρὸς» εἶναι τὸ ἀγαπητότερον περιοδικὸν εἰς τὰς
οἰκας γενεῆς πάσης τάξεως.

